

DEN NY VERDEN
impuls

NUMMER 1 - MARTS 2009 - 27. ÅRGANG

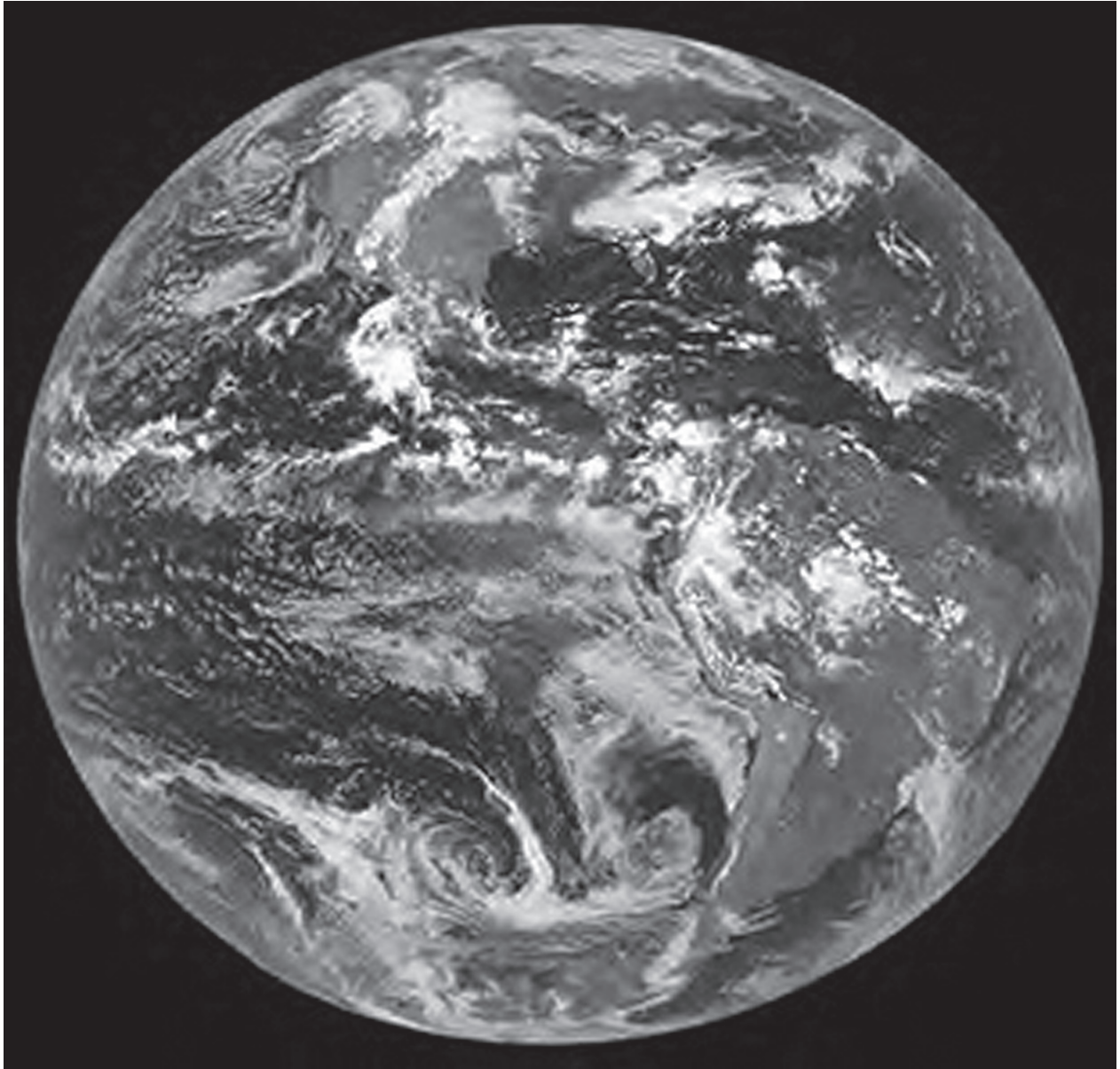
- Martinus' sidste store beslutning
- Pengebegrebet under lup
- Hvad er elektrochok

Tidsskrift for åndsvidenskab

En ny verdenskultur

Vi har lært, at for at man intellektuelt kan orientere sig i den fysiske verden med dens mangfoldige naturlove, må man have en videnskab, gennem hvilken man lærer disse love at kende for i praksis at kunne udfolde et liv og en skabelse i overensstemmelse med lovene.

På grund af menneskenes efterhånden stadig mere udviklede tænkeevne, som er en åndelig kraft, lever disse mennesker lige så meget i en åndelig verden, som i den fysiske. For at kunne orientere sig i denne åndelige verden, som også har mangfoldige love, må mennesket også have en videnskab, gennem hvilken det kan lære disse love at kende for at overholde dem.

Det er en sådan hjælpende faktor, der gives menneskene gennem den moderne åndsvidenskab, som omsat i praksis af stadig flere og flere mennesker i øst som i vest vil være grundlaget for en ny verdenskultur, hvis motto vil være "enhver er sin næste nærmest".

(Martinus i foredraget "Døende kulturfaktorer" 19/10-1952)

Indhold

3	<i>Rolf Elving:</i> Martinus' sidste store beslutning	26	<i>Ruth Olsen:</i> Livet - din spegel
10	<i>Ruth Olsen:</i> Elektrochok - åndsvidenskabeligt set	27	<i>Ruth Olsen:</i> Judasevangeliet
12	<i>Gunder Frederiksen:</i> Pengebegrebet under lup	27	<i>Ruth Olsen:</i> Levende Visdom
16	<i>Rico Boesen:</i> Udfordring for Obama	28	<i>Joy Persson:</i> Barack Obama
18	<i>Søren Hahn:</i> Hvor kommer begejstringen fra?	29	<i>Gunder Frederiksen:</i> Møde med lyset
20	Dialog	32	<i>Celia Fenn:</i> Budskabet fra de nye børn
24	Om bøger:	35	<i>Uwe Todt:</i> Rudolf Steiners henvisning til Martinus og Kristi genkomst
24	<i>Gunder Frederiksen:</i> Mindeskraft for Sam Zinglersen	38	<i>Anne Wedege:</i> De fjernes sprog
23	<i>Søren Svendsen:</i> Jesus fra Nazarat	40	<i>Gunnar Carlsson:</i> Hjertets kraft
25	<i>Ruth Olsen:</i> Tiltræk miraklet	44	<i>Per Holsner:</i> Jormenneskehedens overgang fra krig til fred
25	<i>Ruth Olsen:</i> Det Aræmæiske Mysterium	47	Kort fortalt
26	<i>Ruth Olsen:</i> Jorden er vort hjem	51	Møder
26	<i>Ruth Olsen:</i> Findhorn-retreat		

Den Ny VerdensImpuls nr.1/2009

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk
Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. maj 2009**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Forside:

Snekrysal

Her atter et blad, der viser mangfoldighe-
den og forskellighederne blandt de, der
interesseres sig for Martinus' verdensbil-
lede. Bladet har stort set det indhold,
som vore skrivende læsere giver det. For-
men er til gengæld, hvad den næsten altid
har været – lidt kedelig synes nogle, men
så er den i hvert fald genkendelig!

Skulle vi lave et flottere og mere farverigt
blad, ville det blive dyrere, for det er vort
oplag alt for lille til (ca 800). Faktisk er
porto en steget så meget i de sidste 10
år (fra 9 kr til 16,50 kr, Sverige/Norge
26 kr), at den er ved at sluge halvdelen af
abonnementsprisen. Men endnu klarer vi
at holde prisen på de 200 kr, vi er jo ikke
en forretning, der skal tjene penge.

Men **HUSK** det er denne
gang, du skal forny dit abonne-
ment!

Vi trykker altid et ekstra oplag blade, de
sidste er jo de billigste – derfor kan ældre
blade altid købes særlig billigt. Vi har pla-
ner om, at lægge de sidste mange årgange
på vor hjemmeside – vi har jo aldrig opere-
ret med copyright!

På bagsiden af dette blad ses den flotte
plakat, som Poul-Erik Lundquist har
fremstillet til brug for annoncering af de
forskellige Martinus-udstillinger. På den-
ne årgangs forside vil vi bringe forskellige
flotte iskrystaller.

K h Ruth

Martinus' sidste store beslutning

v/Rolf Elving

(oversættelse fra det svenske tidsskrift "Ny Kultur" v/ Gunder Frederiksen)

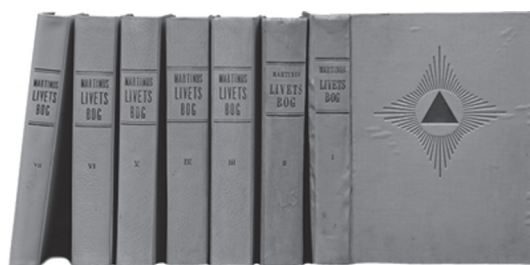
I forbindelse med Martinus' fødselsdag fejres hvert år den såkaldte "mindedag" i Martinus' Center i Klint. Den dag markerer også afslutningen på sommerens kursussæson. Her informeres om det arbejde, der er udført i løbet af året, der er gået. Udenlandske gæster beretter om hvad der sker i deres respektive hjemlande, og oversætterne beretter om deres arbejde. Til denne mindedag var Rolf Elving som tidligere medarbejder og personlig ven af Martinus indbudt til at tale i 1998. Vi bringer her Rolfs foredrag i sin helhed:

Jeg vil gerne berette lidt om det, jeg kalder Martinus' sidste store beslutning. Det, jeg har i tankerne, er den beslutning, som medførte, at Martinus' samlede værk skulle blive kendt i verden under navnet Det Tredie Testamente. Oprindelsen til denne beslutning husker jeg tydeligt i dag. Det var i begyndelsen af 1977. Der udkom en parapsykologisk bog med titlen: "Livet efter døden" af den svenske læge: Nils-Olof Jacobsson. Her blev Martinus omtalt sammen med mange andre forfattere, og man kan vel ikke sige andet end, at Martinus havde kompetence på dette område.

Men det, som på det tidspunkt var mest imponerende, var, at denne parapsykologiske bog omgående blev oversat til hele 18 fremmede sprog. Martinus blev da spurgt, om ikke det kunne fremme udbredelsen af hans verdensbillede, hvis Olof Jacobsson skrev en introduktion til hans arbejde. Men Martinus var af den bestemte opfattelse, at han selv skulle skrive en introduktion, og det begyndte han straks på. Den første titel på introduktionsbogen var *Den intellektualiserede Kristendom*. Efter en tid erkendte han imidlertid, at introduktionsbogens titel skulle være *Det tredie Testamente*.

Samtidig med at dette arbejde påbegyndtes, blev Martinus kontaktet af Borgens Forlag med tilbud om at få introduktionsbogen Det Tredie Testamente udgivet på deres forlag i stedet for som tidligere sket på eget forlag. Vi ved, at Martinus aldrig blev færdig med denne introduktion. Da arbejdet med introduktionsbogen begyndte, ophørte arbejdet med den fjerde symbolbog (Det evige

Verdensbillede del 4). Men som vi ved, blev Martinus aldrig helt færdig med hverken introduktionsbogen eller den fjerde symbolbog. Men han havde i al fald besluttet, at hans samlede værker skulle hedde Det tredie Testamente, når det nu for første gang skulle udgives på et offentligt forlag. Under arbejdets gang var Martinus blevet tilbudt at udgive hele sit samlede værk på Borgens forlag. Med navnet Det Tredie Testamente og med symbolerne: "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse" på forsiden og "Gennem indvielsens mørke" på bagsiden (Helvede eller ragnarok), udkom hans værk på Borgens forlag den 24. november 1981. Martinus havde forladt den fysiske verden den 8. marts 1981. Martinus præciserede med andre ord sin mission, inden han forlod den fysiske verdens scene. Hans sidste store beslutning var offentligt at tilkende sit livsværk dets sande identitet. Til bibelens gamle og nye testamente var der yderligere føjet et testamente, det tredie testamente. Medens personen Martinus anonymt forlod denne verden, så at sige gennem bagdøren, så bestemte han, at hans mission skulle anvende hovedentreen på sin forudbestemte vej ud i verden.

Martinus havde altså i løbet af 60 år skrevet fortsættelsen af Bibelen. Bibelen består nu ikke længere af to testamente, det gamle og det nye. Bibelen er hermed afsluttet med et tredie Testamente. Kristus forudsigelse om fremtiden er hermed gået i opfyldelse. Jeg citerer fra Johannes evangelium 14: 16-17: "og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos eder til evig tid: Sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. Og fra Johannes 14: 26" ... han skal lære eder alt og påminde jer om alt, hvad jeg har sagt eder".

Det tredie Testamente

Det tredie Testamente er fortsættelsen af Kristus' mission. I det tredie Testamente får vi det intellektuelle grundlag for Kristus' fuldkomne væremåde. Denne grundlag viser,

at dette at "elske sin næste som sig selv" er den eneste vej til et fuldkomment liv og til at opnå sand indsigt i livsmysteriets løsning. Kun gennem at "elske sin næste som sig selv" kan vi komme hundrede procent i harmoni med den absolutte virkelighed. Med det Gamle, det Nye Testamente og det Tredie Testamente er brugsanvisningen komplet. Vi har fået en absolut fuldkommen praktisk model, nemlig Kristus' kærlige og tilgivende måde at være på, samt et videnskabelig grundlag for denne væremåde. Vi har også fået bevisførelse for kærlighedens kontakt med virkeligheden. Med navneforandringen fik Martinus' arbejde en "ydre" direkte forbindelse til bibelen og religionernes verden. Selvfølgelig har denne forbindelse eksisteret hele tiden. Men nu kan og skal den ikke længere skjules. Hvorfor bestemte Martinus ellers, at navnet Det Tredie Testamente skulle være det samlede værks hovedtitel? Man tænder ikke et lys og sætter det under en skæppe!

Men skjuler der sig ikke her en målkonflikt? Det er jo ikke de troende mennesker Det Tredie Testaments analyser henvender sig til. Tværtimod er det til de gudløse disse analyser i særlig høj grad er rettet. Dette er helt rigtigt! Men de gudløse mennesker er ikke blevet gudløse, fordi de har læst det Tredie Testamente! De er bare blevet intelligensmæssigt overmættet af den gamle verdensimpuls' tolkning af kærlighedsbudskabet. Den gamle verdensimpuls har aldrig været genstand for videnskabeligt skolede hjerner. Det er det tredie Testamente derimod og den nye verdensimpuls. Den gamle verdensimpuls var beregnet for mennesker med en fungerende trosevne på guddommelige autoriteters udtalelser.

Det troende menneske er endnu i kontakt med den tidligere udviklingsspirals kosmiske bevidsthed gennem instinktet, hvilket skænker det den vidunderlige følelse, at alt hviler i de bedste hænder – Guds egne! Det er ikke forklaringen af denne følelses kontakt med virkeligheden, som her er det primære. Det er i denne sammenhæng ikke en gang væsentligt. Vi ser også at den gamle verdensimpuls er lykkedes – i den form den nu engang har fået, og har været brød og ikke stene for millioner og atter millioner mennesker. Den gamle verdensimpuls er således ikke mislykket. Den har hjulpet utallige mennesker i sjælenød med det middel som i den givne situation var det bedst mulige.

Men udviklingen står ikke stille, og derfor er det uundgåeligt, at den tid skulle komme, da denne tolkning af kærlighedsbudskabet måtte miste sin inspirationskraft. De mennesker, som i dag betegnes som "gudløse", er således

bare dem, der er vokset ud over den gamle verdensimpuls. Det Tredie Testaments opgave er intet mindre end at løfte det såkaldte "gudløse" ud af den misforståelse, at begrebet Gud er udtryk for naivitet og overtro. Den store overraskelse bliver her, at Guds veje også forstandsmæssigt kan undersøges og forstås. Den opfattelse, at "når man er død, så er man død" er ikke så uimodsigelig og logisk underbygget, som den vantroende gerne tror. Det viser sig, at når denne forestilling analyseres højintelligent, så er den intet andet end ren og skær overtro.

Når mennesket mister sin guds-kontakt kan det så at sige selv blive gud. Det må løse problemerne selv og stole på egne kræfter. Denne forandrede livsholdning har medført, at den politiske bevidsthed mere og mere er kommet til at dominere over den religiøse bevidstheds livsholdning. Den politiske bevidsthed forsøger at løse praktiske problemer ud fra "sund fornuft", hvilket i bedste fald bety-

der ud fra demokratiske beslutningsprocesser. I stedet for en udefinerlig trosopfattelse af de guddommelige love, stifter man nu selv love på majoritetsprincippet grund. Men opfattelser, som kun får magt i kraft af, at majoriteten opfatter dem som "sande", er ingen garanti for at de også udtrykker den absolutte sandhed. Udtrykker en opfattelse ikke den absolutte sandhed, er den ikke stabil. Den må hele tiden ændres i forhold til den virkelige sandhed. I det demokratiske system er folket blevet gud. Folket stifter love, som før kun Gud kunne gøre det.

Da man ikke automatisk er "Guds billede", er den enkeltes måde at gøre fyldest på ingen garanti for, at den politiske bevidsthed på alle punkter virkeliggør en total uselvskhed og menneskelighed. Det kunne den dogmatiske trosopfattelse heller ikke garantere. Da den absolutte sandhed om livets mening kun kan opleves af "et rent hjerte" dvs. et moralsk fuldkomment kristusmenneske, så er det ikke overraskende, at verden i øjeblikket befinder sig i en moralsk krise.

Uanset hvad vi synes om titlen Det tredie Testamente, uanset om vi anser den for at være en ulempe eller en fordel i forbindelse med spredningen af Martinus' arbejde, findes der ingen vej udenom dette begreb. Vi kan ikke ændre på Martinus' beslutning.

Der tilbagestår da kun at forsøge at forstå meningen med de beslutninger Martinus foretog. Her kan vi se, at Martinus i den periode, da han skabte sit værk, holdt sin person i baggrunden. Det gjaldt om ikke at sætte sin egen person mere i fokus, end nødvendigt. Men allersidst, præcis inden

han forlod denne verden, besluttede han, at hans samlede værks titel var "Det Tredie Testamente". Tror man ikke, at han foretog denne navneforandring, fordi han anså, at den gavnede hans mission? Om et andet navn passede bedre, tror man da ikke, at Martinus var kommet på det? Han vidste hele tiden, at det var bibelen, den hellige skrift, han skrev fortsættelsen af. Han vidste selvfølgelig, at hans arbejde var fortsættelsen på og fuldbyrdelsen af Kristi mission.

Åbningen af Martinus' egen kosmiske bevidsthed foregik ved, at Kristusskikkelsen gik ind i ham og det overjordiske lys, som nu strålede ud fra hans eget indre, oplevede han som beskrevet i bogen "Omkring min missions fødsel": *Og se! Kontinenter og have, byer og lande, bjerge og dale lå badet i lyset fra mit eget indre. I det hvide lys blev jorden forvandlet til "Guds Rige".* (kap. 16). At det lys, som forvandlede verden til Guds rige ikke kan være andet end Kristus' alkærlige levemåde er givet. Men for at Kristus' levemåde skal blive til almen gældende praktisk realitet, må denne levemådes kontakt med den absolutte sandhed, det vil sige kontakt med virkeligheden, bevises. Det er dette, som er "hjælperen den hellige ånd" opgave. I det "Tredie Testamente" bliver det evige bud: Du skal elske Gud over alle ting og din næste, som dig selv" videnskabeliggjort. Da Martinus' mission begyndte med den ovenfor citerede hændelse, som står at læse mere om i bogen: "Omkring min missions fødsel" og som sagt indledes med at Kristusskikkelsen gik ind i Martinus, er det naturligt at antage, at dette har tilknytning til Kristi mission.

Hvad kan man da kræve af et værk, som udgør en fortsættelse af bibelens testamenter? Først og fremmest må tredjedelen handle om samme emne, som de to indledende dele. En god forfatter bruger sædvanligvis i den afsluttende del at sammenknytte alle løse tråde til en meningsfuld helhed. Bibelen må ikke undtages fra denne gode regel! Hvad er da bibelens, det Gamle og det Nye Testaments kerneindhold? Jo, først og fremmest handler bibelen om Guds eksistens. Det er naturligvis Gud, som har hovedrollen i den Hellige Skrift. Derudover informerer bibelen os om Guds egenskaber. Vi lærer her, at Han er evig, almægtig, alvidende og frem for alt, at denne vældige magt og denne vældige viden er forbundet med en

ubetinget kærlighed til alt og alle. Vi får også kundskab om Guds skabelsesplan. Gud skaber mennesket i sit billede, at være ham lig.

Dramatikken i denne skabelsesproces består i den evige kamp mellem "det onde og det gode". Sidst, men ikke mindst lærer vi profeterne at kende. Gennem dem åbenbarer Gud sin plan. Profeternes forskellige opgaver er tilpassede til den menneskelige bevidstheds forskellige udviklingsstadier. Profeterne er vejvisere. De leder udviklingen frem mod højere moralske mål. De forudsiger fremtiden. Det er således sandhedens ånd eller den "hellige ånd", som er bibelens egentlige forfattere. Med andre ord Gud selv.

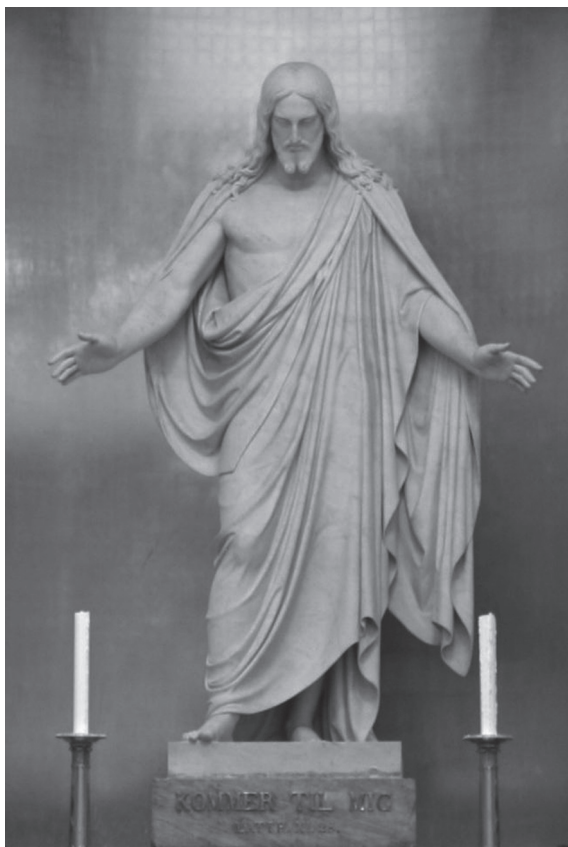
Af samme grund skal hvem som helst heller ikke ændre på teksterne i bibelen. Det må naturligvis kun de, som kan bevise, at de er opfyldt af "den hellige ånd". De, som virkelig er opfyldt af den hellige ånd ændrer dog intet. De kompletterer.

Kun en profet, udvalgt til at være talsmand for Guds højeste vilje og magt, kan forny indholdet i den "hellige skrift". Man kan ikke bare påstå, at Det Tredie Testamente ikke handler om Guds eksistens. Man kan

umuligt forestille sig en mere konkret og håndgribelig realitet end Guds eksistens, sådan som den viser sig ved studiet af Det Tredie Testamente. Efter dette eksisterer der intet andet end Gud. Alt eksisterende er Gud! Det Tredie Testamente indvender ikke noget mod det Gamle Testaments opfattelse af Gud som evig, almægtig, alvidende og alkærlig. Tværtimod beviser samtlige Det Tredie Testaments analyser dette. Det daglige liv set fra evighedens synsvinkel retfærdiggør til hundrede procent en Guddoms eksistens, i samklang med de allerhøjeste Guddommelige egenskaber. Det Tredie Testamente er heller ikke uenig i, hvad Gud konstaterer i første Mosebog: "Og Gud så på alt, som han havde gjort, og se, det var såre godt". (Mos. 1:31) Gud er absolut fuldkommen, og derfor er alt meget godt! Men når

vi er færdigskabte i "Guds billede" formår vi fuldt ud selv at opleve denne totale fuldkommenhed.

Guds eksistens kan ikke retfærdiggøres uden at det kan bevises, at verdensaltets samlede funktion er hundrede

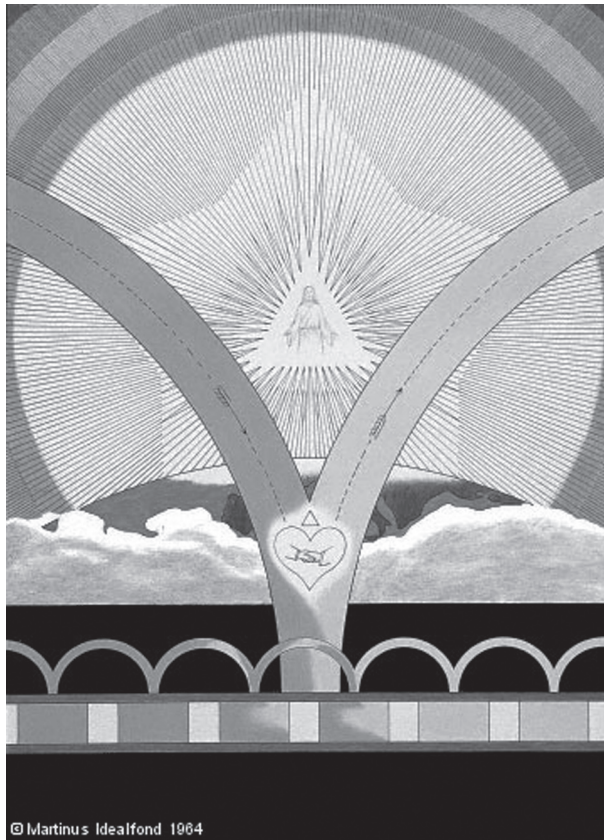

procent fuldkommen, til glæde og velsignelse for alt eksisterende. Er det ikke det, der åbenbares i Det Tredie Testamente? Guds plan med skabelsen er i overensstemmelse med bibelen at skabe mennesket til "Guds billede". Denne plan og dette mål er Det Tredie Testamente i fuld samklang med. Det Tredie Testamente bekræfter således, at enhver vibration og bevægelse her i den fysiske verden med usvigelig sikkerhed indblæser "livets ånde" i de levende væsener. Sagt med andre ord: skaber bevidsthed. Når bevidstheden er færdigskabt, bliver gudesønnerne kronede med Guds egen bevidsthed, vi bliver eet med Faderen, får udødelighedsbevidsthed, og kan derefter via selvsyn konstatere, at "alt er såre godt".

Det Tredie Testamente synliggør det usynlige, evige aspekt af livet. Det viser ikke kun, at vi er evige, men også at vi primært er åndelige og ikke fysiske i vor inderste natur. Det viser, at den fysiske materie er sjælens "overfrakke", hvilket er logisk, da vi ved, at vi her i den fysiske verden endnu i høj grad er bundet til det dræbende princip manifestation og derfor er mere eller mindre farlige for vore omgivelser. Her i den fysiske verden handler alt således om at overvinde det dræbende princip. Det bedste, tydeligste og bedst kendte eksempels sejr over det dræbende princip er den korsfæstede Kristus' tilgivelse af sine bødler.

Her åbenbares gudemennesket i sin fulde glans i kød og blod. Her demonstreres det med kraft, at fjenden ikke eksisterer uden for os selv, men inden i os. Med den fulde forståelse af dette formår man til sidst at forstå alt. Også en grundløs korsfæstelse. Kristuseksemplets dybeste og virkeligste formål er således ikke at fritage menneskene for ansvaret for deres egne handlinger, de såkaldte synder. Nej, tvært imod! Da vi altid høster, hvad vi sår, må vi alle nødvendigvis lære os at så "det gode". Det som sluttelig kommer til at overvinde det dræbende princip er udødelighedsbevidsthed. Det evige! Opstandelsen! Åndens fuldstændige sejr over materien! Over for "det evige" bliver det dræbende princip virkningsløst. Totalt magtesløst! Det dræbende princip medfører ingen ulykke for nogen anden end den, som føler sig i stand til at udløse det. Den eneste vej til "Himmeriget" er således uselvviskheden og "det godes" vej.

Kan man tænke sig en større forherligelse af Kristus end dette, at det kan påvises, at alle levende væsener uden undtagelser, vil blive som han, nemlig moralsk fuldkommen. Det Tredie Testamente er på ingen måde uenig med Kristus. Det opfylder fuldt ud det, som Kristus forudsagde om Hjælperen: "Han skal forherlige mig, thi af mit skal han tage og forkynde for jer. (Joh. 16:14).

Lad os gøre et tankeeksperiment! Vi tænker os, at vi netop har gennemlæst bibelens 2 testamenter og nu skal til at begynde med Det Tredie Testamente. Vi ser forsiden med symbolet "Det færdige menneske i Guds billede". At dette er navnet på symbolet fremgår ikke direkte. Der findes ikke nogen forklaring på symbolerne, det være sig på forsiden eller bagsiden. Martinus har som sagt aldrig selv færdigskrevet introduktionsbogen! Men vi ser på forsiden af Det Tredie Testamente symbolet for kristusbevidstheden, som naturligvis ikke kan forbindes med noget andet end "tilgivelsesprincippet" udtrykt i ordene: "Fader, forlad dem, for de ved ikke hvad de gør"!

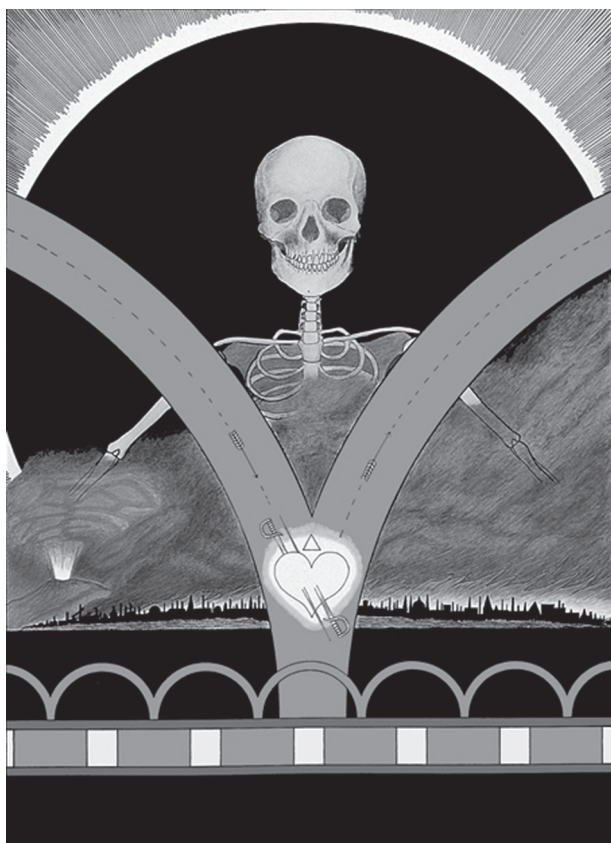
At vi finder dette symbol på Det Tredie Testamentes forside må siges, at være meget naturligt. Det er selve "det godes" grundprincip. Det er med denne metode Guds rige skabes. Det er udelukkende med tilgivelsesmetoden at man finder vejen ud af mørket. Tilgivelse er det sollys, som får de mørke skyer på himlen til at opløses og forsvinde. Med Kristus fuldføres også Guds skabelsesplan individuelt set for første gang her på jorden. Men denne plan gælder naturligvis ikke bare for Kristus. Den gælder for os alle! Vi er alle evige gudesønner. Kristus og det Tredie Testamente viser os vejen ind i fremtidens land, gudsriget.

På forsiden af Det Tredie Testamente ser vi også, at et enkelt liv bare udgør et led i kæden af fysiske liv, af fysiske inkarnationer. Livet er evigt, og derfor uden begyndelse og slutning. Og som tidligere nævnt medfører vor primære åndelige naturs tilknytning til den fysiske materie, at bevidstheden her i den fysiske verden kan udvikles, hvilket ikke kan ske i den åndelige verden! Det er nemlig kun her i den fysiske verden, at det er tilladt at overtræde kærlighedsloven. Her æder vi af kundskabens træ på godt og ondt. Med den fysiske materie modellerer "Den evige

Guddom” gudesønnerne til sit afbillede. Her i den fysiske verden skabes Guds bevidsthed. Gudesønnerne kommer, præcis som Gud, frem til at blive almægtig, alvidende og alkærlig. Dette er lige så vigtigt for Gud som for gudesønnerne. Guds bevidsthed er ikke færdigskabt, før den dyriske bevidsthed er fuldstændig omdannet, og når dette er sket, bliver det fuldkomne menneskerige en realitet. Dette er et rige, hvor alle elsker alle. Her er det ”en hjord og en hyrde”, det vil sige, alle er bevidste om sin egen samhørighed med Guddommen og kærlighedslovene. Dette symbol beretter tydeligt om det Tredje Testaments indhold og budskab. Er det ikke i den skønneste harmoni med Bibelens store profetier?

På bagsiden af bogen ser vi noget helt andet. Her kommer selve helvede os i møde. Her ser vi konsekvenserne af, ”ikke at vide hvad man gør”. Her tror man, at fjenden er årsag til det onde, man selv oplever. Derfor gælder det om, at blive stærkere end fjenden. Magt og styrke er derfor drivkraften i det dyriske princip udvikling. Evnen at udløse det dyriske princip er på det jordiske udviklingsstadium så genial, at den skulle kunne ødelægge jorden flere gange! Det vil sige om ingen højere magt fandtes. Dermed truer det dræbende princip alle og beskytter ingen, hvis den anvendes. Det er dette, der er ”de sidste tider”. Det er den dyriske bevidstheds kulmination, djævlbevidstheden.

Det tyvende århundrede er den forudsagte dommedagsepoke. Freden glimrer ved sit fravær. Det er alles krig mod alle. Midlet er materiel viden, våben og penge.

Konsekvenserne er ”den stærkestes ret” og ”enhver er sig selv nærmest”, de ulykkelige skæbner og deres skygge – lidelsen – går dog ikke tabt. Fejltagelsen fører noget godt med sig. Lidelseserfaringerne skaber et nyt mentalt jordmenneske. Derfor sker det vidunderlige, at mørket forvandles til lys. Vi ser således allerede på forsiden og på bagsiden af Det Tredje Testamente, at indholdet handler om det gode og det onde. Altså samme problemstilling, som bibelen behandler.

Går vi så videre i teksten, ser vi at de seks første kapitler i første bind af Det Tredie Testamente udgør en indledning. Her får vi en oversigt over kernepunkterne i det Tredie Testaments indhold. Hvilket mønster kan vi finde her, og udgør denne indledning en logisk fortsættelse af bibelens to tidligere Testamenter? I forordet oplyser Martinus om emnet for undervisningen, nemlig svaret på livets mysterium: ”Hvem er jeg, hvorfra kommer jeg, og hvorhen går jeg?” Emnet er således det evige liv. Martinus redegør også her for sine forudsætninger for autoritativt at udtale sig om disse ophøjede emner. Forudsætningen er en selvoplevelse af de evige realiteter. Man kan ikke komme bort fra, at emnet det evige liv også hører hjemme i den religiøse forestillingsverden. Det Tredie Testamente fortsætter således på det samme tema som det Gamle og det Nye Testamente. I forordet forsøger Martinus også at forhindre unødige misforståelser og betoner den ubegrænsede tolerance, som hver studerende af Det Tredie Testamente bliver delagtig i fra selve kilden. Det Tredie Testamente udgør et forsvar for absolut alle levende væsener, både de s. k. hellige og de s. k. ugudelige, både dyr og mennesker.

Martinus skaber ikke en religion, men viser, at alle levende væsener eksisterer som fødte medlemmer af livets egen religion, det vil sige livets direkte tale, og at denne religion omfatter intet mindre end selve altet, og varer fra evighed til evighed. Af samme grund kommer det Tredie Testamente, Livets Bog heller ikke for at manifestere fornemme forbud, religiøse lovparagraffer og straffebestemmelser. Livets Bog som symbolsk udtryk for selve verdensaltet, er således identisk med selve virkeligheden. Altså er den af Martinus skrevne Livets bog en refleks af virkeligheden, livets egen religion.

Det er denne direkte tale, som alt vurderes ud fra, og Martinus’ eget værk udgør som han selv siger ”en enkel nuance eller brøkdel i det mægtige samspil af kræfter, som hver dag viser sig for os et levende billedgalleri, hvor universet, solen, planeter og væsener med deres tilhørende skønhedsformer og inspirationsverden svæver forbi os, i forhold til vort udviklingsstrin, mere eller mindre undrende øjne.” Dette er vel, hvad man kan kalde ydmyghed! Som vi ser, er alle døre åbne. Ingen intolerance eksisterer her. Alt er frivilligt. Her findes intet dogmatisk bånd. Det er sandhedens ånd, som henvender sig til den frivillige og

ægte sandhedssøger. ”Hver den som er af sandhed hører min røst” (Joh. 18:37).

Efter forordet kommer kapitel 1, Verdenssituationen. Her konstateres, at vi for nærværende befinder os i en gammel verdenskulturs undergang og en ny verdenskulturs fødsel. Verdenssituationen gør det til et klart faktum, at kærlighedsbudskabet i den form vi indtil nu kender det, ikke har haft tilstrækkelig kraft i sig til at forhindre verdenskrig og masse mord. Lidelsen skaber dog en ny og større modtagelighed for kærlighedsbudskabet.

I kapitel 2, Det guddommelige skabeprincip løftes vi op i evighedens sansedimension. Vi ser det helhedsperspektiv, ud fra hvilket bibelens største guddommelige facit opleves. For eksempel at ”Alt er såre godt”. Da ondt og godt er al skabelses grundforudsætning og eftersom ingen evig livsoplevelse overhovedet skulle være mulig uden kontrastskabelse, bliver slutresultatet, at der ikke sker noget ondt i tilværelsen. Ubefindelse sker i rigt mål. Men dette ubefindelse er en absolut nødvendighed. Der findes altså blot to slags gode: ”det behagelige gode” og det ”ubehagelige gode”.

Livets oplevelse skifter evigt mellem de to kontraster. I vor evige vandring mellem kontrasterne dag og nat, lys og mørke bliver vi her i kapitel 2 placeret i vor aktuelle position i det kosmiske kredsløb, set ud fra et uendeligt udviklingsperspektiv. Her placerer Martinus også sig selv og sin mission i dens kosmisk korrekte sammenhæng, nemlig som tilhørende ”den lyse udstråling” af det guddommelige skabeprincips manifestation. Her ser vi således Martinus’ mission i sin rette sammenhæng tilsammen med andre lysets verdensgenløbere. De har alle det fælles, at de viser menneskeheden vejen ud af mørket eller vejen ud af det dræbende princip. Uden forklaringen af mørket kan Guds eksistens aldrig retfærdiggøres. Udødelighedsbevidstheden forvandler således mørket til lys.

Kapitel 3 handler om Den ny verdensimpuls. Her ser vi, hvordan det store bud ”Elsker hverandre” bliver til videnskab. Dette indebærer blot, at næstekærlighedens kontakt med virkeligheden bliver åbenbaret. Vi kan ikke undgå at indse, at det her handler om en fortsættelse af Kristi mission. Det var denne intellektuelle underbygning af kærlighedsbudet, som selv disciplene i den tid ikke kunne forstå.

Så følger kapitel 4. Et internationalt verdensrige under skabelse. Hvad åbenbares her? Står vi ikke her foran det af Kristus lovede gudsrige? Der er jo sagt, at der skal blive ”En hjord og en hyrde” her på jorden. Det Tredie Testamente er heller ikke her uenig med Kristus. Her får vi en analyse af, hvordan det dyriske og det menneskelige kæmper side om side i det jordiske menneskes sindelag. Og med den indviede hjælp kan vi her se tre tusind år frem i tiden og konstatere det menneskeliges totale sejr over dyrebevidstheden. Gudsriget er på vej og kommer til at blive en realitet! Om ikke, så skulle Kristus’ ord ikke være sande, og da skulle han være en ”falsk profet”. Men således forholder det sig naturligvis ikke!

Nu er vi nået frem til kapitel 5, som her hedder Jordmenneskelighedens modtagelighed for den ny verdensimpuls. Her bliver den ”gode jord” analyseret. Også den mindre gode. Spørgsmålet gælder her hvem som i særlig grad har nytte af de oplysninger, som Det Tredie Testamente formidler. Her er det ikke uventet, at der forekommer en del modstand mod den ny verdensimpuls. Men da Det tredie Testamente udgør et universelt forsvar for alt og alle, bliver denne modstand ikke mødt med intolerance. Her fra Det Tredie Testamentes kilde ved man i al fald, at alle har ret. Hver og en ud fra sine egne individuelle forudsætninger.

Det afsluttende sjette kapitel af selve indledningen behandler atter emnet fra dyr til menneske. Det ydre spejler det indre og omvendt. I kapitel 4, som handler om gudsrigets skabelse, beskrives resultatet af den dyriske bevidstheds forvandling til menneskelig bevidsthed i en ”ydre” form: Verdensstatens tilblivelse. Et internationalt lov og retsvæsen. Videre behandles pengesystemets mangler og problemet med alt det, som handler om at gøre ret til magt. I kapitel 6 beskrives den indre organiske sjælelige forvandling af dyrebevidstheden til menneskebevidsthed.

Her bliver vi informeret om den organiske proces, som foregår i os selv og rundt omkring os i alle levende væsener, og som med tiden vil resultere i ”den store fødsel”, det vil sige den endegyldige genkomst af Kristus i vor egen bevidsthed. Her får vi en forklaring på, hvordan denne evne gradvis udvikles og sluttelig fører frem til at blive til ”det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse”.

Den fortsatte læsning af Det Tredie Testamente handler om en rejse gennem evigheden og uendeligheden set med en kosmisk oplevelsessevne, som med tiden vil være menneskets personlige ejendom.

Jeg har peget på nogle eksempler, som viser, at Det Tredie Testamente er afslutningen på det ”Den Hellige Skrift”. Det er en kendsgerning, som man ikke kan bortforklare, og absolut ikke for mit eget vedkommende. I Martinus’ liv i den fysiske verden var det af største betydning, at hans person ikke blev mere kendt, end hvad der var absolut nødvendigt. Blandt andet derfor skulle han have lov til at arbejde i fred og ro. Derfor kan man forstå, hvorfor han først til allersidst bestemte sig for at kalde sit værk ved dets rette navn Det Tredie Testamente. Hans arbejde havde indtil nu officielt været kendt under navnet Martinus’ kosmologi. Min personlige opfattelse er, at dette navn tilhører den periode, da Martinus skulle beskyttes mod at blive alt for kendt. Lige så stor en pligt, som det var for Martinus at holde sin egen person i baggrunden og derfor hellere hviske end at råbe sin missions korrekte identitet ud, lige så stor en pligt er det nu blandt os, som gerne vil hjælpe til med at føre Det Tredie Testamentes ophøjede visdom ud i verden, at nævne Martinus’ arbejde ved dets rette navn.

For min egen del har jeg besluttet, at jeg altid vil anvende navnet Det Tredie Testamente, når jeg informerer om Martinus’ arbejde.

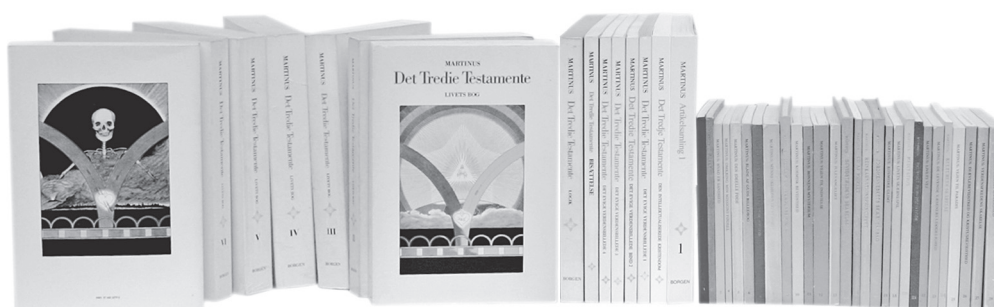
Det Nye Testamente er i dag oversat til 1200 forskellige sprog og dialekter, hvilket indebærer at Kristuseksemplet ikke er ukendt i verden. Tror man ikke, det gavner spredningen af Det Tredie Testamente? Er det ikke enklere at gå fra det kendte til det ukendte end omvendt? Hver for sig trives de tre Testamenter ikke så godt, men tilsammen skaber de en helhed. Det gamle Testamentes tilhængere, jøderne venter stadig på den Messias, som ikke kom. Jesus påstod, at Guds rige ville komme, og ingen kan vel påstå, at det er kommet? Hvis ikke profeterne går i opfyldelse, er profeterne ikke profeter.

Kan Det Tredje Testamente da ikke stå på egne ben? Naturligvis langt bedre end de to første, men uden koblingen til Kristusmissionen savnes et afgørende praktisk bevis for, at det er muligt at tilgive absolut alt. Selv når man er uskyldig korsfæstet. Hvilken højeste domstol kan undvære et så kendt vidne og bevis? Til dette kommer opstandelsen og døden, som fuldt ud beviser, at ånden hersker over den fysiske materie og ikke omvendt. Dette viser om noget, at der findes dækning for den opfattelse, at livet er evigt.

Når beretningen om korsfæstelsen er så omsorgsfuldt bevaret, på trods af at den endelige analyse af dens dybeste mening endnu ikke er forstået, hvad skal der da ikke ske, når man forstår den virkelige mening fuldt ud? I lighed med alle store, hellige mysterier er korsfæstelsen almen-gyldig dvs. den beskriver ikke bare et enkelt menneskes skæbnesituation, i dette tilfælde Kristi korsfæstelse, men udødeliggør samtidig et princip, som alle mennesker uden undtagelse kommer til at opleve i forvandlingen fra dyr til menneske. Det er derfor, at Kristus’ korsfæstelseseksempel stadig er højaktuelt! At blive korsfæstet er ingen eksklusivitet kun forbeholdt Kristus. Det var en almindelig måde at straffe forbrydere på i gamle tider. At tilgive sine bøddler, når man er uskyldig dømt til døden, hører dog til det usædvanlige. At lære, at man skal elske sine fjender ligeså.

Er dette ikke omstændigheder, som vil støtte spredningen af Det Tredie Testamente? Hvis dette er tilfældet, hvorfor da ikke blive enig med Martinus om, at hovedtitlen på hans arbejde ikke længere er Martinus kosmologi, men Det Tredie Testamente? Er vi enige med Martinus på det punkt, da begynder vi også at anvende det af ham selv udvalgte rette navn, Det Tredie Testamente.

Med disse tanker om Martinus’ sidste store beslutning vil jeg takke og hylde Martinus på denne mindededag til hans ære! Bibelen består nu af tre testamenter: Det Gamle, Det Nye og det Tredie Testamente.

Elektrochok - åndsvidenskabeligt set

v/Ruth Olsen

Der var i januar en udsendelse i radioen, hvor man fortalte, at der i Danmark stadig gives ca 2000 psykiatriske patienter om året elektrochok. Ingen læger ved, hvordan eller hvorfor det virker, hørte man i udsendelsen, man konstaterer blot, at en del patienter på den måde får det bedre.

Nu kan man jo undre sig over, at man kræver en masse videnskabeligt velunderbyggede beviser for de såkaldt "alternative" behandlingsmetoder, mens der til metoden elektrochok åbenbart ikke kræves andet end nogle gennemsnitlige erfaringsresultater.

Men hvorfor og hvordan virker egentlig et sådant elektrisk stød i hjernen? Jeg vil forsøge med baggrund i det, Martinus har fortalt os, om jeg kan finde ud af en forklaring.

Først må vi konstatere, at hjernen og nervesystemet er et fin-elektrisk anlæg, som formidler elektriske impulser til og fra vore "åndelige" legemer. Der er centrer i hjernen, som når de modtager energivibrationer fra omverdenen via vore sanser, omformer og videresender disse til fortolkning i vore højere og finere legemer, hvor vi jo har vore talentkerner. Reaktionen mellem energierne udefra og energierne indefra bliver så til vore tanker dvs vor bevidsthed, som Martinus skriver i LB VI stk. 2160.

Videre i stk. 2161 siger Martinus: "Da både de indadgående og de udadgående impulsarter er elektriske, kan de i særlige situationer kortslutte. Der opstår herved en disharmoni i oplevelsen. Kortslutningerne kan være af en så alvorlig art, at den fysiske bevidsthed i en overvejende grad kortslutter."

Hjernen fungerer altså ved elektricitet, men det er den fine mellemkosmiske elektricitet, bioelektricitet, som Martinus kalder menneskets livskraft. Ved elektrochok bruges imidlertid makrokosmisk elektricitet (som regel 130-145 volt), som er meget grovere. Ja så stærk kan den blive, at den kan bruges til dødsstraf! Den er jordklodens livskraft.

Hvordan skulle et så brutalt "gok" til hjernens mikrovæsner kunne udbedre noget? Jeg ser for mig radioapparatet, der ikke vil virke, men som ved et hårdt slag på kassen spiller igen – en løs forbindelse rystet på plads? Nej, den sammenligning kan nok ikke bruges her, hvor det drejer sig om nogle af vore højst udviklede mikrovæsner, hjernecellerne.

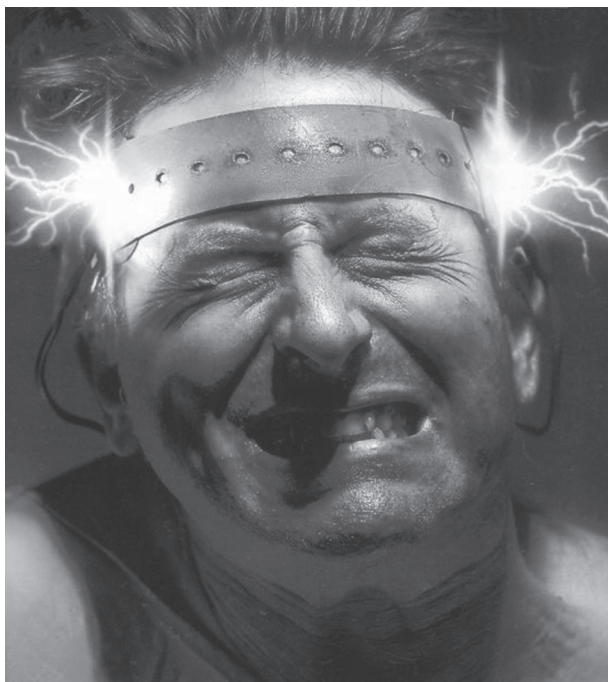
Sammenligningen holder kun så langt, at hvis der er en defekt i hjernestrukturen, kan de elektriske vibrationer forvrænges og gøre livsoplevelsen unormal (LB I stk. 224). Men ville en sådan defekt ikke blot forværres ved at blive invaderet af en for systemet fremmedartet form for energi? Sker der i virkeligheden en slags invalidering, eller måske ligefrem en destruktion, af en del mikrovæsner, således at de fleste af de negative tankeimpulser slet ikke kan komme frem til dagsbevidstheden? Vi hører jo om, hvordan hukommelsen forringes for en tid efter et elektrochok. Indtil nye mikrovæsner er inkarneret?

Depression

Elektrochok bruges åbenbart mest i forbindelse med dyb depression. Ifølge Martinus er årsagen til depression, at dagsbevidstheden oversvømmes af negative tankeimpulser. Det kan der være mange grunde til, men Martinus nævner som en af de væsentligste "unaturlig træthed" pga den forcerede udvikling, vi nu er inde i, og de dermed forbundne modstridende impulser i vor bevidsthed (småbog nr. 16). Gammel vanebevidsthed strides med vore nye indsigter.

Men hvordan skulle elektrochok kunne hjælpe på det? I LB II stk. 334 siger Martinus, at vi lever mentalt i en tid, hvor der foregår "en kamp mellem følelsesenergien og tyngdeenergien om overtaget i væsenets bevidsthed."

Hvis vi ikke har udviklet intelligensenergi nok til at kunne holde de to energier i en rimelig balance, og f.eks. følelsesenergien bliver for stærk i forholdet, bliver vi ”melankolske”, siger Martinus, men jeg ved ikke, hvad han præcist mener med det ord.

Følelsesenergien er den energi, der ”sammenpresser”, hvorfor det, der er tungest, har mest følelsesenergi, skriver Martinus et sted. Måske er det derfor, vi har det folkelige udtryk om depressive mennesker, at de har et ”tungt sind”, de er ”tungsindige”. Prøver de således alt for krampagtigt at holde sammen på sig selv?

Den disharmoniske balance mellem de to modsatrettede energier tyngde og følelse skaber åbenlyst en uudholdelig høj spænding i nervesystemet.

I elektrochok-behandlingen bruges tyngdeenergi, så måske sker der en eller anden ændring i spændingsforholdet, så en vis afslappelse kan indfinde sig. Mange kender det forhold, at en fysisk smerte kan få en permanent psykisk anspændthed til at ”kamme over” og tvinge nervesystemet til at slappe af.

Men hvorfor skulle det, at man tilføjer hjernens mikroindivider en smerte, få personens højeste instans, jeget, til at ændre sin håndtering af balancen mellem de to modsatte energier? Det gør det da heller ikke før efter mange elektrochok, 9-12 behandlinger skal der som regel til, før noget reelt ændrer sig.

Hvis det forholder sig sådan, at det er en for stærk udvikling af følelsesenergien i forhold til tyngdeenergien, der er en del af forklaringen på depression, er det ikke så mærkeligt, at kvinder er i overtal i depressions-statistikken. Man kunne også sige, at det handler om en for lidt

udviklet intelligens, der ikke evner at holde følelsesenergien under kontrol og dermed ”holde balancen”.

Det ser ud til, at der i den vestlige verden bliver flere og flere, der har psykiske problemer, men i dag er behandlingen for det meste kemisk i form af medicin. Heller ikke med den form ved man dog ret meget om, hvordan og hvorfor det virker. Elektrisk strøm eller piller – jeg vil gætte på, det er lidt af det samme, der sker. Nemlig at mange af de negative tankeimpulser forhindres i at nå frem til dagsbevidstheden. Efter det mange patienter fortæller, forhindrer pillerne også mange andre impulser i at få kontakt med nervesystemet, hvorfor en vis sløvhedstilstand er konsekvensen. Derfor er der dem, der foretrækker elektrochok frem for at spise sløvende medicin i årevis.

Ifølge Martinus er der ingen nem eller hurtig udvej. Psykiske problemer kan kun løses med psykiske midler, altså indsigt og åndelig udvikling, synes han at mene. I artiklen ”unaturlig træthed” angiver han kun ”univelsalmidlet” – næstekærlighed og tilgivelse. Men jeg tror, han vil være fuld af forståelse for, at mennesker, der er helt ”låst fast” i sortsyn, kan have god nytte af i en periode at få ”kemisk hjælp” til at komme ud af den onde cirkel og få skabt sig et mildere tankeklima.

Når lægevidenskaben engang er nået frem til en almen forståelse af menneskets åndelige struktur, og har fået reel kendskab til hvad hjernen i virkeligheden er, vil den se tilbage på vor tids elektrochok-behandling med samme hovedrysten, som den i dag ser tilbage på fænomenet ”åreladning”.

*Hvis alt andet mislykkes, så fjør 5000 kr. til regningen.
Chok-terapi plejer at gøre underværker...*

PENGEBEGREBET UNDER LUP

v/Gunder Frederiksen

Intet begreb har som pengene magt over nutidsmenneskets sind. Den tysk-amerikanske psykolog og filosof Erich From skriver i "Kunsten at elske": *Mennesket er blevet lavet om til en vare og oplever sin egen livskraft som en investering, der skal bringe det størst mulige udbytte under de herskende markedsvilkår*. – Nok er denne lidet flatterende vurdering skrevet ud fra iagttagelser i privatkapitalismens højborg, USA, men mon man ikke også andre steder finder "en rem af huden"?

Arbejdskraft købes og sælges i produktionslivet – tanker og meninger til pressen – selv følelser omsat i kunstværker gøres til genstand for udmåling i penge. – Er tilværelsen ikke tanker, følelser og handlinger? – Når de gøres til genstand for handel, investering og økonomisk vurdering, da er selve den jordiske tilværelse jo blevet en handelsvare.

Penge er blevet målestok for alle værdier – også de åndelige. Jo flere penge kunstværkerne koster, jo højere vurderes de tanker og følelser, der ligger bag dem. Kommer en person på tale i et selskab, spørge man som regel, hvilket erhverv han/hun har. Ganske uvilkårligt skal han placeres på den økonomiske rangstige. Han skal vurderes i penge.

Kampen om penge

Kampen for tilværelsen er blevet en kamp om penge. Ikke så underligt at Martinus i "Livets Bog" skriver, at *"bankkontoen er blevet det faste punkt for vor kultur af i dag"*. Med den griskhed der åbenlys bringes for dagen i vor tids finansielle krise, føler man trang til at tilføje: *- og den sekundære årsag til vor mangel på kultur*. Intet enkelt begreb har som pengene virket som udløsende årsag til ulykker i form af skilsmisser, plyndringer, selvmord o. lign. De mest gråhårede af os kan svagt erindre finanskrisen i 1929, da millionærer i desperation sprang ud af skyskrabernes vinduer for at sige farvel til den fysiske verden, som ikke var værd at leve i, når man ikke havde styr på de elskede millioner.

Griskhed er en udbredt sygdom. Selv om Jesus advarede mod havesyge (Lukas 12,15), var der selv på den tid tilfælde af finanskriser. Men det klarede mesteren særdeles håndfast. På tempelpladsen væltede han simpelt hen vekselerernes borde, så pengene trillede ud over hele pladsen efterfulgt af håndfaste irettesættelser: *"I har gjort min faders hus til en røverkule"*. Ham kunne vi godt bruge i dag i fysisk skikkelse.

Hvad er penge?

Et "byttmiddel" vil langt de fleste omgående svare. Og hvis penge kun var et byttmiddel, så ville verden se helt anderledes og sandsynlig langt bedre ud. Det var, hvad Robinson Crusoe klart illustrerede, da han på den øde ø sparkede til guldklumpen. Selv den mindste portion menneskeføde var mere værd. – Penge har ingen værdi i sig selv bortset fra en minimal fremstillingspris. Men hvad er det dog for en sælsom magt, der ligger i dette begreb, at det i den grad kan hypnotisere en hel menneskehed? I et forsøg på at løfte sløret for pengenes gådefulde identitet, er det vist såre hensigtsmæssigt at se på, hvad der er grundlag for vor materielle livsoplevelse for vor produktion og vor materielle behovstilfredsstillelse.

Der er flere faktorer. Den første og mest åbenlyse er selve jordkloden med agerjord, skove, have med vegetation,

mineraler, dyreliv og alle former for kraft, der hører jorden til. Det er simpelt hen vor første produktionsfaktor.

Men vi kommer ingen vegne, hvis vi ikke gør noget for at bearbejde denne den første produktionsfaktor: materien. Og her kommer vi til den anden produktionsfaktor: menneskeheden arbejdskraft, materielt og mentalt med eller uden maskiner, apparater, trækdyr osv. Ved at associere de to grundlæggende faktorer: jord og arbejde fremkommer vore forbrugsgoder dvs. alle ægte, materielle værdier. Ganske vist forekommer de to grundfaktorer i forskelligt blandingsforhold, men de er til stede begge to. Et stykke rengøringsarbejde består mest af begrebet arbejde, kun rengøringsmidlerne repræsenterer begrebet jord eller materie. Omvendt hvor det drejer sig om f. eks. en spiselig frugt. Her er begrebet arbejde måske kun præsenteret i selve plukningen, hvis man ikke repræsenterer producenten. De to begreber jord (i udvidet forstand) og arbejde er absolutte betingelser for frembringelse af materielle forbrugsgoder. De er altså grundlag for et materielt liv på jorden på det udviklingstrin, hvorpå menneskeheden befinder sig i øjeblikket. Omvendt kan vi også konstatere, at der ikke opstår ægte, materielle værdier som grundlag for vort materielle liv uden ved samvirke mellem de to faktorer: jord og arbejde.

Pengene har kun funktionel værdi

Penge er altså – bortset fra den rent minimale fremstillingspris – ikke ægte materielle værdier, hvilket for øvrigt fremgår i det følgende: Efter fremstilling af forbrugsgoder følger omsætning. Den har oprindeligt fundet sted ved byttehandel. En stenaldermand eller -kvinde, som f. eks. havde lavet to stenøkser kunne evt. bytte den ene bort mod en stenalderbåd (en ege, som den vist kaldtes), som naboen f. eks. havde to af. Efterhånden som befolkningstallet voksede, blev den form for handel utilstrækkelig; men kampen for tilværelsen skærpede stenaldermenneskets opfindsomhed, og man fandt på at skyde et mål ind mellem bytteobjekterne til fremme af samhandelen. De først anvendte måleenheder kender vi som perler (hvor de fandtes), kvæg eller andet, som alle havde nytte af. Dette

illustreres således af den omstændighed, at ordet penge stammer fra det latinske pecus, der betyder kvæg. Senere har man således fundet på at udstede mønter og sedler, som man gjorde til mål for de ægte produktet, man ville omsætte. Herved er omsætningen blevet ganske betydelig rationaliseret, ligesom det er blevet muligt i større omfang at opspare værdien af eget arbejde.

Pengenes ægte funktioner består altså i, at de foruden at være omsætnings- og opsparingsmidler for udført arbejde også anvendes som mål for de reelle værdier, og inden for disse rammer optræder de som en særdeles værdifuld samfundsfaktor til gavn for almenheden. Men denne værdi er vel at mærke at ren funktionel natur.

Vi er her ved noget centralt i forsøget på at afdække pengenes illusion, idet vi har set, at det kun er pengenes funktioner, der har værdi – i sig selv er pengene stort set værdiløse. Fjerner vi funktionerne, er de lige så værdiløse som skrædderens målebånd, hvor der ikke er noget at måle, som vægtlodderne, hvor der ikke er noget at veje osv. osv. Et godt billede på pengenes afhængighedsforhold til deres funktioner får man ved at tænke sig en mangemillionær og en fattig arbejder på hver sin øde ø. Den første er helt uden arbejdsevne, men forsynet med store skatte – den anden er i stand til at arbejde, men uden penge. Mon ikke vi vil foretrække den arbejdsdygtiges rolle? Han vil som Robinson Krusoe være i stand til at redde livet i kraft af de to ægte produktionsværdier: jord og arbejde, medens millionæren befinder sig på gravens rand trods sine mange penge, hvis han vel at mærke ikke får lært at arbejde. I så fald kan han som Robinson sparke til guldet. Det er uden værdi på hans øde ø.

I det levende og pulserende samfund ser det anderledes ud. Her er der så rigeligt brug for pengenes funktioner, hvorfor man så rigeligt kan drage nytte af det i princippet enestående påfund, som pengene jo er.

Når pengene ikke desto mindre ikke er blevet til lutter gavn og glæde, men tvært imod har givet anledning til oceaner af lidelser og ulykker, så er det jo heller ikke pengenes skyld – men bevidstheden bag dem. Jordmenneskets bevidsthedsudvikling har medført et stærkt behov for magt, ære og position samt materielle goder, hvilket det under mere primitive forhold fik dækning for ved hjælp af sværdet, øksen og den maskuline styrke. Kampen for tilværelsen har efterhånden udviklet sig i mere human retning, så de voldsomme metoder er blevet forbudt, hvorfor menneskene har udviklet intelligens til at tage mere raffinerede våben i anvendelse. Og her indtager pengene en absolut førerstilling.

Dette middel, som ved hjælp af sine oprindelige nærmest guddommelige funktioner (de tre nævnte) var et velegnet middel til gennemførelse af det, Martinus kalder det

guddommelige forretningsprincip, nemlig: samme værdi for samme værdi, blev i stedet til ”Størst mulig værdi for mindst mulig værdi”. Man opdagede, at det man tidligere opnåede ved hjælp af våben og voldelige metoder nu kunne opnås ved intelligensmæssig udnyttelse af næsten ved hjælp af pengene – og det så meget mere, som det kunne – og stadig kan – finde sted inden for de af staten afstukne lovmæssige rammer.

Pengene i sig selv blev mere og mere eftertragtede, hvilket har skabt vor tid største illusion: at pengene har værdi i sig selv. Hele det moderne forretningsliv, bank- og børs-væsen, international handel og valutavæsen, ja, hele den moderne kultur bygger på den illusion, at penge i sig selv er ægte, materielle værdier.

Som virkning af pengenes illusion har man f. eks. været i stand til at udstyre pengene med rentefunktioner under henvisning til, at der også må betales for lån af produkter som f. eks. befordringsmidler og arbejdsredskaber o. lign. Men medens ejerne af disse produkter retmæssigt kan kræve dækning for slidtage, er dette ikke tilfældet for pengenes vedkommende. Som vist i det foregående er pengene ikke værdiskabelser i sig selv. Rentefunktionerne er arbejdsfrie, ikke værdier i sig selv – altså falske værdier. De opstår uden tilsvarende ægte værdiskabelse. Da man imidlertid kan købe det samme for en rentekrone eller en krone der er tjent ved profit eller grundspekulation, som man kan købe for en krone, der er indtjent ved ærligt arbejde, må der jo på anden måde være skabt købekraft for den falske krone. Hvor er den da kommet fra?

Da der jo, som det fremgår af det foregående, ikke opstår ægte værdier uden arbejde, ses heraf, at andre må udføre det arbejde, der giver rente- eller profitkronen købekraft. I produktionslivet er det således arbejdernes værdiskabelse (ikke rentenyderens), der skal skabe dækning for virksomhedens renteudgifter. Så snart en rentenyder køber ægte værdier for penge, der er indtjent ved hjælp af pengenes falske funktioner, tilegner han sig altså andres værdiskabelse uden selv at yde noget til gengæld. Han opnår altså at få ”noget for intet” – i stedet for noget for noget.

Da de nævnte falske kroner (penge indtjent ved hjælp af pengenes falske funktioner) jo ganske ligner de ægte og forekommer i blanding med de ægte og ikke gemmes hen i skuffer og skabe, men bringes ud i omsætningen, sker der automatisk og helt umærkeligt en kolossal flytning af værdier fra den arbejdende del af befolkningen til den formuende og undertiden ”uproduktive”.

De nævnte kunstige funktioner tjener altså rent selviske formål, hvilket ikke alene består i at tjene penge uden arbejdsindsats for samfundet, men også i dette inden for lovgivningens rammer at kunne tilegne sig værdier, andre har skabt. I praksis viser det sig da også som en stadig glidende strøm af værdier fra den producerende og uformuende majoritet af de staters befolkning, hvor de nævnte falske funktioner udnyttes til den formuende og ofte uproduktive minoritet. Værdierne samles på stadig færre hænder – ikke alene inden for de enkelte stater, men inden for hele jordens område, hvilket bekræftes af den åbenlyse kendsgerning, at to tredjedele af jordens befolkning lever på eller under et eksistensminimum samtidig med, at truster, karteller, private rigmænd m. m. får stadig større pengemagt.

Statsmagterne søger i større eller mindre grad at modvirke denne flytning ved hjælp af progressive skatteforanstaltninger, gaver til udlandene m.m. hvilket er udtryk for en begyndende forståelse af det uretfærdige forhold, men disse foranstaltninger er udtryk for lappeløsninger, som ikke standser værdistrømmen – de vil i bedste fald kun virke delvis hæmmende. En fuldstændig standsning af værdiflytningen kan kun finde sted ved at fjerne årsagerne: de kunstige eller arbejdsfrie indtægter, som altså er arbejdsfrie i den forstand, at arbejdet, der skal give dem købekraft, ydes af andre, end dem, der får indtægten.

Foruden nævnte inhumane og himmelråbende uretfærdige virkninger medfører pengenes kunstige eller falske funktioner, at der opstår økonomiske vanskeligheder f. eks. i form af inflation. Inflationen begynder, når den første arbejdsfrie krone er indtjent og vokser i takt med de arbejdsfrie indtægter. En økonomisk balancetilstand uden arbejdsfrie indtægter er kendetegnet ved, at 100 nominelle kroner = 100 tilsvarende værdiskabelser. Lånes de 100 kroner nu ud mod f. eks. at få 108 kr. tilbage, skal de 108 kroner nu derefter stå som mål for de samme værdier som de 100 kr. før udlånet. Der er derved sket akkurat det samme, som der sker, når man f. eks. hælder 8 centiliter vand i 100 centiliter mælk. – Mælken er blevet tyndere.

De 100 kroner, som oprindeligt havde 100 enheders reel værdi har fået tilført en falsk værdi på 8 kroner, hvorved måleenheden (kronen) er blevet forringet. Dette er inflation. I princippet er det det samme, når et sæt tøj med en ægte arbejds-skabt værdi på f. eks. 200 kr. sælges for 500 kr. eller

mere. De 500 kr. skal være dækning for en reel værdi på 200 kr. Det er også inflation.

Inflation er en pengeforringende proces, der opstår ved at føje falske (eller kunstige) værdier til ægte. Det samme sker ved grundstigninger – kort sagt alle steder, hvor der opstår arbejdsfrie indtægter. Nu vil nogen måske indvende, at pengene har arbejdet, når de lånes ud, og da arbejde jo er en reel værdi, skal det også betales, men derved forveksler man jo pengene med det, de er målet for. Det vil nærmest blive betragtet som en molbohistorie, såfremt man fortalte, at en skrædder – efter at have lånt et målebånd på 100 cm skulle tilbagebetale det med et målebånd på 108 cm., der alle var formindskede, så de tilsammen kun udgjorde en længde på 100 cm. Principielt er der imidlertid ingen forskel på det, og det vi gør, når vi opkræver renter eller tager fortjenester ud over den reelle værdiskabelse.

Pengebegrebet i verdensstaten

Selvom der har været udtænkt modeller for et mere retfærdigt pengesystem, så har det ideelle endnu ikke set dagens lys. Baggrunden herfor er naturligvis, at den nødvendige moralske standard ikke er til stede. Men med de kosmiske analyser omkring det rigtige menneskerige, har Martinus som det sikkert er de fleste bekendt, forudsagt, at pengene bliver afskaffet og erstattet af kvitteringer eller pas for udført arbejde. Betaling finder dermed sted som udtræk på disse arbejdskvitteringer (måske en slags klippekortsystem). Martinus: *Idet pengene således er totalt afskaffet, kan absolut ingen som helst leve på andres bekostning.* (LB s. 2895). Dette skal naturligvis ses under den synsvinkel, at den kulturelle og menneskelige udvik-

ling i retning af stadig voksende næstekærlighedsevne, som historien er et vidnesbyrd om, fortsætter i takt med karmabetingede smerte- og lidelsesoplevelser. Om 3000 år skulle barmhjertighed og næstekærlighed være en dagligdags realitet og enhver form for uærlighed, vold, bedrageri o. lign. totalt utopisk. Martinus: *Der eksisterer således ikke nogen som helst fysisk standsforskel blandt menneskene i verdensstaten. Der eksisterer kun åndsfor-skel*. (LB s. 2895). Alt summer af harmoni, næstekærlighed og fredelig sameksistens. Det rigtige menneskerige er en realitet.

Apropos finanskrisen

Nu eksisterer menneskeheden i realiteten ikke mere i stærkt afgrænsede ”nationer”. Det er kun af navn, kun på papiret, at verden er inddelt i stater. I realiteten er den allerede blevet én stat, til ét rige. Dens fremskredne videnskab, dens udvidede teknik, dens hurtiggående samfærdselsmidler, dens overvindelse af afstande, dens store eksport- og importevne m.m. har for længst indfiltret nationerne i et sådant fasttømret forhold til hverandre, at den samlede menneskeheds identitet som én stat i verden er en uomstødelig kendsgerning.

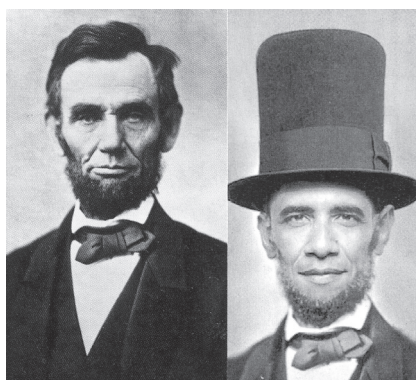
Og jo hurtigere menneskene kommer til at opfatte denne absolutte virkelighed og handle derefter, desto hurtigere vil den virkelige verdensfred være en kendsgerning.

(skrev Martinus 1934 i ”Bisættelse” kap. 3)

UDFORDRING FOR OBAMA

v/Rico Boesen

USA's nye præsident står i dag med et problem meget lig det, som hans forgænger Abraham Lincoln stod med i sin tid under den amerikanske borgerkrig: Krige koster som bekendt. Og Unionen fattedes penge. Så for at kunne finansiere denne udstedte han i årene 1862-64 for 450 millioner dollars såkaldte "greenbacks". Det var rente- og gældsrie penge, skabt til et bestemt formål. Men de cirkulerede videre (som penge jo gør det!) og påvirkede udviklingen fremover. Således at en historiker kunne undre sig over, hvor "forbavsende hurtigt man forvandt krigens følger. Statsgælden nedbragtes i rask tempo".

Nogen har moret sig med at lave et billede af Obama som den tidligere præsident Lincoln. Det viser sig at der er flere lighedstræk....

Måske havde han aldrig hørt om greenbacks; eller deres utraditionelle tilblivelse. For det hører sikkert til den slags, nogen gerne vil fortie. Ellers kan hans forundring kun skyldes, at vi i almindelighed er uvidende om, i hvor høj grad rentesystemet fordyrer alting for os. Og som derfor også giver os stadig mere tyngende og langvarige gældsbyrder. Det Abraham Lincoln gjorde dengang, kunne være en nærliggende løsning på en finanskrisen også i dag. Den peger samtidig hen mod et pengesystem, som er radikalt forskelligt fra det privatstyrede bankvæsen, vi stadig ligger under for og betjener os af.

Et historisk tilbageblik vil vise os, at dette bankvæsen udviklede sig på en måde, der måtte tilgodese egeninteressen på bekostning af et samfunds fælles interesse. Baggrunden for det må søges tilbage i en fjern fortid, da man brød med princippet om fællesej, og da man langt senere indførte et særligt byttemiddel som mellemlid i handlen

med varer. Så i stedet for – som man oprindeligt gjorde – at bytte vare for vare, så solgte man nu for "penge" og købte for penge. Men det betød, at man måtte tillægge dem en selvstændig værdi. Ellers ville de jo ikke blive godtaget. Denne selvstændige værdi blev som oftest guld eller mønter af guld. Senere fandt man så på at opbevare sit guld hos guldsmageren og få "kvitteringer" i stedet. Det blev til vore sedler. Og guldsmageren til bankdirektør.

De penge, der i første omgang indførtes for at lette handlen, kunne således selv blive et handelsobjekt og skaffes for den betaling, der består af renter og afdrag. Penge blev långivers ejendom, hans såkaldte "kapital". Som gav ham en merværdi for hans penge, uden at han selv behøvede at røre en finger. Og iværksætteren havde brug for hans penge, især under den historiske fase, der satte industrialiseringen i værk. Igennem Middelalderen havde man faktisk haft et etisk betinget forbud mod urimeligt høje renter. Men den holdt ikke for den tids økonomer, der som Adam Smith ønskede at appellere til den personlige egeninteresse og griskhed. Smith omtalte "kapitalisterne som den vigtigste samfundsklasse, fordi de fremmer det økonomiske liv ved at sætte deres penge i produktionen og derved skabe arbejdsmuligheder".

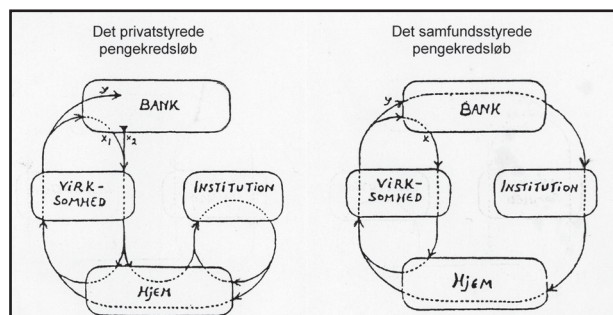
Den forståelse for penge og penges rolle, som ligger til grund for vort nuværende pengesystem, har vi arvet fra fortidens praksis. Vi har ikke haft fantasi og forståelse til at bruge penge til fordel for natur og samfund som helhed. Vi har heller ikke forstået, at renten ikke udelukkende er en omkostning for låntageren. At den faktisk er en omkostning for hele samfundet. Eftersom vi som samfund ikke har nogen anden tilgang til penge end netop den form for udlånt kapital, som vi må genbruge til helt andre (sociale) formål.

Denne såkaldte kapital, der så godt som udelukkende består af papir, betød fart i udviklingen i industrialiseringens barndom. Den har i dag udviklet sig til et uhyre, et monster, som har taget magten fra os. Økonomernes "konventionelle visdom" kan ikke frigøre os fra den. Vi befinder os omtrent i samme situation som troldmandens lærling, der havde lært sig den magiske formel, der kunne få spanden til at hente vand af sig selv. Og som, da huset var ved at blive oversvømmet, blev grebet af panik. Fordi han ikke kendte den anden formel, der skulle få den til at høre op med det igen.

Vi bliver nød til at indse, at hele dette narreværk med kunstig kapital og opskruede "værdier" er historisk betinget. Det er et levn fra en feudal fortid, da magten og produktionsmidlerne lå hos de store jordbesiddere. Og dengang som nu lå man under for den forestilling, at der må ligge en eller anden form for sikkerhed for pengenes værdi i form af guld, obligationer og andet papir i bankernes kældere. Denne forestilling burde man for længst have forladt til fordel for en klar forståelse for, at pengenes reelle værdi selvfølgelig afhænger af tilgangen til de varer på markedet, man ønsker at skaffe sig for dem.

Nu er spørgsmålet så, hvad vi kan gøre for at ændre på dette forhold. Kunne vi måske afbalancere denne ensidige læggen vægt på egeninteressen og fremme fællesinteressen i stedet? Det Abraham Lincoln gjorde var et skridt i den retning. For papir og tal, som i sig selv intet er værd, skal selvfølgelig ikke koste et samfund noget. Og hvis private behøver lån og skal betale renter for at få det, så må det blive til fordel for samfundet - og ikke til fordel for private pengeudlånere.

Til at illustrere forandringen fra et privatstyret til et samfundsstyret penge kredsløb har jeg lavet nedenstående tegning:

På begge figurer ses fire rektangler, som repræsenterer de tre økonomiske sektorer samt banksystemet. Heri står "virksomheden" for erhvervslivet, "institutionen" for den sociale eller offentlige sektor, "hjemmet" for den uformelle sektor. Og "banken" for alle pengeinstitutter.

I den privatstyrede model er det iværksætteren, som sætter det hele i gang. For det er ham, som trækker pengene ud som investering i sin virksomhed — til køb af produktionsmidler og arbejdskraft. Derfra føres pengene som lønindkomst og fortjeneste til "hjemmet", hvor de bliver til købekraft for et privat forbrug og via beskatning videre til et kollektivt forbrug af sociale ydelser som hospitalsvæsen, folkepension og lønninger til de ansatte.

Pengene cirkulerer således rundt i et ufuldbyrdet kredsløb, inden de så - i princippet i hvert fald - finder tilbage til den iværksætter, som engang lånte dem af banken med en forpligtelse til at betale lånet tilbage - og til at betale en

rente oveni som prisen (y) for lånet. Denne rente bliver til det udbytte, som alle former for kunstig kapital søger at rage til sig. Den skal — som den samfundsstyrede model viser det — i stedet bruges til at betale for samfundets fælles opgaver. Med denne model vil vi stadig kunne have et privatejet erhvervsliv, som kan låne i banken og sælge sine produkter med fortjeneste. Hvis det da ellers er værd at støtte. Men pengene vil have skiftet karakter. De vil være social ejendom, eftersom bankens "fortjeneste"-renten vil blive sendt videre i kredsløbet til de sociale institutioner.

Et samfund må tage sig af reproduktive såvel som produktive opgaver. Vi må så, før vi kan høste. Vi må opdrage og uddanne vore børn, før de kan gå ud i livet og gøre gavn. Vi må tage os af syge, ældre og handikappede som sociale opgaver, selvom vi ikke har udbyttegivende aktier i disse gøremål, hvilket i sig selv er en absurd ide! Men faktisk er det sådan, systemet fungerer i dag, idet renten også her udgør en voldsom belastning. Pengene alene står hævet over nogen som helst form for hensyntagen eller ansvarlighed overfor sociale opgaver.

Vi har forlængst skabt os en social sektor, som tager sig af disse opgaver. Vi skal blot frigøre den fra sin afhængighed af lånt kapital. Det gør vi samtidig med, at vi frigør pengene fra deres binding til kapital og ejendom. Vi gør det ved at supplere bankernes lånefunktion med en "gavefunktion" — således som det fremgår af tegningen.

Naturens orden sætter grænser for vækst. Det gør renternes himmelflugt ikke — så længe penge ensidigt defineres som udbyttegivende ejendom. Med den samfundsstyrede model tilfører vi pengene og banksystemet denne ansvarlighed.

En sådan model vil være et afgørende skridt på vej mod den samfundsmodel, som Martinus foreskriver med arbejde som grundlæggende værdifaktor, og hvori om-sætning bygger på princippet: samme værdi for samme værdi. Men det ligger jo nok lidt længere ude i fremtiden. Det er dog også i denne forbindelse interessant, at atomfysikeren Albert Einstein var inde på samme ultimative løsning, nemlig den "at samle alverdens værdipapirer til et kæmpebål. Vi kunne således fejre befrielsen fra alle tiders største tyrann".

Og med dette perspektiv kunne vi måske få endnu en overensstemmelse mellem de to præsidenter. For medens Abraham Lincoln befriede de sorte fra slaveriet, så må vi håbe, at Barack Obama vil befri vore husdyr, vor jord og dens ressourcer fra en lige så uværdig form for slaveri. Fra et slaveri, som udelukkende har skullet tjene tilfredsstillelsen af menneskers ønsker og behov.

Hvor kommer begejstringen fra?

af Søren Hahn

For mere end 30 år siden fik jeg for første gang en bog af Martinus i hånden. Det var den lille bog med titlen *Vejen til Paradis*. Hvad tænkte jeg, og hvad følte jeg? Det husker jeg ganske tydeligt. Jeg følte, at her stod jeg over for netop det, jeg altid havde søgt. Men samtidig var også min kritiske sans vakt og

sat på højeste beredskab. Martinus skrev til mig, som en voksen ville skrive til et barn, han talte ned til mig på en måde, som ingen i vore dage ville få succes med, tænkte jeg. Skulle man begive sig ud i den slags, måtte det ske med et vist lune som hos en Sokrates, en Holberg eller en Kierkegaard. Men det fandt jeg ikke hos Martinus. Han virkede provokerende selvsikker og kolossal seriøs. På den anden side kunne jeg bestemt ikke afvise, at han havde ret, og så skrev han tilmed godt. Han kunne formulere sig med klare og slående billeder fra det daglige liv, som jeg nemt kunne genkende. Men først og fremmest var det emnet, der tiltrak mig. Jeg kunne se, at han og jeg havde den samme opfattelse af, hvad der var vigtigt her i livet, hvad det hele gik ud på.

Men det betød jo i og for sig ikke, at han havde ret. Der kunne være andre muligheder, som vi begge havde overset. Når Martinus talte om "det evige liv", så var det som en realitet, der ikke kunne diskuteres, fordi han tog for givet, at et liv uden evighed ville være et liv uden kærlighed og retfærdighed. Men hvordan kunne han vide, at livet var kærligt og retfærdigt? Jo, dét var det, for dét kunne han se med sin kosmiske bevidsthed. Og hvis kærligheden og retfærdigheden ikke altid var lige til at få øje på for hans læsere, så skulle den nok blive det, når bare vi gik ud fra, at livet var evigt, og vi også selv en dag ville få kosmisk bevidsthed. På den måde forudsatte Martinus, hvad han ville bevise. Hans ræsonnement gik i ring og mundede tilmed ud i noget, der først kunne verificeres på et senere tidspunkt.

For at underbygge dette syn på livet og dets vilkår kunne Martinus yderligere pege på naturens geniale konstruktioner og indbyrdes samarbejde - i det store som i det små. Det er et ældgammelt argument for Guds eksistens, som har været dømt ude siden Darwin. Ikke desto mindre har det altid øvet en vældig tiltrækning på mig, men jeg beundrer også Darwins løsning på det samme problem, fordi det på en fiks måde frigør naturvidenskaben fra religionen. I det følgende vil jeg undersøge disse modsætninger, som jeg selv har oplevet dem, og jeg håber naturligvis, at andre kan nikke genkendende til min historie. Jeg ved også, at mange gerne vil udbrede kendskabet til Martinus' verdensbillede, og for dem vil det måske være nyttigt at vide, hvor deres egen begejstring kommer fra. Naturligvis er der mange veje, men som vi skal se, er kilden altid den samme. I hvert fald hvis vi skal holde os til Martinus' egen forklaring på disse ting, og nogen bedre har jeg indtil videre ikke kunnet finde.

Videnskabeligt?

Men tilbage til min historie. Undervejs, mens jeg læste disse mange bøger, tusindvis af sider, undrede jeg mig over mig selv. Hvor fik jeg al den energi fra? Hvor kom begejstringen fra? Mit studium var jo nok båret af en vældig interesse, men også ledsaget af en kritisk distance, som åbenbart ikke spændte ben for min flid. Hvorfor ikke? Hvorfor i alverden bruge så megen tid på disse bøger? Tilmed kaldte Martinus sit verdensbillede videnskabeligt. Kunne han tillade sig det? Mit svar er i dag, at det kunne han godt, og her kommer forklaringen.

Når jeg mener, at Martinus med god ret kan kalde sit forfatterskab videnskabeligt, skønt det hviler på præmisser, der bider sig selv i halen og først kan verificeres langt ude i fremtiden, så er det, fordi min forestilling om, hvad videnskab er, har ændret sig i takt med dette studium. Jeg har, som så mange andre, været stærkt præget af oplysningstidens idealer, der i 1700-tallet blev skabt for at befri verden for overtro og naive forestillinger. Men blandt moderne individualister og kritiske verdensborgere er disse idealer ikke længere nødvendige. Vi vil selv bestemme, hvad vi regner for videnskab, vi tager, hvad vi kan bruge og lader resten ligge. Med sit frie syn på begrebet videnskab bragte Martinus substans ind i mit liv. For første gang følte jeg mig forstået og fik tilmed et

helt verdensbillede at måle min egen forståelse med. Den blev legitim, logisk og rigtig.

Set i denne optik forudsætter Martinus det samme som jeg, og hans rolle var i virkeligheden "blot" at give mig de rette ord og begreber, så jeg kunne *sige mig selv*, hvad jeg hele tiden havde følt og fornemmet, for ikke at sige "vidst", nemlig at livet er evigt, og at der er en kærlig mening bag det alt sammen. Jeg så, hvordan det hele kunne hænge sammen, uden at der manglede noget. Det var udtømmende, der var ingen modsætninger, og det forekom mig, at dette måtte være den simpleste løsning af alle mulige. Alt sammen kriterier for det, der normalt går under navnet videnskab.

Hvad er det da, Martinus forudsætter, hvad er det, han tager for givet, hvad hviler hans bevisførelse på? Den hviler på, at hans læsere er sådan nogle som mig, dvs. folk med tro, håb og kærlighed, men uden et verdensbillede, der er stort nok til at rumme det hele på én gang. Derfor mener jeg, at Martinus er selve indbegrebet af en god lærer. Måske ikke for alle, men for mig er han. Fra at fornemme ham som autoritativ er jeg gået over til at opfatte ham som en god ven, en sjæleven, der hjælper mig på glæde. Han giver mig et skub i den rigtige retning, han er en "fødselshjælper" eller "jordemor". To betegnelser som en anden stor lærer, Sokrates, brugte om sig selv.

Det religiøse instinkt

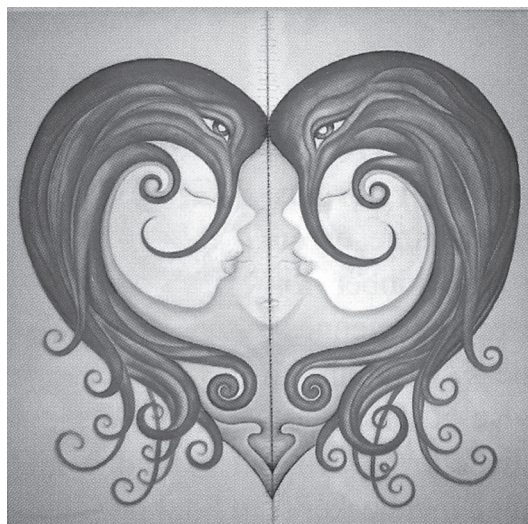
Man kunne også kalde Martinus en "genløser", dvs. en lærer, der løser op for elevens intuition og får ham til at huske. Eleven husker noget, som han altid har vidst - en "glemt viden" - som var forsvundet eller fortrængt. Også det er set før, nemlig med Platon. Hans filosofi gik ud på, at vi ved fødslen fik en forseglet viden med os, en viden om det sande, det gode og det skønne. Den viden er det blevet Martinus' opgave at lukke op for. Han bryder ikke seglet, men han hjælper sin læser og elev med selv at bryde det.

Nu 30 år senere føler jeg mig lige så fascineret af Martinus, som da jeg første gang stod med en af hans bøger i hånden. Men min kritik er afløst af et mere nuanceret blik på helheden, for jeg har indset, at beviset lå i mig selv. Det kan tilmed formuleres i et enkelt ord, et enkelt begreb eller princip, som jeg gerne vil pege på med et citat fra Martinus' artikel "Livets risiko" (sidst bragt i *Kosmos* 2001-8), hvor han skriver: "... den sjælelige organiske struktur, der beforder tillid og tro på plan og hensigt bag skæbnen og dermed også troen på et Forsyn er ikke noget, der er oparbejdet ved ydre intelligens- eller tankemæssige forestillinger. Den kan derimod udelukkende kun være til stede som et med væsenet uløseligt forbundet religiøst instinkt." . Og Martinus fortsætter:

"Det er dette instinkt, der senere hos det mere fremskredne væsen, jordmennesket, er blevet iklædt dets tankelivs billeder i form af sproget. Disse billeder måtte naturligvis antage former, alt eftersom man havde fantasi til, såsom "onde" og "gode" guder, og troen på disse guder førte menneskene frem til intelligensudviklingen, hvor man ikke mere kunne "tro", men ville "vide". Det religiøse instinkt bevirkede her den materielle viden. Efterhånden opdagede man, at denne viden ikke kunne gøre det, men resulterede i dommedagen – krig og lemlæstelse. Og det religiøse instinkt i væsenet udviklede så væsenets videbegærlighed på det åndelige eller kosmiske område. Væsenet opdager, at livet udviser livsyttringsfacitter, og får udviklet sig mere og mere for til sidst ved oplevelsen af Guddommen og udødeligheden at blive "Et med Faderen"."

Når Martinus derfor bruger ordet "videnskab" om sit verdensbillede, så er det ikke en videnskab om at tilsidesætte det religiøse, men tværtimod en videnskab om at legitimere det. Hans logik forudsætter en anerkendelse af menneskets iboende instinkt for det religiøse. Anerkender man ikke et sådant instinkt, eller fornægter man at have det, og kalder man det tilmed for overtro og primitive forestillinger – ja, så er der naturligvis ikke noget at sige til, at man har vanskeligt ved at acceptere Martinus som videnskabelig. Så er han slet ikke logisk. Og dette må så være konklusionen på denne lille undersøgelse: Jeg havde svært ved at se mig selv som et religiøst menneske, men det var jeg altså. Min begejstring og mit flittige studium var bevis nok.

Endnu engang måtte jeg give Martinus ret. Og nu vidste jeg tilmed hvorfor!

Dialog

Det er vigtigt, at vi er venner

Af Else Byskov

Debatten om X0 ser i nogen grad ud til at have bragt sindene i kog, og der er visse personer, der mener sig berettiget til at slå andre oven i hovedet med samme X0, og påpege deres manglende eller fejlagtige forståelse af dette svære begreb.

Min umiddelbare reaktion på en af de seneste artikler om X0 i dette blad var ubehag og skuffelse. For det er lige nøjagtigt dette, som Martinus advarer imod i Samarbejdsstrukturen. Lad os se på et par Martinuscitater:

"Det er ikke så vigtigt, at vi er enige om analyserne, men det er vigtigt, at vi er venner. Det med analyserne skal nok ordne sig, det ordner karmaen. Vi behøver ikke at sidde og prædike så meget for hinanden. Men det gælder om at være venner" (Samarbejdsstrukturen 2. udgave side 50).

Endvidere skriver Martinus: *"Enhver ufred har udelukkende sin rod i mental "mindreårighed" eller uformuenhed i højintellektualitet"* (Ibid. side 62).

Og: *"Det må indprentes kolossalt, ja på det kraftigste må det indprentes at komme bort fra uoverensstemmelser. Det store er at arbejde sammen og få uoverensstemmelserne væk og få harmoni mellem sig."* (Ibid. side 62).

Om det at kritisere siger Martinus: *"Mennesker har i almindelighed den opfattelse, at det er ydre bånd, som hindrer deres frigørelse, og de er meget ofte fulde af kritik mod de ydre forhold, mod andre mennesker, mod omgivelserne i det hele taget. De ved ikke, at så snart et menneske udøver kritik, er det bundet. For at blive frie må menneskene nå frem til at hæve sig over alle begær og al kritik."* (Ibid. side 61).

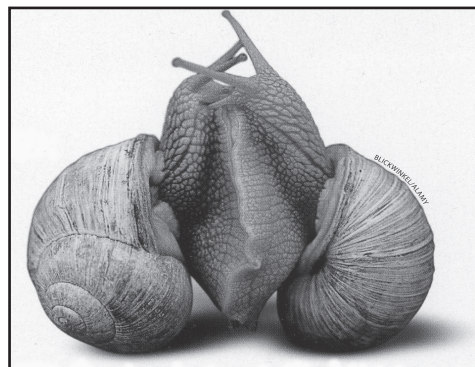
Og desuden: *"At være "højintellektuel" vil være det samme som at være "alkærlig", hvilket er det samme som med forståelse at elske alt og alle. Et sådant væsen kan ikke kritisere, tænke nedsættende eller handle ondt imod nogen eller noget, netop fordi det som en kendsgerning fornemmer og ser Gud som det dybeste ophav i enhver form for manifestation, i enhver form for skabelse, i enhver form for oplevelse"* (Ibid. side 61).

"Vi skal øve os i at omvende os selv. Vi skal huske på, at det ikke er andre, vi skal kritisere. Det er ikke rådet, man skal kritisere. Det er ikke medarbejderne, man skal kritisere. Men man skal komme ind på at kritisere sig selv. Det skal være det store punkt" (Ibid. side 61).

Når vi kritiserer hinanden stempler vi os selv som mentalt mindreårige. Debatten om X0 kan i sig selv være interessant nok, hvis den kan holdes på et sagligt plan, men når den går over til at indeholde personlige angreb og verbal nedgørelse, ja så er debatten kørt helt og aldeles af sporet. Skulle vi ikke prøve at vise os værdige til at være medarbejdere i denne ædle sag ved at være hævet over bedreven og verbale slag under bælttestedet? Jeg synes, at debatten om X0 nu er kommet derhen, hvor der må manes til besindelse. Lad os vise os som værdige medarbejdere ved at have respekt for hinanden og undlade personlige angreb og bedreven. For hvem andre end Martinus selv ved præcist hvad X0 dækker?

Man kan så for fuldstændighedens skyld bringe et Bibelcitater: Jesus siger i Johannes evangelium 13.34: *"En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre. Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed"*.

Lidt om takt og tone

af Jan von Müllen

Jeg mener at kunne huske, at man en gang i Den ny VerdensIMPULS fra redaktionens side har understreget, at dialog var velkommen, men at diskussion for slet ikke at tale om skænderi var uforeneligt med bladets ånd, der jo gerne til en vis grad skulle genspejle kosmologiens ånd, herunder Martinus' stærke ønske om at undgå fraktionsdannelser og skyttegravskrige af enhver art. Beskriver han

ikke netop i første bind af Livets Bog, hvorledes visse åndelige samfund, der ellers begyndte så lovende, ofte ender med at blive overtaget af de samme sammenslutningers ”rekrutter” for derpå at gå en sikker død i møde?

Og har han ikke også ved mange lejligheder betonet, at venskab rangerer langt højere end enighed om analyserne, hvilket i øvrigt får mig til at tænke på en mindeværdig sætning i ”A Course in Miracles”, der kort og godt lyder: Vil du have ret eller vil du være lykkelig?

Mon der ikke er en del, der som jeg har følt, at det sidste årstids heftige debatter om bl. a. ”OX”, og hvad vi skal lægge i det, enkelte detaljer i Ole Therkelsens nye bog om intelligent design, politikken omkring ændringer i Martinus’ tekster og ”rådets” dispositioner i almindelighed, alle har været ført med en ildhu (for nu at sige det pænt), der ikke lader f. eks. halvferdsernes venstrefløjskontroverser meget efter, og lige som man dengang ofte med rette kunne sige, at den egentlige sag – et mere retfærdigt samfund – mere blev skadet end gavn timer af den nidkære optagethed af små divergenser af sekundær betydning, forekommer det mig, at visse af frontkæmperne for Martinus’ kærlighedsvidenskab er gået langt over stregen og nærmest har leveret skoleeksempler på, hvordan man ikke skal føre sine synspunkter frem – i hvert fald ikke, hvis målet er at udvirke konstruktive ændringer, det også på lang sigt kan have opbakning fra alle parter.

Det skal retfærdigvis siges, at rådet har været bemærkelsesværdigt venlig og imødekommende over for enhver kombattant og således undgået at komme ud i den selvmodsigelse, som enhver ”kamp” for et synspunkt – i det mindste i en spirituel sammenhæng – nødvendigvis må udgøre. Ja, er det ikke næsten som om, at jo mere man i et bestemt spørgsmål mener at stå på Martinus’ side, jo større er risikoen for at forråde selve kosmologiens ånd. Man kan hurtigt komme til, som en formand for LO engang formulerede det ”at sejre ad helvede til”.

Kritisk dialog

v/Ruth Olsen

Der er dem, der mener, at Martinus var imod enhver form for kritik, men det er vel et spørgsmål om, hvad man lægger i ordet ”kritik”. Der findes både konstruktiv og destruktiv kritik. Om den destruktive form brugte Martinus som regel betegnelsen ”ond kritik”. Jeg kan ikke forestille mig, at Martinus ville stemple fænomenet ”kritisk dialog” som noget negativt generelt. Vi har jo lov at være uenige og give udtryk for det, uden af den grund at være uvenner.

Forskellige opfattelser giver stof til eftertanke, og det har vi brug for. At andre kan se anderledes på nogle ting, kan være en udmærket anledning til at se nærmere på ens egne ”fastgroede sandheder”. Som daværende rådsmedlem Ib Schleicher sagde på mindedagen 6/8-1988, ”ligger de sidste problemer i, at vi ofte har så forskellige og stærke meninger om alt muligt” og citerer Martinus (LB IV) for at have skrevet, at ”selv de bedste venner kan ikke blive enige”.

Videre sagde Ib Schleicher den dag: ”Løsningen er, at kunne leve med modsatte meninger”, ja ”endda være interesserede i de andres synspunkter og baggrunden for dem. Vi vil være åbne over for alle de nye impulser, der kan ligge i de andres bevidsthed, åbne for den nye erkendelse, de muligvis kan føre frem til.” (Kosmos nr.2-1989)

At kunne være uenige på en ”civiliseret” måde er nu engang et nødvendigt led i udviklingen af en demokratisk kultur. Ja, kritisk dialog er faktisk en forudsætning for al udvikling – efter min mening. Mange tror, at kritik af en andens mening er det samme som kritik af personen, men det behøver det jo slet ikke at være. Her synes jeg, Else Byskov tager fejl i sit indlæg. Men det er åbenbart sådan, hun har tolket Søren Ingemanns artikel i sidste Impulsblad. Det viser, hvor forskelligt, vi kan opfatte tingene.

Jeg så blot Ingemanns artikel som et forsøg på en logisk analyse af en opfattelse, der var forskellig fra hans egen. Vi behøver da ikke skjule, at der for tiden er divergerende meninger om, hvordan vi bedst administrerer arven efter Martinus, om f.eks. rettelserne i værket, copyright osv. Jeg tror vi alle er bedst tjent med en åben debat, og derefter kan vi så hver især vurdere, hvad vi selv mener.

Martinus sagde, inden han forlod den fysiske verden, at han ville følge ”sin sag” derfra, hvor han kom hen. Jeg har foretaget det tankeeksperiment, at han nu fra sine ”højere luftlag” betragter sagens udvikling og finder, at

noget ikke helt er, som han kunne ønske det, og derfor vil gøre sin mening gældende. Men hvordan skulle han kunne gøre det?

Han er nødt til at gøre det ved at give en impuls til nogle mennesker, der er modtagelige for en sådan og som vil handle på den, selv om det nemmeste er at lade være. Nogle har således følt det nødvendigt at give udtryk for holdninger, der er anderledes end de ”på bjerget gældende”. Og jeg har følt det vigtigt, at bladet lagde spalteplass til det. Dog i et vist begrænset omfang.

Til den videre debat om disse ”interne” anliggender, er der nu åbnet en hjemmeside på internettet:

www.martinus-media.dk - for min vurdering er, at kun få af dette blads læsere er interesserede i denne debat. Og min holdning i øvrigt er, at vi alle handler ud fra god vilje og vor bedste og ærligste overbevisning om, hvad der er det rigtigste. Men i vor endnu ufuldkomne tilstand har vi alle muligheden for at tage fejl.

Når man tolker det, Martinus er citeret for i ”Samarbejdsstrukturen”, må man tage i betragtning, i hvilken sammenhæng, udtalelserne er faldet. Når han f.eks. siger, at al ”diskussion” må væk (s.32), er det i forbindelse med, at han ikke ønsker, vi ”missionerer” for hans sag og gennem debat vil søge at overbevise nogen, som er fjendtlige overfor hans værk. Han mener jo nok ikke, at venner ikke må diskutere.

På rådsmødet 16/12-75 er Martinus citeret for at sige (s.63): ”Vi vil gerne være lydhøre. Jeg mener, kommer man med gode råd, er vi da glade for det. Det er da klart. Det er kun dem, der selv vil bestemme, dem der bliver vrede, vi ikke skal diskutere med.”

Man må også tage i betragtning, at flere af Martinus’ udtalelser i ”Samarbejdsstrukturen” er udvalgt, tolket og gengivet af personer, der ikke har samme høje bevidsthed, hvorfor misforståelser nemt kan snige sig ind. Derfor er der al mulig grund til at føre en kritisk dialog – bare vi gør det i fredsommelighed og venskabelighed.

Informationsarbejde om Martinus’ værk

Rolf Elving, som var elev hos Martinus de sidste 11 år, har sammen med flere andre udarbejdet noget informationsmateriale vedr. Martinus’ verdensbillede. Det har givet anledning til nogle uenigheder omkring den copyright, som kun Institutet har ifølge Rådets tolkning af Martinus’ ønsker. Da en ven udtrykte betænkeligheder ved at deltage i oplysningsarbejdet, efter at have hørt fra nogle rådsmedlemmer, at man mente Rolfs materiale var ”ulovligt”, skrev Rolf et brev til sin ven, hvori han klargjorde sin holdning. Følgende er et uddrag af dette brev:

af Rolf Elving

Jeg forstår din tvivl, hvis du vurderer det ud fra den kommercielle verden, som loven om copyright er skabt for. Hvis der her var tale om et firma, hvis formål var at tjene penge, ville jeg være enig med dig. Men i forretningslivet ville det næppe ske, at folk ville arbejde gratis for at udbrede kendskabet til et værk, udgivet af andre. Men Martinus’ mission er for mig ikke et firma eller en forretning. Havde den været det, ville jeg slet ikke have skrevet nogen information. Problemet kan ansues ud fra to perspektiver – et kommercielt og et spirituelt eller kosmisk. Jeg foretrækker det sidste.

Det Tredie Testamente er skrevet for at tjene hele menneskeheden. Det skal ikke reguleres strengt efter kommercielle love. Især ikke når det drejer sig om informationsmateriale. Den slags materiale forærer firmaer væk – jeg har aldrig set noget firma bruge copyright, når det drejer sig om salgsfremmende materiale. Man ville kun være glade for, om nogen gratis ville informere om deres produkt, så længe informationen var korrekt. Så selv ud fra et kommercielt synspunkt, ville vort arbejde normalt blive modtaget med glæde.

Men jeg er overbevist om, at Martinus ikke betragtede sin mission som en forretning.

Men selvfølgelig er det ikke let at vurdere, når der er folk, der påstår, at deres forståelse af Martinus’ ønsker er den eneste rigtige. Der spredes rygter, oplysninger går fra anden til tredie hånd osv. Men jeg stoler på det personlige kendskab, som jeg fik i årene sammen med Martinus. Og ingen kan være i tvivl om, at Martinus ikke var en forretningsmand.

Ifølge min bedste overbevisning eksisterer der ingen copyright i almindelig forstand, når vi ser det i lyset af Martinus’ tænkning. Martinus levede og arbejdede i overensstemmelse med Gud. Han ønskede f.eks. under ingen omstændigheder at løse konflikter v.h.j.a. domstolsafgørelser. Som alt i hans undervisning drejede det sig

om at give og tilgive. Ved at gøre det, vil den almindelige brug af copyright-ideen blive nytteløs og neutraliseret. Så hvorfor bruge en masse penge på advokater til at forklare de juridiske rettigheder og hvad man skal gøre for at få dem overholdt? Penge som er givet for at sprede budskabet.

Når vi ser på copyright-problemet ud fra et kosmisk perspektiv, ser det helt anderledes ud end det gør normalt. I fremtiden, når gaveprincippet er blevet lige så vigtigt som at-tage-princippet er i dag, vil copyright-begrebet blive et fænomen fra fortiden. Det er den vej, Martinus' lære peger.

Ved at bruge et kosmisk perspektiv på vort oplysningsarbejde, hvad ser vi så? Lad os begynde med to udtalelser fra Martinus:

*Denne mission er ikke en forretning, den er en moral.
Vi skal gøre mine bøger tilgængelige for den lavest mulige pris.*

Martinus ønskede at hjælpe menneskene. Hans arbejde var en gave til hele menneskeheden og i kontakt med gaveprincippet.

Lad os så se på, hvad det er, vi gør:

Vi følger i Martinus' fodspor, når vi præsenterer hans arbejde sådan, som han selv gjorde – som Det Tredie Testamente.

Vi klargør meningen og betydningen af titlen på hans værk.

Vi gør det let for enhver at finde og købe hans bøger.

Vi, der arbejder med dette, tjener ikke en krone på det – det er en gave.

Vi gør informationsmaterialet tilgængelig for den lavest mulige pris, kun lige nok til at fortsætte informationsprocessen.

Vi er meget omhyggelige med at det er i den allerbedste overensstemmelse med Martinus' egne værker.

Vi hjælper andre Martinus-interesserede sådan, at de selv kan fortsætte med at oplyse om Det Tredie Testamente.

Behøver man Instituttets accept for at oplyse om Martinus' værk? I så fald ville Instituttet med tiden blive en gigantisk verdensomspændende organisation. Men det var ikke Martinus' ønske, at der skulle være en sådan kontrolinstans. Enhver kan etablere et Martinus-center, hvorfra man frit kan informere om hans værk. Værket er givet fri. Symbolerne er skabt for at åbne vor bevidsthed for de store kosmiske sandheder og ikke som dekoration. Derfor skal de ikke bruges uden forklaringer.

Dette er netop, hvad vi gør, giver forklaringer – og henviser i øvrigt direkte til Martinus' egne værker. Vi har hele vejen været åbne overfor Instituttet, men måske hænger deres uvilje sammen med, at vi ikke vil kalde det "Martinus Kosmologi" men fastholder Martinus' sidste beslutning – at det skal hedde "Det Tredie Testamente". Da jeg var personlig meget tæt på Martinus i hans sidste år, ved jeg, hvor vigtig denne beslutning var for ham.

I 1933 skriver Martinus bl.a. "til læserne" (Artikelsamling I s.14-15):

"Når mit arbejde er begyndt at vække interesse, er begyndt at skabe bevægelse, er det absolut nødvendigt, at denne bevægelse ikke bliver vildledt til at begrænse, indkapsle eller krystallisere sig i en forening, sekt eller et trossamfund og derved blive et ensidigt monopoliserende "eneste saliggørende".

Det er nemlig mit arbejdes mission at vise menneskene hen til Guds egen i form af de daglige erfaringer og oplevelser manifesterede "tale" og derigennem gøre dem til frie åndsforskere og ikke til en kunstig åndelig sammenslutnings "embedsmænd" og "undersåtter".

oooooooo

"En sammenslutning, der udelukkende er baseret på den medfødte kærlighedsevne hos individerne, er jo en ægte eller naturlig sammenslutning og kan kun eksistere under begrebet "Hvad Gud har sammenføjet kan menneskene ikke adskille". Den behøver derfor ingen love, ingen aftaler, ingen forskrifter, ingen løfter for sit sammenhold.

Hvert enkelt "medlem" er jo en "dråbe" af kærlighed. Og ligesom vanddråben er prædestineret til at smelte sammen med andre vanddråber og derved er med til at skabe oceanet, således er "kærlighedsdråberne" også prædestinerede til at smelte sammen med andre "kærlighedsdråber", hvorved den naturlige sammenslutning eller et "kærlighedscean" kommer til syne."

Om bøger

Mindeskript for Sam Zinglersen

Udgivet af venner

170 sider - ? kr

ISBN 87-992876-0-4

anm. Gunder Frederiksen

I december 2008 er vi blevet præsenteret for et flot mindeskript for Sam Zinglersen. Med et Martinussymbol som baggrund prydes bogens forside af et billede af Sam, som han altid blev kaldt i vennekredsen. Og venner havde han mange af.

Blot dette at blade i bogen er spændende, for den er så rigt illustreret, at man den ene gang efter den anden standser op, smiler og nikker genkendende. Mange gode minder trækkes frem, for Sam var yderst selskabelig anlagt. Han har været vært for utallige sammenkomster, og han nød det, og det samme gjorde vi andre som glade gæster.

Det hedder på titelbladet, at bogen er udgivet af venner, men der skal ikke herfra lægges skjul på, at vi alle skylder Karine Schmidt en stor TAK for at dette smukke mindeskript i det hele taget er blevet realiseret.

Det er rigtigt, at bogen først og fremmest er et mindeskript for et menneske, der har ydet en uvurderlig indsats for virkeliggørelsen af Martinus' livsværk "Det tredje Testamente". Men det er også – og ikke mindst – et skrift af historisk værdi.

Martinus fastlagde den redaktionelle linje for sit tidsskrift Kosmos, som første gang så dagens lys i 1930-erne. Her udtalte han, at der ikke skulle være boganmeldelser og mødemeddelelser i dette tidsskrift.

Dermed var der allerede lagt op til, at der for at sikre den frie meningsudveksling også måtte skabes endnu et tidsskrift. Resultatet blev tidsskriftet "Kosmologisk Information", der omkring 1990-erne skiftede navn til "Den Ny Verdensimpuls", hvilket har medført, at Martinus verdensbillede fik et mere levende og varieret ansigt udadtil.

Med udgivelsen af bogen om Sam er der på prisværdig måde belyst et andet træk i opbygningen af det verdensbillede, som i fremtiden kan være medvirkende til at virkeliggøre Martinus' visioner om en fredelig verden,

hvor respekt for menneskerettighederne og næstekærlighed ikke blot er karaktertræk, der forsøges virkeliggjort ved juletid, men som er udbredt til hele året. Og dermed er forbindelsen mellem Sams prisværdige indsats og Martinus kosmiske verdensbillede realiseret.

Da Karina Schmidts arbejde for udgivelsen af mindeskriptet for Sam er et led i denne proces, skal der herfra også lyde en stor TAK for hendes værdifulde indsats.

Jesus fra Nazaret

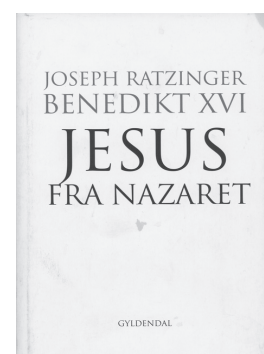
Af Joseph Ratzinger

Gyldendal 2008

890 sider - 379 kr

ISBN 87-02-06257-1

Anm. Søren Svendsen

Fra Gyldendal foreligger en tungtvejende bog af Joseph Ratzinger (alias pave Benedikt XVI) med titlen "Jesus fra Nazaret", som allerede nu er blevet en bestseller. Paven har som teolog og professor allerede 80 titler bag sig, men med denne publikation har han forsøgt at gøre Jesus-skikkelsen mere håndgribelig og nærværende for moderne mennesker, tydeligvis inspireret af nutidens kontroversielle populære debatter om den historiske Kristus eller "Jesu ansigt", skildret i fx Dan Browns bog "Da Vinci mysteriet", der har held med at fremstille et meget fysisk billede af Jesus fra Nazaret.

Den forrige pave Johannes Paul II var ret filosofisk i sit forhold til kristendommen, men pave Benedikt er mere "bibelnær" og mener, at den moderne adskillelse mellem troens og historiens Jesus er utroværdig, men står alligevel fast på, at tro og fornuft er komplementære størrelser.

Fremstillingen bærer præg af stor teologisk ekspertise, garneret med et væld af citater og henvisninger til tekster der støtter hans forståelse. Han er dybt forankret i de nytestamentlige skrifter, og derfra forsøger han at tegne et troværdigt billede af den Jesus, som fremstår af de fire evangelier og ikke mindst af apostlen Paulus' holdninger.

I forordet henviser han til andre betydningsfulde teologer som fx Rudolf Schnackenburg, der med sin bog "Die Person Jesu Christi im Spiegel der vier Evangelien" prøver på at hjælpe troende mennesker, som moderne videnskabelig

forskning i dag har gjort meget utrygge. ”Uden forankring i Gud forbliver Jesu person skematisk, uvirkelig og uforklarlig”.

Man skal altså ikke forvente sig meget ”nyt” eller radikale betragtninger i pavens syn på Jesus fra Nazaret. Moderne videnskab formår ikke at slå skår i hans fremstilling af og tro på Jesus.

Man skal derfor ikke forvente dybe tekstkritiske udredninger om fx Det Nye Testaments tilblivelse eller til den begivenhed som kaldes ”Alterunderet”, beskrevet som en dramatisk hændelse fra kirkemødet i Nikæa i325 eft. Chr., der fortæller om den mirakuløse ”udvælgelse” af de kanoniske kristne tekster, der nu udgør Det Nye Testamente. På samme kirkemøde blev også læren om ”Jesus er Guddom” vedtaget, samtidig med at den dengang meget udbredte ”reinkarnationslære” blev fordømt specielt efter den romerske kejsers indgriben. Men i juni 553 e.Kr. ved et kirkemøde i Konstantinopel blev reinkarnationslæren ved et regulært kup endegyldigt udelukket, da kejser Justinian under mødet fængslede pave Vigilius, der procederede for friheden til at antage reinkarnationslæren, og han blev ikke sluppet fri før han havde underskrevet en erklæring om total udelukkelse af reinkarnationslæren.” Enhver, der understøtter læren om sjælens præexistens og dermed den uhyrlige tro på dens genkomst, skal være belagt med kirkens band”.

Disse emner finder man dog ikke udpenslet i pavens bog.

Noget overraskende omtales den jødiske rabbiner og forfatter Jacob Neusner’s bog ”Rabbi talks with Jesus” hvor rabbineren forestiller sig at tale med Jesus om Moseloven og konkluderer, at Jesus fortolker ”loven” helt forkert. Pave Benedikt understreger dog, at man ikke skal opfatte hans bog og indholdet som læresætninger, hvor der tales ”ex cathedra”, men at den kun udtrykker hans egne personlige overvejelser, og at det derfor står enhver frit for at ha’ en anden fortolkning. --En noget usædvanlig udtalelse af pavestolens indehaver. Og noget overraskende for vor tid er også at i 1199 forbød den daværende pave al bibellæsning af menigmand, og 30 år senere blev det under dødsstraf forbudt lægmænd at eje bibelen samtidig med at man heller ikke måtte betvivle Bibelens hellige indhold.. Det sidste kunne vel minde en del om vor tids muslimske holdning til Koranen.

Tiltræk miraklet

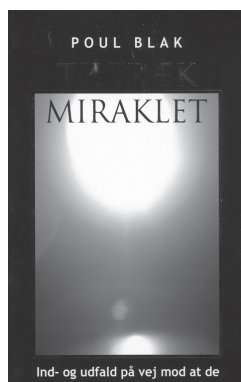
Af Poul Blak

162 sider - 198 kr

ISBN 978-87-991820-3-9

Lemuel Books 2007

Anm. Ruth Olsen

Poul Blak var en ateistisk journalist, der gjorde grin med ”det åndelige”, indtil han oplevede noget, der fik ham på andre tanker (beskrevet i hans bog ”Løft låget”). Nu har han udgivet denne lille bog, der består af små historier og provokerende spørgsmål, især til de gammel-kristne. Han ser ikke ud til at være kommet over sin aversion mod organiserede religioner.

Han finder det ret morsomt, at vi i dagens Danmark stadig fejrer ”Jesu himmelfart” med en helligdag, for hvor mange danskere ved, hvad det er! Det var i øvrigt noget, der først blev indføjet i Lukasevangeliet (og kun der) i år 170, altså længe efter Lukas var død. Oprindeligt stod der faktisk kun, at ”Jesus blev båret op til himlen”. Biblen giver han ikke meget for, skrevet som den er af folk, som han siger, ikke selv har oplevet det, de skriver om.

At den kristne kirke før i tiden har behandlet ”afvigere” lige så elendigt, som mange muslimske instanser gør i dag, ved vi godt – f.eks. var der gennem århundreder dødsstraf for menigmand at eje og læse i Biblen. Poul Blak fortæller, hvordan en engelsk teolog, John Wycliffe, i 1382 oversatte Biblen til engelsk. Det opdagede Paven (der i øvrigt hed Martinus V!) først 44 år efter og beordrede så hans jordiske rester gravet op, så han kunne blive brændt på bålet.

Da en præst, W. Tyndale (1494-1536) igen oversatte Biblen til engelsk og fik den sat i trykning, som jo nu var opfundet, slap han ikke. Selv om han var på flugt under andet navn, blev han fanget og offentligt henrettet i Bruxelles.

For Martinus-læsere er der ikke megen ”åndelig føde” at hente i bogen, men nok en del underholdning. Poul Blak har humor.

Det Aramæiske Mysterium

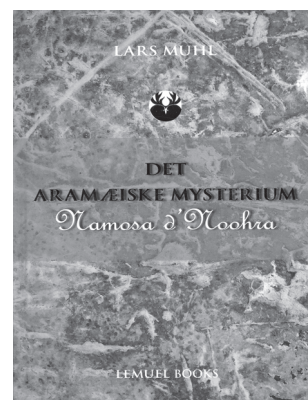
Af Lars Muhl

90 sider + DVD - 298 kr

Lemuel Books 2008

ISBN 978-87-991820-5-3

Anm. Ruth Olsen

Lars Muhl har her skrevet en på mange måder højst interessant bog. Han kom på sporet af det særlige ved det aramæiske sprog via Edith R. Stauffers bog ”Ubetinget kærlighed og tilgivelse”

(omtalt i Impuls 1/2007. Hun var stødt på en essæisk adfærdskodeks, fundet blandt Dødehavsrullerne).

Lars Muhl gik i gang med et større forskningsarbejde i de gamle skrifter, og mener at have fundet ud af, at der knytter sig en transpersonlig psykologi til det sprog, Jesus talte, og som det er nødvendigt at forstå for helt at fatte Jesu budskaber.

Jesus – som i bogen konsekvent kaldes Yeshua – var nazaræer, hvilket betyder ”den indviede”. Han og Maria Magdalene (magdalenen betyder ”den ophøjede”) var formidlere af det, der på aramæisk hed ”Namosa D’Noohra” Lysets lov. Lars skriver (s. 11) :

”Nazaræerne var en mysterieskole udsprunget af Essæernes broderskab på Karmelbjerget og ved Det Døde Hav. Nazari er aramæisk for ”Lovens opretholder” eller slet og ret ”indviet”. Nazaræerne praktiserede bl.a. afholdenhed fra kødspise og stærke drikke, afstod fra dyreofering og dyremishandling. Kvinder spillede hos dem en ligeværdig rolle side om side med de mandlige lærere og disciple.”

Der er nogle tankevækkende bemærkninger om sprog generelt. F.eks. at latin er maskulint, rationelt, adskillende og pragmatisk, hvorimod aramæisk er feminint, intuitivt, empatisk og helhedspræget, altid med flere betydningslag. ”Aramæisk tales og forstås kun gennem hjertet”, siger Lars (s. 16) ”Det bygger på hjertets visdom”.

Eks: ”Alaha” er den himmelske fader/moder, den store hellige Enhed, det første skabende princip i universet, den skabende kraft. I denne Enhed lever mennesket. På aramæisk betyder begrebet ”himmeriget” en tilstand. Guds rige er ikke et sted men en tilstand. I det hele taget er der meget i denne aramæiske lære, der er i overensstemmelse med det, vi læser hos Martinus.

Når man således dykker ned i det sprog, Jesus talte, indser man let, hvordan alle misforståelser er opstået. Den tids mennesker var ikke i stand til at forstå dybden i de ord, Jesus brugte. Bogen er fuld af fine spirituelle indsigter, men hvor meget, der kommer fra Lars selv og den tolkning, han giver ordene pga den viden, han efterhånden har opnået om det spirituelle, kan jeg ikke vurdere. Og det er også uvæsentligt.

Vi lever i en tid, hvor der fra mange sider gøres op med det Jesus-billede, kirken og den autoriserede teologi har skabt, og som i øvrigt er det spor, den nuværende Pave kører videre i med sin bog om Jesus. Lars giver et andet og nok så smukt og klogt billede af Jesus, og således også en dybere forståelse for de budskaber, han bragte. Ligesom Martinus gør!

Også Maria Magdalene får i denne bog sin oprejsning, selv om jeg har mine tvivl om, at hun var det, Lars gør hende til. Han er jo en poetisk sjæl. Men selv om han

har stor indlevelsessevne, er det svært efter 2000 år helt at sætte sig ind i, hvordan tingene var dengang.

Når man har læst Martinus i mange år, er det sjældent man får en spirituel bog i hånden, man finder interessant og givende. Men det er denne.

Jorden er vort hjem

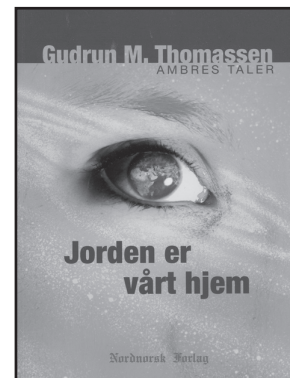
Af Gudrun M. Thomassen

Nordnorsk Forlag 2008

255 sider - 250 n.kr

ISBN 82-92183-33-5

Anm. Ruth Olsen

Da jeg så, at der var udkommet en norsk bog med nye kanaliseringer fra fænomenet ”Ambres”, blev jeg nysgerrig, for Ambres har vi oplevet på film gennem et svensk medie, og det lød vældigt seriøst. Havde han mon interessant nyt at fortælle om vor aktuelle situation på kloden?

Men jeg blev temmelig skuffet. Det drejer sig her mest om almene filosofisk-psykologiske gode råd og betragtninger, af og til med udmærkede spirituelle anstrøg. Men vi er jo blevet ”kræsne” efterhånden som markedet bugner af bøger med spirituelle budskaber. Som den skeptiker jeg er, begyndte jeg at tvivle på seriøsiteten. Blev navnet ”Ambres” blot brugt som trækplaster?

Da jeg så læste i det norske tidsskrift ”Ildsjelen”, at Ambres’ svenske medie havde protesteret mod bogen, fordi han vidste, at Ambres ikke brugte andre medier end ham, og at informationerne slet ikke stemte overens mellem ”de to Ambres”, blev min skepsis bekræftet. I øvrigt også overfor fænomenet ”kanaliseringer” generelt, for på det område er vi jo overladt til ”at tro”, vi kan aldrig vide.

Men derfor er det alligevel en varm og kærlig bog med mange gode budskaber, som en del mennesker sikkert kan have stor glæde af.

Findhorn-retreat

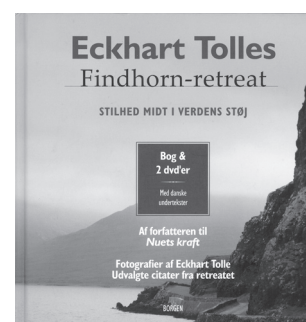
Af Eckhart Tolle

Borgens forlag 2008

62 sider + 2 DVDere
250 kr

ISBN 87-21-03316-3

Anm. Ruth Olsen

Eckhart Tolle har fået næsten guru-agtig status i den vestlige verden. Ikke fordi han selv lægger op til det, men fordi det, han siger, åbenbart rammer noget, mange mennesker har brug for at høre. Faktisk er hans budskaber meget i pagt med gammel indisk visdomstradition: Vær stille og søg indad i dig selv, stop tankestrømmen og giv slip på tilknytningen til formernes verden.

Han minder mig lidt om Søren Brun i Radiserne, når denne siger: ”Stop verden, jeg vil af”. Med den forcerede udvikling, der foregår i vor tid, breder behovet sig for ind imellem at ”stå af ræset”. Tolle taler til dette behov, derfor giver hans ord genklang hos mange.

Da jeg første gang læste Tolles opfordring til at stoppe tankestrømmen og blot være til i nuet, tænkte jeg på Martinus’ udsagn om, at tankerne er vor livskraft, og derfor kan vi aldrig holde op med at tænke, men vi kan holde op med at være *bevidste* om, at vi tænker. Når man imidlertid hører godt efter, hvad Tolle faktisk siger, er han mere nuanceret end som så.

F.eks. siger han (s. 37): ”Du løser ikke problemer gennem tænkning; du skaber problemer gennem tænkning. Løsningen dukker altid op, når du træder ud af tankeprocessen og bliver stille og fuldstændig nærværende om end blot for et øjeblik. Lidt senere, når tankerne vender tilbage, får du pludselig en kreativ indsigt, der ikke var der tidligere.”

Han siger mange kloge ting på de to DVDere, men hans små ”indeklemte” latterudbrud ind imellem distraherer mig. Måske fordi jeg ikke er nogen stor Tolle-fan, for at være ærlig. Jeg kan jo godt lide denne sansernes og formernes verden, som er så lærerig. Men det er måske bare, fordi jeg er pensionist og ikke skal leve op til tidens krav for at tjene til livets ophold.

I øvrigt viser den lille bog, at også Tolle forstår at nyde sansernes formverden, for den er fuld af meget smukke fotos af naturens fantastiske verden.

Judasevangeliet

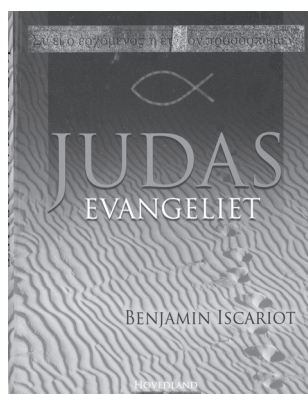
Af Benjamin Iscariot

Forlaget Hovedland 2007

105 sider - kr ?

ISBN 978-87-7070-070-2

Anm. Ruth Olsen

Da jeg faldt over denne bog på biblioteket, undrede jeg mig. Jeg havde jo set de sørgelige rester af Judasevangeliet (på internettet), da det var en verdenssensation for et par år siden (og skrev om det i Impuls 2/2006). Så hvad var så det her?

Der står på bogens bagside, at ”Judasevangeliet er inspireret af en række tekster, der for ca 50 år siden dukkede op i Ægypten nær al-Minya. Bogen er resultatet af et kreativt samarbejde mellem professor Maloney (udpeget af en pavelig kardinal) og den engelske forfatter Jeffrey Archer.” Det er altså et ret bearbejdet værk!

I første afsnit står, at den er skrevet af Benjamin, søn af Judas Iscariot, og at det er historien, som hans fader fortalte ham. Han vil genrejse sin fars ære, for han var ikke den forræder, de andre disciple gjorde ham til. Han fik ingen sølvpenge, og han hængte ikke sig selv efter sin kære mesters død på korset. Han flygtede derimod til Qumran ved Det Døde Hav, hvor han senere blev henrettet af romerne.

Bogen følger i store træk, hvad vi kender fra Bibelen, men der fortælles ting om Jesus, som ikke passer med den Jesus, som Martinus har beskrevet. Judas ender i øvrigt med at miste troen på, at Jesus var den bebudede Messias. Han fortalte sin søn, at mange af de historier, der verserede om Jesus, var ikke rigtige, det var noget som var hentet i det gamle testamente. Det om de 30 sølvpenge var f.eks. hentet i Zak. 11,13.

Om dette skrift virkelig er, hvad Judas fortalte sin søn, står hen i det uvisse, men det gør det, der åbenbart skal ske i vor tid – det sår tvivl om det ”præsten prædiker”! Den gamle form for kristendom skal dø ud for at en ny form kan vinde indpas.

Levende Visdom

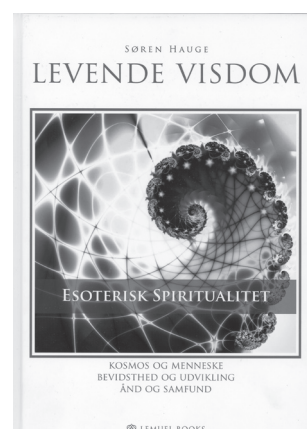
Af Søren Hauge

Lemuel Books 2008

750 sider - 449 kr

ISBN 87-991820-6-0

Anm. Ruth Olsen

Det er et gevaldigt værk, Søren Hauge her har skabt. I den er samlet al den teosofiske lærdom, han har samlet i årenes løb, opdelt på afsnit der gør det rimeligt overskueligt. Teosofien har efterhånden mange år ”på bagen”,

men Søren Hauge har søgt at sætte den ind i en nutidig sammenhæng, så den ikke opleves som et alt for teoretisk-abstrakt ”bygningsværk”. Han har også bragt Alice Bailey ind mere, end jeg synes, han før har gjort.

Det er en bog med utrolig megen spirituel oplysning, en kæmpe ”mundfuld”, som jeg ikke her kan yde fuld retfærdighed. Meget af det ville jeg opleve som et trospørgsmål og stille mig tvivlende overfor, hvis jeg ikke havde haft Martinus’ logiske analyser i baghovedet, og således drage sammenligninger. Teosofien har en vis appel til ateister, fordi den ikke virker så religiøs (Hvad Martinus’ lære godt kan!) Da den religiøse fanatisme nu synes at brede sig, står fænomenet religion ikke i noget særlig godt lys for tiden.

Søren Hauge kommer langt omkring i de nye spirituelle tendenser og diskuterer fænomenet ”New Age”, som han deler op i to generelle strømninger: en ret følelsesbetonet populistisk og en mental holistisk, hvor den sidste lægger vægt på paradigmeskiftet indenfor f.eks. den alternative forskning. I den første gruppe mener han, der er en tendens til at blive regressiv med dyrkelse af guruer, orakler osv., og med noget, der kan ligne foragt for intellektet. Han skriver (s. 676):

”Når mennesker afgiver deres autenticitet og lader kanaliserede budbringere lede deres liv, så er der ikke tale om fremskridt, men om en tilbagevenden til tidligere udvikling. Når nyhedshunger og fokus på karismatiske personer og sensationelle teknikker tager over, forsvinder fornyelsen og erstattes af gamle, alt for velkendte mønstre i en ny forklædning.”

”Det er ikke fremskridt, når oplevelser og følelser prioriteres *på bekostning* af tænkning og skelneevne. Det er ikke fremskridt, når selvbestaltede orakler skaber sektariske grupperinger eller får folk til at tro på dem *som autoriteter*, i stedet for at der appelleres til det enkelte menneskes integritet og skelneevne.”

Op således er der så mange kloge ord i den bog!

Barack Obama

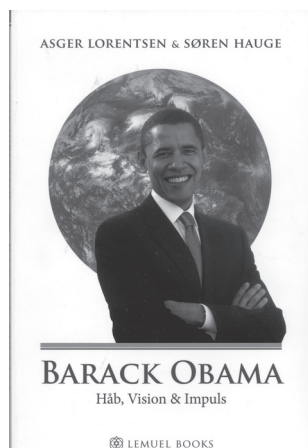
Af Asger Lorentsen og Søren Hauge

Lemuel Books 2009

176 sider - 250 kr.

ISBN 87-991820-8-4

anm. Joy Persson

En ny stjerne på den politiske himmel?

Fænomenet OBAMA har virkelig sat gang i spekulationerne – alle spørger sig selv og hinanden om denne nye stjerne på Amerikas politiske himmel som præsident vil betyde et vendepunkt og kaste sine stråler over resten af verden og skabe ikke bare forandring, men en revolution i måden, man fra dette præsidentembede vil håndtere verdens politik?

Håbet blev tændt, visionen fanget, og impulsen til nyskabelse blev grebet med begejstring! Ville det lykkes for Barack Obama at manifestere sine ideer? Har han den nødvendige styrke, som hans forbillede Abraham Lincoln havde til at stå fast, når modstanden melder sig?

Dette og andre spørgsmål har de to kompetente forfattere Asger Lorentsen og Søren Hauge sat sig for at søge svarene på. De har kastet sig over fænomenet OBAMA og søger med stor indsigt i såvel amerikansk historie som transpersonale psykologi og åndsvidenskab at gå bag om personen og undersøge - fra forskellige vinkler - hvilke ressourcer og potentialer denne nye, unge præsident har til at gennemføre og manifestere de forandringer, han med stor styrke lover.

Det er der kommet en meget spændende bog ud af ikke mindst fordi den højere spirituelle dimension er taget med på råd, og det har tilsyneladende givet gode resultater i kombination med Barack Obamas allerede under valgkampen dokumenterede evner som nyskaber og organisator. Alene den helt utrolige valgkampagne via internettet, e-mails, Facebook og YouTube, der skabte en græsrodsaktivitet, som er helt uden sidestykke. Genialt!

Der er i øvrigt så mange detaljer omkring præsidenten i denne bog, som en anmelder gerne vil omtale, så jeg nævner lige en bog, som kendere af Martinus vil forstå, især da den også har en videre betydning for verden: Obama oplever, at han har, hvad han kalder ”en løbende samtale med Gud”, fordi han dagen igennem stiller sig selv spørgsmål om hvad han laver og hvorfor, det kalder han at ”holde fast i sit moralske kompas”, og det oplever han som samtaler i sit indre. ”Jeg holder mine handlinger op imod den indre stemme, som i, hvert fald for mig er hørlig og som fortæller mig, når jeg er på rette vej, og når jeg er på afveje”. Således gør han løbende status over *formålet* med sine handlinger og ”hvordan de knytter an til en højere følelse af *mening*”.

Et relevant spørgsmål, som forfatterne stiller, er derfor: ”Er Barack Obama knyttet til en ny bølge, der stimuleres fra et højere rige?” Er Obama et lysende eksempel på en leder, der kan sætte en lavine af fornyelse i gang på

jorden? Kan han være katalysator for den nye impuls, der kan dreje udviklingen frem mod fælles idealer om fred og samarbejde?

Disse spørgsmål behandles nærmere hen imod slutningen af bogen, hvor hans horoskop studeres (han er løve f. d. 4. August 1961). Flere clairvoyante observationer kunne tyde på at Obama er tilknyttet fornyende impulser fra transpersonlige riger, ligesom Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt og andre tidligere fornyere, som "the founding fathers", der underskrev den amerikanske forfatning i 1787, der jo er USA's åndelige arv og forbillede for de vestlige demokratier. Obama vil netop en genrejsning af det USA, der blev indstiftet i 1700-tallet af indviede disciple som Th. Jefferson, Benjamin Franklin m. fl. Som alle var bevidste om, hvad deres opgave var.

I spirituelle miljøer funderes der over Obamas tidligere liv. Er han mon en reinkarnation af Lincoln, som Obama jo føler sig stærkt tilknyttet (en anden mulighed som forklaring på dette gives i bogen). Et andet spørgsmål florerer også: er han et "stjernemenneske"? Der kommer fra en højere udviklet planet? I en BBC-reportage var der pludselig en reporter, der udbrød: "Det er som om denne Barack Obama kommer fra en anden planet". Det bliver også behandlet i denne bog, så der er nok at tænke over. Bogen indledes med Obamas sejrstale d. 4. november 2008, så hvis I ikke fik det hele med, kan man læse den imponerende tale her i sin helhed.

I forordet siger forfatterne, at det valg ikke var et amerikansk valg, det var en global begivenhed, et gennembrud for den gode viljes verdensomspændende natur. Og vel netop derfor er to så kendte forfattere gået sammen om at skrive en bog om fænomenet Obama, fascinerende som det jo er, - også set i lyset af vor klodes generelle krise. "Selv om vi har skrevet hver sin del af bogen, og hver især har vore præferencer og særlige vinkler, har vi drøftet og suppleret hinandens bidrag, og vores syn på emnet er i meget høj grad sammenfaldende", siger forfatterne. Hvilket fint arbejde.

Lige til sidst, hvis nogen skulle være bekymret for præsidentens skæbne, er her en beroligende meddelelse fra et højere plan: "et kraftigt skjold af Kristuslys gør ham til en af de mest beskyttede personer på planeten. (s. 158).

Møde med lyset

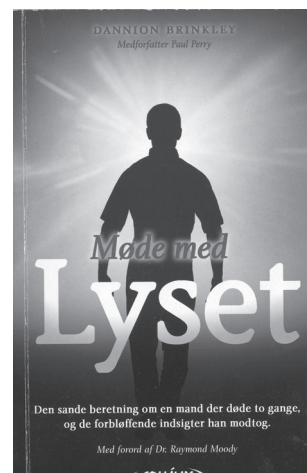
Af Dannion Brinkley

Sphinx Forlag 2003

160 sider - ? kr

ISBN 87-7759-219-0

anm. Gunder Frederiksen

Et møde med den åndelige verden

I bogen "Møde med Lyset" beretter forfatteren Dannion Brinkley om den åndelige verden, som han efter en ulykke fik et mere end almindeligt kendskab til. Det ualmindelige bestod bl. a. i, at han døde 2 gange. I byen Aiken i South Carolina, hvor han boede, oplevede han på et tidspunkt, at et uvejr var på vej. Han sidder ved telefonen og hører buldrende torden og regn, da lynet pludseligt slog ned, medens han talte i telefon. Han hører det som et larmende godstog, der buldrede forbi. Et elektrisk stød brændte gennem hans krop og smeltede telefonen. Den sønderlemmende smerte oplevedes, som var hans krop badet i syre. Han oplevede at blive kastet op i luften. Men smerten ophørte, da han bevægede sig ind i en anden verden, hvor der var en salig fred og ro. Han var "død".

Hans kone Sandy, der kort forinden havde taget et kursus i første hjælp, rensede hans hals, satte sig overskrævs på hans mave og begyndte at give kunstigt åndedræt. Hun pressede hårdt på brystet, og der kom nogle grynt, men Dannion mærkede intet, for han havde forladt sin krop. "Jeg må være død", tænkte Dannion ganske fornuftigt. Han oplevede at blive kørt i ambulance på hospitalet, medens en tunnel var ved at danne sig "som øjet i en skypumpe". Tunnelen bevægede sig hen imod ham – en tunnel, som han senere beskrev som "Tunnelen til evigheden"

Her var ingen grædende Sandy, ingen ambulancefolk i gang med at kickstarte hans døde krop, ingen desperate samtaler med hospitalet over radioen – kun en tunnel og den vidunderlige lyd af klokkeklang. Lyset blev mere og mere strålende og efterlod et "paradis af skinnende lys" (s. 17). Et lysvæsen kom nærmere. Dannion følte en dyb fornemmelse af kærlighed samtidig med at hans egen krop føltes mindre massiv, som havde han med et slag tabt 20 kg. Kropsbyrden blev ladet tilbage, og han følte sig som en ubundet ånd. Lysvæsenet omsluttede ham. Det gav en følelse af tryghed og familiaritet, empati, sympati.

Væsenet oplevedes hverken som mandlig eller kvindelig, men kun som en mægtig kraft.

Genoplevelse

Dannion begyndte nu at genopleve sit liv. Han kunne se alt, hvad der var sket med ham – og det var ikke spor behageligt. Han blev kort sagt konfronteret med den kvalmende realitet, at han havde været en selvoptaget og ondskabsfuld person.

Han så sin egen vrede barndom. ”Jeg så mig selv pine andre børn ved at stjæle deres cykler eller drille dem i skolen – bl.a. en dreng, der havde et fremstående adams-æble. Den gang det skete, syntes han, at han var sjov, men nu, hvor han genoplevede hændelsen, befandt han sig i drengens krop og oplevede den smerte, han havde påført ham.

Og således genoplevede han hver eneste af de slagsmål – og det var mange – han havde været deltager i, men vel at bemærke med en væsentlig forskel: ”Jeg var nu i modtagerens ende”. ”Jeg oplevede den fortvivlelse og ydmygelse, min modstander havde følt. Nogle var selv ude om det, men andre var uskyldte ofre. Jeg havde været umulig at kontrollere. Jeg havde endog pralet over for mine kammerater, hvordan jeg havde såret mine forældre”.

Eftertanke

Senere, da han havde tænkt disse begivenheder igennem, forstod han, at ”mennesker, der slår på dyr eller er onde ved dem, kommer til at gennemleve det, dyrene har følt, når de selv skal igennem et livstilbageblik. Men det er ikke så meget, hvad man gør, der tæller, men hvorfor man gør det. At gennemleve at skade nogen bare for sjov er den værste smerte af alle. At genopleve en smerte for en sag, man tror på, er ikke nær så slemt. Det var, hvad Dannion især erfarede under den militære træning i bl. a. i forbindelse med Vietnam-krigen. Han kalder sig selv snigmorder, da han fik ordre til at myrde en embedsmand, der ikke gik ind for ”den amerikanske synsvinkel”.

Alt i alt havde han deltaget i en halv snes drab, som det senere var hårdt at genopleve. Der var blot den formildende omstændighed, at han slog ihjel i patriotismens navn. Også efter endt militærtjeneste fortsatte han med at arbejde inden for regeringen bl. a. med at udføre hemmelige operationer bl. a. med at overføre våben til de militære interesseområder i andre lande. I tilbageblikket måtte han således opleve, hvilken frygt og smerte disse våben havde givet anledning til.

Han er død

Dannion fik senere at vide, at situationen i ambulancen havde været kaotisk. Sandy hulkede. Redderen fortsatte sine helttemodige oplivningsforsøg. Men der var stadig ingen reaktion. ”Han klarede det ikke” sagde den vagthavende læge. En sygeplejerske ringede til lighuset.

”Hvad sker der nu, når jeg er død? tænkte Dannion. Snart havde han svaret. Et smukt lysvæsen skinnede foran ham. Det var, som det sendte et beroligende lys af kærlighed, der fjernede enhver form for frygt. De mærkede en opadgående bevægelse, og Dannion fik en følelse af at være omgivet af svagt lysende dis, kølig og tæt som havgus. ”Der var ingen skarpe tinder. Bjergene var blide med runde tinder og frodige sprækker i dybere blå farver” (s. 31) ”Hvordan kommer jeg fremad? tænkte Dannion. ”Vi svævede af sted på den måde, som jeg altid har forestillet mig, at engle gør”. Dannion blev ved med at spørge lysvæsenet, men fik intet svar. Med bevidsthed om, at der ikke var noget, der kunne skade ham, slappede Dannion af i lysvæsenets nærvær.

Der var tretten lysvæsener. Hver af dem repræsenterede et af de forskellige psykologiske karaktertræk, der er fælles for alle mennesker. Det var som om de hver for sig repræsenterede de forskellige tegn i dyrekredsen. Men spirituelt rakte de langt ud over, hvad der lå i stjer-netegnene. Dannion blev klar over, at dette sted var et sted for undervisning. ”Jeg behøvede kun at tænke på et spørgsmål for i alt væsentligt at kunne opleve svaret. På under et sekund vidste jeg, hvordan lys fungerer, hvordan ånd inkorporeres i et fysisk liv, og hvordan det kan lade sig gøre, at mennesker handler og tænker på så mange forskellige måder”. Dannion følte en dyb ærefrygt ved at være i selskab med disse ophøjede væsener.

Fremtidsvisioner

Efterhånden som væsenerne kom frem, kom der også billeder af begivenheder, som endnu ikke havde fundet sted. ”Det skete tolv gange, og tolv gange befandt jeg mig i en række hændelser, som ville ryste verden i fremtiden ----- og det blev vist mig lige så klart, som var det fjernsynsskærmen med aftenlyhederne”. (s. 36). Da Dannion 18 år senere tænkte tilbage, kunne han tælle femoghalvfems af begivenhederne, som havde fundet sted. For eksempel blev der vist billede som forudsagde finanskrisen, som rystede USA og bredte sig til en lang række andre lande.

”Jeg kunne se Amerika komme i en omfattende gældssætning. Og visionerne beskrev et Amerika på vej ind i en spirituel tilbagegang”. Der var visioner af et demoraliseret land, stridigheder og had i det hellige land samt visioner

af atomødelæggelse samt miljøbevidsthedens religion og andre voldsomme begivenheder, der ryster verden f. eks scener fra en tredje verdenskrig. Gennem telepati kunne Dannion opfatte, at væsenerne sagde følgende: *"Hvis I følger det, som I altid har lært og fortsætter at leve, som I har gjort de sidste tredive år, vil alt dette med sikkerhed overgå jer. Men hvis I forandrer jer, kan I undgå den kommende krig."* – Interessant at mindes, at det også er begrebet *forandring*, USA's præsident Obama har gjort til sit slogan under valgkampen.

De åndelige væsener fortalte Dannion, at "de, der tager ned på jorden, er helte og heltinder" fordi I gør noget, som ingen andre spirituelle væsener har modet til at gøre". (s. 50) Det var, som den spirituelle viden blev præsenteret for Dannion som kasser af viden. Han spekulerede på, hvorfor alt det skete for ham. "Hvad er scenerne i kasserne for noget, og hvorfor viser de åndelige væsener dem for mig?"

Han fik svaret af det trettende lysvæsen, som havde mere magt end de andre. Uden ord fortalte han Dannion, at alt hvad han havde set, befandt sig i fremtiden, men forløbet af menneskelige begivenheder kan ændres, men menneskene skal først forstå, hvad de er. "Her anser vi alle, som tager til jorden for at være store opdagelsesrejsende. Alt hvad der er nødvendigt er, at de opdager, at kærlighed er, at behandle andre, som de selv ønsker at blive behandlet".

Et forløsende møde

Med et sæt bliver Dannion vildt begejstret, da han støder på en kort meddelelse i dagens avis "Dr. Raymond Moody holder foredrag ved University of South Carolina over emnet: **Hvad sker der med mennesker, der har overlevet efter at være erklæret klinisk døde**". For første gang blev Dannion klar over, at han ikke var alene om sine specielle oplevelser, som her blev kaldt nærdødsoplevelser. Men lægerne vidste på daværende tidspunkt praktisk taget intet om nærdødsoplevelser og var nærmest tilbøjelige til at kalde dem hallucinationer, og de blev som regel henvist til en psykiater, hvor de oftest kom i medicinsk behandling. Heller ikke præsterne var til megen hjælp, idet de betragtede oplevelserne som djævelens værk. Bibelen beretter om en del oplevelser, som må betragtes som nærdødsoplevelser. "Paven har længe indsamlet fortællinger fra medlemmer af kirken, som har haft møder med en åndelig verden gennem nærdød. Og Mormonkirken har samlet mange af den slags oplevelser i "The Journal of Discourse", som er en kommentar til deres troslære. Mange af Mormonkirkens ældste har selv haft nærdødsoplevelser. Døden defineres her som "blot en overgang fra en tilstand eller sfære af eksistens til en anden" (s. 77-78).

Raymond Moody har som bekendt skrevet flere bøger f. eks "Livet efter livet" om nærdødsoplevelser og i forbindelse dermed holdt en lang række foredrag. I denne bog er elementerne slået sammen i følgende fællestræk

1. En oplevelse af at være død, hvor mennesker er klar over, at han er død.
2. En følelse af fred og fravær af smerte.
3. En ud-af-kroppen oplevelse, hvor personens ånd glider op over kroppen.
4. Oplevelsen af en tunnel, som "afdøde" har en fornemmelse af rejse hurtigt igennem.
5. At se mennesker af lys – f. eks. afdøde slægtninge.
6. At blive budt velkommen af et særligt lysvæsen.
7. At gennemgå et livstilbageblik, hvor pågældende er i stand til at se hele sit liv og evaluere gode og mindre gode aspekter.
8. En følelse af modvilje mod at vende tilbage til den fysiske verden
9. At gennemgå en transformation af personligheden, som er positivt for de fleste.

Dannion var vildt begejstret for foredraget, idet meget af det, han hørte, svarede til oplevelser, han selv havde haft, og som han stod forholdsvis uforstående over for.

Efter foredraget spurgte Moody: "Er der nogen her, der har haft sådanne oplevelser? Dannion var ikke sen til at fortælle, at det var ham, der var blevet ramt lynet, og som havde været omtalt i dagspressen. Det viste sig, at det havde Raymond Moody læst, og da han samlede på sådanne hændelser, spurgte han Dannion, om han måtte komme og få et interview, hvilket Dannion naturligvis med glæde sagde ja til, eftersom det var første gang, at han kunne tale til et menneske om sin hændelse, uden at nogen omgående løber sin vej.

Et nyt liv

Ingen tvivl om, at mange Martinusstuderende har læst Raymond Moodys bøger, men det er ikke sikkert, at man ved, at hans venner har beskrevet ham som en krydsning mellem Anders And og Sigmund Freud. Dannion oplevede ham som overordentlig velbegavet og fyldt med humoristisk sans, så de blev snart gode venner. Et nyt liv tog nu sin begyndelse for Dannion. Raymond Moody kom kørende til Dannion i en bil som man skulle tro var tegneseriens Fred Flintstones bil. Den ældgamle Pontiac var dækket med klistermærker, der til forveksling lignede forhistoriske hulemalerier.

En humoristisk tone var anslået fra starten og snart sad de i hver sin gyngestol ivrigt drøftende oplevelser af de nye fænomener, som var af fælles interesse. "Det var kærlighed ved første blik".

Budskabet fra de nye børn - et budskab fra hjertet

Af Celia Fenn

Oversat og tilsendt af Bente D. Christensen

De nye børn, indigo- og krystalbørnene, er kommet til planeten for at være jeres børn. Men de er kommet med et bestemt formål, nemlig at hjælpe planeten med dens udvikling gennem processen kendt som opstigelse. Mens I har glæde af dem og oplever dem som en del af jeres familie og jeres fællesskab, har de et højere spirituelt formål.

Som enkeltpersoner har indigo- og krystalbørnene mange avancerede evner og talenter. De er ofte meget intelligente, kreative og har psykiske evner. De kan se og kommunikere med vejledere og engle, og de føler sig lige meget hjemme i den spirituelle verden som i den fysiske. Men det er i form af gruppearbejde, at deres energi og budskab er vigtigt. De arbejder sammen på planeten i en samlet gruppe for at bringe og forankre en ny slags energi.

Den energi kaldes krystal- eller 'kristusenergien' som repræsenterer samme niveau som 'kristusbevidsthed'. De nye børns budskab er et budskab fra hjertet. De arbejder i gruppe for at hjælpe menneskeheden med at åbne deres kollektive hjertechakra og tage imod den nye energi. For at menneskeheden kan blive i stand til at løfte deres bevidsthed op til det niveau, der er nødvendigt for at skabe et nyt samfund og en ny jord, var det nødvendigt med et kraftigt "skub". De nye børn er med deres arbejde i stand til at aktivere opstigelsesprocessen. De er mestre i opstigning.

Deres mål er at skabe et nyt samfund baseret på kærlighed og styrke, et samfund der eksisterer udenfor dualitet i en verden af harmoni. Dette gruppeprojekt af børn fra hele planeten tjener til at bringe den menneskelige familie sammen og er konceptet for et nyt samfund kaldet 'den gyldne tidsalder' på jorden.

Menneskets fremtid i krystalenergien

I sidste del af det 20. århundrede havde menneskeheden programmeret sig selv og planeten til undergang. Mange profetier, fortællinger og overbevisninger havde fastsat

de sidste tider' til denne periode. Hvis menneskene var blevet overladt til deres egne opfindelser, ville de sandsynligvis have skabt en afslutning allerede, men mange på planeten var parate til at udvikle sig og var mere interesseret i den 'gyldne tidsalder', som også var forudsagt i profetierne. Og således lyttede den åndelige verden, og indigo- og krystalbørnene blev kaldt ind fra hele galaksen og fra jorden for at hjælpe med denne proces. Modige og smukke sjæle, avancerede sjæle, sjæle på mesterniveau hvis arbejde ville være at bryde igennem de gamle systemer, som var blevet fast forankret og holdt udviklingen tilbage, for hurtigt at løfte bevidstheden, så menneskene kunne gå ind i jordens 5. dimension og være i stand til at fungere som flerdimensionelle menneskelige mestre eller engle. Vi er i denne proces af bevidsthedsskift lige nu. Vi kalder det 'opstigning'.

Krisen på planeten var stor i slutningen af det 20. århundrede. Menneskeheden havde etableret et system, der skulle skabe et stabilt og velfungerende samfund. Men dette system var stagneret og var blevet undertrykkende. De økonomiske systemer, så vel som retssystemer, sygehusvæsen og undervisningssystemer tjente ikke længere samfundet på den måde, de oprindeligt var udtænkt til at tjene. Det var blevet egoistiske og selvtilstrækkelige systemer, der var ødelæggende og undertrykkende. Mennesket havde generelt mistet den spirituelle dimension af livet og var blevet fokuseret på de lavere chakra-områder af penge, sex og magt som værende livets mening. Materielt forbrug var blevet det altoverskyggende mål med livet i den udviklede verden, og dette koncept blev hurtigt spredt ud over hele planeten og skabte samfund baseret på grådighed og materialisme.

I 1970'erne og 1980'erne bad mange lysarbejdere, som allerede arbejdede for det store skift eller opstigning, om hjælp, og deres bønner blev hørt. Indigobørnene blev

sendt hertil for at starte processen af hurtig bevidsthedsudvikling. I 1987 var der nok indigobørn og nok fremskridt var gjort til at 'Harmonisk Konvergens' begivenheden kunne finde sted, hvorved processen af aktivering og tilpasning af de nye krystalline fordelingsnet til den ny planet og den ny menneskehed blev igangsat. Denne proces var først helt færdiggjort i slutningen af 1990'erne, da de første krystalbørn begyndte at ankomme for at arbejde med det nye netfordelingssystem.

På det tidspunkt var 'end scenariet' bortraderet fra den menneskelige kollektive bevidsthed, og den ny jord startede sin opbygning på de krystalfundamenter, der var lagt. En ny mennesketype begyndte at dukke frem, indigo-krystalmennesket, også kaldet menneskeenglen. Det er et væsen, som er forbundet med de højere dimensioner så vel som de fysiske. Et psykisk og spirituelt væsen med kontakt til engleverdenen, men alligevel lykkelig for at være i menneskeform og arbejde hen imod at skabe 'himlen på jorden' på planeten.

De nye børn kommer – Indigo-krystaltidslinien

De første indigobørn kom til jorden i 1940'erne. Anden verdenskrig havde rensset en stor del af negativitet fra planeten og havde banet vejen for at de første avancerede væsener kunne begynde at inkarnere i fysisk form. Det var på dette tidspunkt at beslutningen i de højere dimensioner blev taget, at jorden ville fortsætte, og at den ny gyldne tidsalder ville manifestere sig. I 1940, 1950 og 1960'erne blev fremtidens ledere af den ny jord, de første nye børn, født. De blev født overalt på jorden, og deres mission var at begynde processen med at stille spørgsmål og udfordre, og på nuværende tidspunkt tjener mange af disse tidlige indigo'er som ledere og medhjælpere i processen for bevidsthedsskiftet, som er en del af opstignings- og overgangsprocessen.

Disse tidlige indigo'er banede vejen for den første bølge af indigo'er, som vi kunne kalde en 'masselanding'. I 1970'erne inkarnerede en stor bølge af indigosjæle overalt på planeten og begyndte at 'bryde jordens energi op'. For hver ny indigo- eller krystalbarn der bliver født, bliver den kollektive bevidsthed automatisk løftet. Når mange inkarnerer samtidigt, bliver den kollektive bevidsthed løftet meget hurtigt. Den store fremgang i teknologi over de sidste 30 år kan ses som en gave fra indigo'erne, hvis avancerede bevidsthed førte menneskeheden ind i en accelereret udvikling på forskellige områder af jordmenneskets stræben.

Den første bølge af indigo'er er ved at være i 20'erne og 30'erne. De er nu en del af det etablerede samfund og begynder at gøre en forskel dér.

I 1980'erne inkarnerede den anden bølge af indigo'er, endnu en bølge af avanceret bevidsthed.

I 1990'erne fortsatte indigo'erne med at inkarnere, men nu begyndte en ny type børn også at inkarnere. De første krystalbørn ankom sidst i 1990'erne. På det tidspunkt fungerede jordens nye krystalfordelingsnetværk godt nok til, at disse avancerede børn kunne begynde at inkarnere. Det er vigtigt at forstå, at disse børn er forankret i det nye netværk. De er drivkraften i deres familier og samfund, så folk kan skifte fra det gamle system til det nye. Med tiden vil alle mennesker blive født ind i det nye energinetværk, og det gamle vil ikke længere bruges. Så vil den ny jord være fuldt forankret.

I 2003 var der en begivenhed kendt som 'Harmonisk Konkordans', hvor voksne mennesker og lysarbejdere i stort antal begyndte at slutte sig til det nye energinetværk og blive voksne krystal- eller kristusvæsener/menneskeengle. For nogle var det ganske svært og dramatisk pludselig at finde sig selv i de nye stærke energier. Dette kræver at deres hjertechakraer er åbne, for det nye krystalnetværk forbinder sig med hjertechakraet og ikke de lavere chakraer, som holdt det gamle netværk i gang.

Indigoerne og deres meddelelse til jorden

Indigobørn har fået dette navn fordi deres sjælsvibration var af en højere bevidsthed, som kunne forbindes med indigofarven i pandechakraet. De er født med særlige karaktertræk og evner.

De var fortrinvis højre-hjerneside orienterede væsener, de var kunstneriske, kreative og intuitive, og de var af naturen spirituelle. De elskede aktiviteter så som meditation og yoga og at arbejde med krystaller. De var generelt ærlige og åbne, og integritet var meget vigtigt for dem. Deres venner var meget vigtige for dem, og når de blev ældre havde de for vane at danne grupper, som var et spejlbillede af konceptet 'sjælsgrupper' eller 'klaner'. For indigo- og krystalbørn er gruppemennesker og kan lide at være en del af en gruppe.

Deres meddelelse og deres mission var at vise samfundet, de levede i, at det var låst inde i systemer, som ikke længere understøttede menneskelig vækst. De gjorde dette ved at demonstrere, hvor skadelige disse systemer var blevet. Deres første budskab var et socialt og fællesskabsorienteret budskab til deres familier. De nægtede at acceptere den kontrol og magtstruktur den typiske kernefamilie havde, hvor faren var chef, og alle gjorde som de fik fortalt. De nægtede faktisk at acceptere dominerende og kontrollerende systemer af nogen art. Mange familier var rystet da indigo'erne holdt dette spejl op foran dem, som viste den grimme og destruktive side af traditionelt

kernefamilieliv. Gradvist er samfundet begyndt at forstå, at den eneste måde at arbejde med indigo-energi er fra hjertet. Indigo'erne lærte deres forældre om forhandling, diskussion, ærlighed, åbenhed og at dele med andre. De lærte deres forældre om respekt: respekt for hinanden og for hvert eneste familiemedlem, og ligeledes om deres individuelle følelsesmæssige og fysiske behov.

Der kom et nyt forældre-paradigme ud af denne konfrontation mellem den gamle energi og den ny indigo-energi. Forældre og barn blev nu set som partnere. Forholdet skulle baseres på kærlighed og personlig vækst for alle. At være forældre skulle være en hjertechakra aktivitet baseret på kærlighed og ikke en solar plexus aktivitet af kontrol og magt.

I uddannelsessfæren opstod den samme krise da indigobørnene indtog skolerne i større antal. Indigo'er er meget intelligente og intuitive. De tænker hurtigt og de lærer hurtigt. De trives i frie og åbne omgivelser og begår sig dårligt i lukkede og kontrollerede omgivelser. Det var uundgåeligt, at de ville finde skolesystemet langsomt, kedeligt, frustrerende og uegnet til deres behov. De blev først diagnosticeret som ADS-børn (opmærksomheds-mangel-syndrom) eller ADHS-børn (opmærksomheds-mangel-hyperaktiv-syndrom) af den traditionelle lægevidenskab og gjort til 'problemer', som skulle 'ordnes' for det meste med medicin. De, som ikke kunne 'ordnes' eller kontrolleres, blev oprørske og manifesterede selvdestruktive mønstre med narkotika, alkohol og vold. Men de får deres budskab igennem, nemlig at der er noget meget forkert med en uddannelse baseret på viden, som har meget lidt forbindelse med det virkelige liv. Den måde systemet fungerede på var et problem for disse væsener, hvis energi og intelligens gik langt ud over dette begrænsede system. Vores samfund befinder sig på de begyndende stadier til at finde en måde at uddanne disse børn, som kan imødekomme deres behov og være baseret i hjertet, så vel som i hjernen.

Også på sundhedsområdet har disse børn udfordret vores tænkemåde. Medicinen, der bliver brugt til at behandle ADS og ADHS, helbreder ofte ikke, men undertrykker symptomerne. Mange forældre bryder sig ikke om at give deres børn anti-depressive stoffer og andre psykofarmaka i så tidlig en alder. Bivirkningerne er generelt ukendte på nuværende tidspunkt. I stedet prøver mange at finde alternative løsninger og at give deres høj-energi barn en naturlig diæt baseret på økologisk føde, og eliminere al sukker og konserverede fødevarer fra barnets diæt.

Børn af hjertet: Krystalbørnene

Omkring 1998 begyndte de første ægte krystal- eller 'kristusbørn' at inkarnere. Dette var fordi det nye ener-

ginetværk på jorden nu kunne understøtte disse rene og kraftfulde væsener. Hvert krystalbarn der bliver født bliver født ind i det nye energinetværk og har potentiale til at blive fuldt opvågne og bevidste mestre på niveau med kristusbevidstheden. De er spirituelle mestre i deres egen ret.

Deres aura er meget meget klar og stærk, og den kan rumme alle strålerne i den ny jords energiaktivering: guld, magenta-rød, akvamarin, sølv-indigo og orange-røde stråler. Nogle tidligere krystalbørn kom kun med guld- eller magenta stråler, for at hjælpe med at stabilisere disse, men de senere krystalbørn er født med evnen til at rumme alle de forskellige stråler efter behov, og disse børn kaldes 'regnbue-krystal' børn. De har generelt store klare øjne, som ligesom ser ind i din sjæl, og det er netop, hvad de gør! De er ofte rolige og fokuserede, men de kan blive hyperaktive, når deres energi kommer ud af balance. De er meget kærlige og givende og er glade for at dele deres energier med andre, der måtte have brug for dem. De er kraftfulde, og ofte er de frygtløse. De kan være overfølsomme overfor fødevarer og miljøet, fordi de er født med de rene organismer, som er en nødvendighed på den ny jord.

Krystalbørnene er clairvoyante og psykiske, de kan se engle og åndelige vejledere, og de kan ofte føle og se ind i fremtiden. De kender til tidligere liv og kan ofte tale om, hvem de var i tidligere liv.

De er også meget forbundet som en gruppe, og meget af deres arbejde for planeten bliver udført i gruppearbejde på et højere bevidsthedsniveau. Det er en af grundene til, at krystalbørn til tider kan være trætte, irritable og i dårligt humør. De har ofte arbejdet meget hårdt på et højere niveau for at hjælpe med at holde energien for opstigelsesprocessen.

Stigningen af antallet af autistiske børn på planeten er også relateret til denne proces. Autistiske børn har valgt at holde deres energi på et højere dimensionelt niveau, og som sådan hjælper de med at holde energiportalerne i de højere dimensioner, indtil nok 'almindelige' mennesker er opsteget til det niveau, og kan gøre dette arbejde, mens de stadig er i fysisk inkarnation.

Indigo- og krystalbørnenes gave til os: De bevæger sig ind i vores hjerter og opgraderer vores energisystemer til den nye jord!

Kilde: www.starchildglobal.com

Rudolf Steiners henvisning til Martinus og Kristi genkomst

v/Uwe Todt

Da den daværende teosofiske leder, Annie Besant, i 1911 havde grundlagt ordenen "Østens Stjerne" for at forberede Krishnamurtis ankomst, holdt Rudolf Steiner foredrag i teosofiske sidegrene i forskellige byer i Schweiz, Østrig og Tyskland, hvor han fremstillede sammenhængen omkring den kommende verdenslærer sådan, som en "sand kender af okkultismen" så det, for derved at korrigere den falske sammenhæng omkring Krishnamurti. Dette byggede han på den buddhistiske overlevering, som siger, at forskellige Buddha'er vil afløse hinanden.

Efter denne overlevering vil der 5000 år efter Buddha (560 til 480 år f.Kr.) fremkomme en ny Buddha som verdensgenløser. Han vil blive kaldt Maitreya Buddha. Førhen virkede disse nye Buddha'er som Bodhisattva, som stadig inkarnerede på ny for at hjælpe menneskeheden og for at forberede sin sidste inkarnation som Buddha. Som vi straks skal se, passer det, som Steiner anfører om det 20. århundredes Maitreya Buddha, vidtgående på Martinus, skønt Martinus selv ingen sammenhæng

beskrev mellem sig og denne buddhistiske tradition.

Maitreya Buddha blev i den buddhistiske overlevering fremstillet som "det godes overbringer". Alt er såre godt er også Martinus' centrale budskab. Endog det såkaldt onde ser han som noget godt og kalder det "det ubehagelige gode". Da han i april 1933 udgav sit første tidsskrift

Kosmos, mundede den første artikel ud i udsagnet "alt er såre godt". Vi har nemlig her at gøre med hele hans værks kerneudsagn. Han skrev i artiklens slutning, at alt hvad han lærte var for alle mennesker og at livets evige generalfacit sluttelig ville munde ud i, at "alt er såre godt".

Rudolf Steiner anførte et yderligere kendetegn på Maitreya Buddha, som passer udmærket på Martinus. Han siger nemlig:

"Det er det karakteristiske tegn for alle Bodhisattva'er, som bliver en Buddha, at de lever et ukendt liv. Menneske-individualiteten må i fremtiden i stadig højere grad udvikle sig selv. Det er karakteristisk for ham, at han går ukendt gennem verden i mange år, og først bliver kendt, når han ved egen indre kraft virker som et enkeltstående menneske. Gennem årtusinder, også gennem nutidige okkultister, er den fordring kendt, at hans væsen forbliver ukendt gennem hans ungdom indtil fødslen af forstandssjælen, ja indtil fødslen af bevidsthedssjælen." (Ifølge Steiner fødes forstandssjælen ved det 28. år og bevidsthedssjælen ved det 35. år)

I et andet foredrag angiver Steiner aktivitetens begyndelse mere nøjagtig. Vi læser:

"Det vil være ren okkult dilettantisme, hvis man påstår, at denne Maitreya allerede i de unge år vil være genkendelig som en sådan. Mellem det 30. og 33. år viser han først sin identitet ved egen kraft, uden at han er blevet udpeget af andre."

Med disse udsagn vender Steiner sig imod at se Krishnamurti som den kommende verdenslærer, da han jo var kendt længe før sit 30. år. Udsagnet er i fuld overensstemmelse med Martinus, der først efter sin store fødsel i en alder af 30 år blev kendt af nogle få mennesker, og som virkelig var alt af egen kraft, da han ingen højere uddannelse havde og ikke var blevet åndeligt uddannet af nogen.

Rudolf Steiner har også henvist til den kommende verdenslærers store fødsel og kosmiske bevidsthed. Men han har formuleret sine udsagn i antroposofiske begreber, som for udenforstående først må udredes, for at man kan se overensstemmelsen med Martinus. Han siger: "Jo nærmere menneskeheden kommer det stadie, som

Maitreya Buddha har, gennemgår individet en særlig udvikling, som i sit højeste stadie er noget, som Jesus af Nazareth gennemgik ved dåben: han oplevede en udveksling af individualitet (...) Maitreya Buddha levede til sit 30. år med een særskilt individualitet, og så indtræder en udveksling, sådan som vi ser det med Jesus ved dåben i Jordanfloden.”

En ung Rudolf Steiner

Hvilken betydning havde Jesu dåb for Steiner, og hvad mente han med ”samlivet med en bestemt individualitet og den optrædende udveksling”? Han sagde, at med dåben i Jordan forbandt solånden Kristus sig med Jesu tre åndelige legemer. Han sagde ikke, at Jesus med Jordandåben fik kosmisk bevidsthed, men han sagde, at han med dåben blev bevidst om sin guddommelighed og blev ét med faderen, hvilket er det, Martinus kalder ”kosmisk bevidsthed”. Udtrykket betyder altså – formuleret med Martinus-begreber – at den kommende verdenslærer opnår kosmisk bevidsthed ved det 30. år. Martinus har aldrig talt om, at hans personlighed blev ”udvekslet” ved det 30. år, men beskrev, at hans bevidsthed blev forvandlet, hvorved han dog forblev sig selv.

Om Kristi genkomst

I 1910 holdt Rudolf Steiner i forskellige tyske byer foredrag i Palermo og Rom foredrag om Kristi genkomst. I disse foredrag beskrev han, hvordan der i de kommende 2500 år vil vågne nye evner i menneskeheden. Der vil være flere og flere, som vil være i stand til på naturlig måde at se ind i den åndelige verden uden forudgående

skoling. Derved vil de opleve Kristus som åndelig skikkelse ligesom apostlen Paulus gjorde i Damaskus. Det er dette, der menes med Kristi genkomst.

I denne sammenhæng peger Steiner på, at Maitreya Buddha anså det som sin vigtigste opgave at henvise til den æteriske Kristus og gøre det muligt for mange mennesker at få en ”Damaskus-oplevelse”.

Damaskus-oplevelsen beskriver Martinus med følgende ord:

”På dette stadium møder aspiranten til den store fødsel altså verdensgenløseren eller Kristusvæsenet. Aspiranten bliver da vidne til dette væsen, der viser sig for ham i sin overjordiske herlighed. Han ser ham i et altgennemtrængende hvidt strålevæld, udgående fra verdensgenløserens kosmiske legeme, der tilsyneladende er bygget op af millioner og atter millioner af mikroskopiske stjerner, der hver især funkler et lille strålevæld af snehvidt lys ud, der sammen med mangfoldigheden af de øvrige små stjerner danner det snehvide, altoverstrålende lysmateriale, af hvilket Kristusvæsenet organisme er bygget op. Med denne sin altoverstrålende kosmiske lysorganisme gennemtrænger Kristusvæsenet nu aspirantens ånd og åbner hermed dennes talentkerner for oplevelse af kosmisk bevidsthed.”

Ud af teksten kan man se, at den måde Martinus skildrer ”Damaskus-oplevelsen” på, er den noget andet end det, Steiner forventede. Martinus taler ikke om at se den æteriske Kristus, men om at mennesket ved forvandlingen i den store fødsel bliver et Kristusvæsen. Dette bliver tydeligt i den følgende tekst:

”Det er denne psykiske proces, denne individets selvoplevelse af livets højeste og helligste fakta, som gør individet til det ”kristusvæsen”, verdensgenløseren bebudede som sin genkomst i ”himmelens skyer med megen kraft og herlighed”. Denne ”Kristi genkomst i skyerne” er således i første instans ikke en ydre begivenhed, men en indre i væsenets tanketåge pludseligt opstået vågen dagsbevidst oplevelse af sin egen gennem udvikling forvandlede tilstand fra ”dyr” til ”menneske”.

Det er denne af naturen selv iværksatte sjælsadling, ”indvielse” eller ”store fødsel”, der udgør individets andet møde med kristusbevidstheden. Det første møde er mødet med hans visdom, ord og gerninger på det ydre fysiske plan, fortolket igennem religionen, kirken og præsterne. (..) Kristusbevidstheden er her – ikke ens egen – men derimod et andet væsens bevidsthed og kan derfor i dette tilfælde umuligt være eller blive andet end en andenhåndsoplevelse.

At verdensgenløseren, der selv havde nået kristusmentaliteten eller den kosmiske bevidsthed som førstehåndso-

levelse, og for hvem denne psykiske tilstand derfor var en vågen dagsbevidst kendsgerning, ikke kunne docere en andenhåndsoplevelse af denne tilstand som Guddommens endelige og højeste hensigt og mål med det jordiske menneske, er selvfølgelig. (...) Nej, verdensgenløseren var bedre underrettet. Han vidste, at intet mindre end førstehåndsoplevelsen af den hellige ånd eller Guds egen bevidsthed som den, han selv var blevet overskygget af, kunne være Guddommens hensigt og kærlighedstilfredsstillelse med hensyn til alle levende væsener. (...)

At dette individets andet møde med kristusmentaliteten skal være en direkte selvoplevelse i form af dets egen psykes omdannelse til kosmisk bevidsthed eller gennemstrømning af ”den hellige ånd” og ikke et ydre møde med Kristus i kød og blod, har han gjort begribeligt ved at erklære, at han på denne måde ikke vil være noget sted at finde, hverken ”her” eller ”der”, hverken i ”ørkenen” eller i ”kamrene”. (...)

Men når hans andet komme ikke skal være hans person, men derimod individets egen selvoplevelse af den psyke, den mentalitetsart åbenbaring, han selv var besjælet af, forstår man jo bedre, at dette andet komme ”ligesom lynet udgår fra østen og skinner indtil vesten”. Hvilken illumination kan være større end kosmisk bevidsthed eller ”den hellige ånd”? Er lyset her ikke netop så stærkt og strålende, at det oplyser alle skyggesiders detaljer indtil en sådan grad, at Guddommens evige ord om sit eget udsyn: ”Alt er såre godt”, bliver til vågen dagsbevidst kendsgerning for det mod Guddommen søgende individ eller menneske.”

(uddrag fra småbog 8 ”Menneskeheden og Verdensbilledet” kap. 54)

Martinus så altså mennesket som den ufuldkomne skabning, som endnu ikke var født til sin sande bestemmelse

som ”menneske i Guds billede”. Men indenfor de kommende 3000 år vil det opleve fødslen af sin guddommelige bevidsthed Ved denne fødsel møder han da Kristus som den førstefødte, som han derefter ikke mere behøver som formidler mellem sig og Gud, for han vil da selv være ét med Gud.

Rudolf Steiner siger i øvrigt, at Maitreya Buddha havde til opgave i det 20. århundrede at give *Kristus-begivenhedens virkelige betydning*. Denne opgave havde han også i en tidligere inkarnation før Jesu fødsel. Dengang var han inkarneret som Jeshu ben Pandira (Jesus søn af Pandira). Jeshu ben Pandira levede omkring år 100 f. Kr. i Israel. Dengang fandtes der det jødiske ordens-samfund Essæerne, som i 1947 blev kendt ved fundet af dødehavs-rullerne i Qumran.

Ifølge Steiner var Jeshu ben Pandira den åndelige leder af Essæersamfundet. Han fortalte, at et menneske af Davids stamme ville føre den himmelske verden ned på jorden, så den kunne finde indpas i dagsbevidstheden. Som Steiner fortæller, var det dengang anset som gudsbespottelse, at optage det guddommelige i sin dagsbevidsthed, fordi mennesket ikke var værdig til det. I indvielsesmysteriet måtte man lade dagsbevidstheden tilbage, når man betradte den åndelige verden.

På grund af denne ”gudsbespottelse” blev Jeshu ben Pandira stenet og derpå hængt. Men han havde elever, der videreførte hans lære og disses efterfølgere fandtes senere blandt de kristne. Særligt var Matthæus-evangeliets forfatter en sådan sen elev af Jeshu ben Pandira. Om disse udsagn af Steiner har Martinus mig bekendt aldrig ytret sig. Om sine egne tidligere inkarnationer har han aldrig talt.

(uddrag fra Uwe Todts bog ”Martinus, liv og værk” bind 1. Oversat fra tysk efter bedste evne af Ruth)

Lyset er i verden

Der findes millioner af mennesker, som er så langt fremme i udvikling, at de kan begynde at forstå intellektualiteten bagved livet og naturen, dvs de love af hvis overholdelse det fuldkomne liv er et resultat. Til disse mennesker lyder det i dag:

”Se, lyset er i verden, du behøver kun at studere, forske og åbne dig for dette lys. Du vil se, at alt uden omkring menneskets sfære er kosmisk kærlighed. Du vil opleve, at kærligheden er universets grundtone.”

(”Menneskehedens kærlighedshunger”, Kosmos nr. 3/1986)

De fjernes sprog

Af Anne Wedege

Om 500 år har man globalt indført Esperanto som jordklodens fællessprog. Dette sprog lærer børnene i skolen allerede fra første klasse på linie med deres eget lands sprog.*

Fremtidsromanen vokser stille og roligt, ikke mindst takket være jeres forskellige ideer og bud på et kommende fremtidsrige om 500 år, i tid fra vore dage ca. en sjettedel frem imod det rigtige menneskerige, som Martinus beskriver det. Flere har foreslået, at jorden om 500 år vil kommunikere med UFO'er. I det følgende har jeg leget lidt med, hvordan kommunikationen med folkeslag fra andre stjerner vil komme til at fungere, og hvordan et interstellart sprog vil lyde.

Som hjælpere til samfundets udvikling er der ”De Fjerne”, korncirkel-folket, som har våget over jorden siden dens skabelse, og som gradvist bliver mere synlige. De kommunikerer med nogle få af de højst udviklede jordboere. De taler sammen på det universelle sprog. Kendere udi science fiction genren kalder eksistensen af et interstellart hovedsprog for en nem løsning, men jeg skal her redegøre for, hvorfor jeg alligevel har valgt et almengyldigt, interstellart sprog som den eneste logiske løsning på fremtidig universel kommunikation.

Det interstellare sprog, som jeg kalder Stella, tales af alle i universet, som har nået et vist udviklingstrin, når de da ikke benytter tankeoverførsel. Sproget overholder de universelle love, som videnskaben her på jorden først lige så småt er begyndt at forstå betydningen af. Disse love ses overalt i os og omkring os, hvis man forstår at tolke dem. Det drejer sig om det evige spiralkredsløb, som betinger, at alt levende gennemgår forskellige faser, inden det vender tilbage til det principielt samme punkt, men på et højere niveau.

Spiralkredsløbet genkendes overalt. I årets gang: Vinter, forår, sommer, sensommer, efterår. I døgnets rytme: Nat, morgen, middag, eftermiddag, aften. I menneskers livsforløb: Åndelig tilstand, fødsel og barndom, ungdom,

voksenlivet, alderdommen, via døden tilbage til den åndelige tilstand, og herfra igen fødsel, barndom osv. Et levende væsens livskredsløb: Mineralriget, planteriget, dyreriget, det rigtige menneskerige, visdomsriget, salighedsriget, og så igen mineralriget, planteriget osv.

Jeg skal nok vende tilbage til sproget, men jeg skal lige forklare lidt om den menneskelige udvikling, som jeg forstår det ved at studere Martinus. Den menneskelige hjerne og menneskets talenter udvikles igennem en uendelig række af liv, og vi får adgang til mere og mere af den universelle visdom. Sagt med andre ord bliver vi bedre og bedre til at aflæse naturen og drage nytte af de opdagelser, vi gør.

Et godt eksempel herpå er kinesernes anvendelse af elementernes naturlove. Kinesiske vismænd har forstået at inddrage naturens tale i et unikt behandlingssystem, hvor menneskets organer, energi og psyke anses for at afspejle naturens kredsløb**. Læren om de fem elementer har først vundet udbredelse i Vesten indenfor de sidste 20 år igennem akupunktur og feng shui.

Et andet eksempel er, at østlige vismænd opdagede 10-talssystemet, de arabiske tal. Jeg skriver med vilje opdaget og ikke opfundet, for 10-talssystemet er hentet ud af naturens evige kredsløb og oversat til matematik. Talsystemet blev et globalt sprog, da det blev bragt her til Vesten af araberne. Systemet er så logisk og genialt, at man har kunnet udvikle computerteknologi og rumfart på baggrund af dette sprog. Årsagen til dets logik er, at det afspejler de universelle love om det evige spiralkredsløb.

Det evige spiralkredsløb og nuet

Liv udvikler sig som ovenfor nævnt igennem spiralkredsløb. For at udvikling kan erkendes, må der nødvendigvis være tale om et fast punkt, som den kan måles op imod. ”Hun har udviklet sig.” Ja, men i forhold til hvad? ”I forhold til det, hun var sidste år.” Men fordi tiden (her ”sidste år”) også indgår i et kredsløb ligesom den pågældende kvindes udvikling, må tiden også nødvendigvis have et fast punkt for at kunne erkendes. Dette faste punkt er nuet. Nuet er stilhed, og i forhold til det kan man måle fortid og fremtid. Hvis det ikke var stilhed, ville det være enten fortid eller fremtid.

Romertallene blev erstattet af de arabiske tal. Det skete ikke kun, fordi de arabiske tal var mere praktiske, så at man nu kunne gange og dividere og kommunikere på tværs af den babyloniske sprogforvirring indenfor matematikken. Den dybere årsag til levedygtigheden hos det arabiske 10-talssystem ligger i, at systemet afspejler to superlogiske og universelle på et højere udviklingstrin.

Lad mig først gennemgå spiralkredsløbet i talrækken: Alle tal, som jeg her vil tillade mig at kalde udvikling, udgår fra nullet med start i ettallet og afslutning i nitallet, og herfra når vi så tilbage til nullet, men på et højere niveau. Det var 10’erne. Processen gentages ved igen at bygge op fra et til ni, og igen er vi tilbage ved nullet – 20’erne. Det samme kredsløb, men rigere på erfaring. Araberne har i sandhed forstået at afbilde et evigt kredsløb på en uhyre enkel måde. 10’erne, 20’erne, 100’erne, 1.000’erne, minustallene, brøkerne, alle afgår ved døden for blot at genopstå. Ligesom egetræet i min have i oktober er nået til sin aftentid. Det er tid at putte sig for vinteren, bladene gulnes og falder af, godnat. Men blot for at vågne næste forår med grønne knopper, et år ældre.

Den anden universelle sandhed, der ligger gemt i det arabiske talsystem, er tilstedeværelsen af det faste punkt. Nullet! Nullet kan sidestilles med nuet, som er stilhed eller tomhed. Begrebet 100 ville ikke sige os noget, hvis vi ikke kender nullets stilhed.

Stella

Tilbage til mine forestillinger om Stella, det interstellare sprog. Det er et sprog med samme klarhed og logik som 10-talssystemet, udsprunget af de samme naturlove. Der er nogen derude, der allerede taler det. Et sted i en fjern galakse, hvor folk for længst har lært at aflæse og forstå naturens rytme i en sådan grad, at den er blevet integreret i deres sprog.

Her på jorden er Esperanto blevet forudsagt til at være fremtidens sprog. Jeg har kigget lidt på sprogets grammatiske opbygning, og jeg genkender endnu engang den latinske grammatik, ganske vist dejligt forenklet. Men jeg kan ikke skimte nullet. Stilheden. Et universelt sprog må nødvendigvis have nullet indbygget for at kunne re-

præsentere det evige spiralkredsløb. Nullet i sproget skal fungere som det faste punkt, hvorfra sproget kan udspille sig, eller sagt på en anden måde, nullet skal virke som en kontrast til sproget, ligesom nullet er kontrast til tallene. Nullet i mit sprog Stella kan kun være stilhed. Lytten. En sjælden kunst i vore dage, men med fremtidens humane udvikling mere udbredt: at lytte i stilhed, hvilket også betyder uden dagsorden eller fordomme.

Min tese er, at sproget endnu ikke er opdaget her på jorden.

Kort sagt, vi er endnu ikke tilstrækkeligt udviklede.

Min roman foregår som tidligere nævnt om 500 år her på jorden i et samfund, som er langt mere humant udviklet end vore dages Skandinavien. Sproget, som tales ude i det kosmiske verdenshav, kræver en høj humanitet af brugerne, da man ellers ville sprede mørke og morderiske tanker i universet. Man kan godt udvikle ødelæggelsesvåben og konstruere bagvaskeleser på det. Man kan også skændes på det. Men man afstår fra at gøre det. Kun tanker, der er til glæde for helheden, kan udvikles på dette sprog.

Grammatikken er ligeså enkel som 10’ernes og 20’ernes kredsløb, logisk opbygget som gentagelser på højere og højere trin. Lyden så smuk som årets gang, hver sætning er udtalt som et kærtegn, hvert udsagn udsprunget af en lyttende stilhed.

*) www.esperanto.dk

**) ”Sundhed og balance med de fem elementer” af Anne Wedege www.akupunktur-i-centrum.dk

Hjertets kraft

Af Gunnar Carlsson

Ved sin 89-års fødselsdag sagde Martinus bl.a. følgende:

”Menneskene forstår ikke, at de vil få en ny kraft, der er analog med hjertet eller pulsen. Vi får jo vor kraft fra vort hjerte. Hvad er det, der får hjertet til at banke? – Det er ild og kulde. Derfor har vi en temperatur på 37 grader. Det er i balancen mellem ild og kulde, at der kan opstå en kraft. Hvis man kan bringe ild og kulde i en sådan harmonisk balance, kan man lave en ny kraft.

Den kan gå ved is og vand. Men det kan jeg ikke røbe, og jeg har heller ikke selv studeret den slags. Men intuitivt har jeg allerede set, at den kan blive fremtidens kraft. Hvorfor skulle menneskene ikke også kunne finde den kraft, som hjertet har?”

Hvad er det for en kraft, Martinus mener? Vi skal i denne artikel søge at analysere, hvad der gemmer sig bag det ovenfor udtalte med baggrund i Martinus’ energilære, som den fremstilles i Det tredje Testamente, samt foretage sammenligninger med den materialistiske videnskabs meninger.

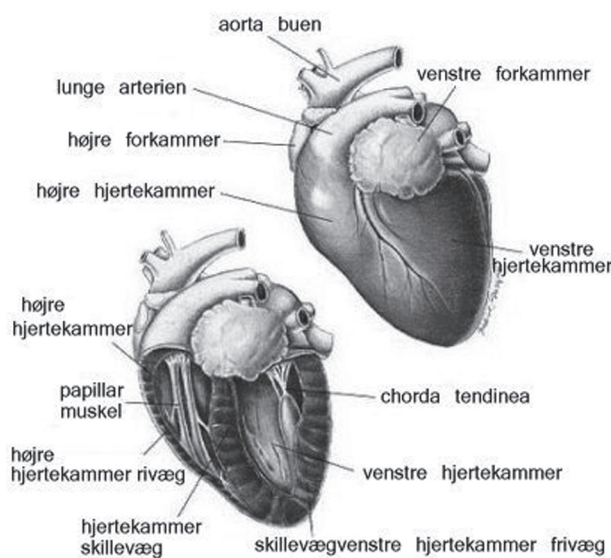
Energi og kraft

Alt hvad vi sanser udgør forskellige kombinationer af de seks grundenergier. Disse er altid bundet i en energikombination, holdt sammen af et Jegs intellektuelle energier. Ingen grundenergi kan optræde alene. Udløsningen af de intellektuelle energier (intelligens, intuition og hukommelse, samt når det gælder automatfunktioner også instinkt) er at betragte som en viljesmanifestation, som fører til etablering af forskellige energikombinationer.

Al kraftudløsning er en funktion af levende væseners manipulering med det fysiske eller psykiske energiocean. Kraften udløses ved at balancen mellem de kontrære grundenergier tyngde (eksplosiv) og følelse (kulde) forskydes i den ene eller den anden retning, når Jeget med

sine viljesenergier tiltrækker eller frastøder respektiv tyngde- eller kuldeenergiene eller skaber en vis balance mellem disse, som afstedkommer en spænding.

De i den materialistiske videnskab omtalte kræfter gravitation, elektromagnetisme, den svage eller stærke kernekraft, er altså i sin kosmiske analyse intet andet end funktioner af levende væseners viljesudløsning. Det gælder for alt i kosmos. De bevægelser i energioceanet, som er følgen af levende væseners ageren, kan opleves som ændring af sted, tid, rum, forvandling og materie.

”Al materie er ånd”, siger Martinus. Hvad er da forskellen mellem fysisk materie og åndelig eller psykisk materie, som ud fra vor synsvinkel er elektromagnetisme i bred forstand? Kosmisk set er der ingen forskel – alt i det fysiske og psykiske energiocean er forskellige energikombinationer af de seks grundenergier. Oplevelsesmæssigt vil de forskellige væsener imidlertid, på grund af kosmiske skabepprincipper, i sin vandring gennem spiralkredslø-

bet skabe sig en forestilling om en fysisk verden ved at knytte den dagsbevidste oplevelse til specielle fysiske organer, vore fem sanser.

Disse, ligesom de faste, flydende, gas og plasmatilstande, er ikke andet end forskellige grundenergikombinationer, hvis interaktioner skaber forudsætningen for oplevelsen af en fysisk verden, hvilket altså er en illusion. Det gælder i øvrigt også den psykiske verden – det eneste reelle er Jeget, som er usanselig og derfor kun kan have definitionen ”et noget, der er”.

Elektricitet

Alt hvad der opleves er i sin grundanalyse elektricitet i bred forstand. Hvordan kan den så opfattes som fast, flydende eller luftformig? Dette sker på grund af levende væseners agerende ved at visse energikombinationer bringes til at vibrere langsommere, så sanseorganerne for fysisk oplevelse (som også i sin grundanalyse er elektriske

energikombinationer) kan reagere med de ”nedfrosne” energikombinationer, således at forestillingen om en fysisk verden etableres. At vi kalder de lavtvibrerende energikombinationer nedfrosne beror på, at de ved tiltrækning af kuldeenergi bliver mere lavtvibrerende. Hele det for de fysiske sanseorganer tilgængelige verdensalt er i sin analyse altså elektricitet i bred forstand.

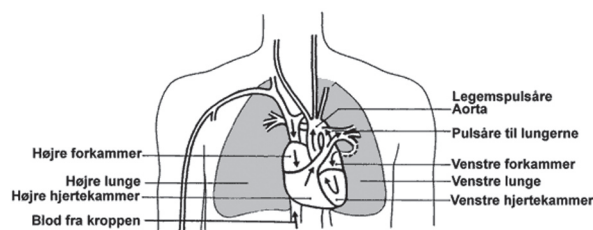
Elektricitet kan være mikro-, mellem- og makrokosmisk afhængig af, hvor det skabende Jeg befinder sig. Den skabes af væsener i først og fremmest salighedsriget, når de i ekstase tænker tilbage på den just oplevede spiral. Ekstaseenergieerne stimulerer i første omgang talentkernerne for instinkt og tyngde og energikombinationer med fortrinsvis hukommelses- tyngde- og instinktenergi skaber da elektricitet i bred forstand. Processen kan være helt automatisk (C-viden) eller underlagt den dagsbevidste vilje. Denne styres af bevidstheden på forskellige niveauer (over- og underbevidsthed), og den kraftudløsning, der sker, afhænger af hvilken opfattelse vedkommende har. Opfattelsen er underkastet forandring som en funktion af tiden og oplevelserne. For tiden har det jordiske menneske ingen fri vilje til at påvirke automatprocesser i sin organisme mere end i begrænset omfang (f.eks. hjertets arbejde, tarmperistaltikken osv).

Når væsenerne skaber ”elektricitetsmaterie” eller stråleformige energikombinationer med overvejende hukommelses-, instinkt- og tyngdeenergi, vil den videre udvikling, pga de kosmiske skabeprincipper, indebære øget tiltrækning af kuldeenergi. Den reaktion, der da sker, indebærer at vi får en overgangsform til fysisk materie, nemlig ilden. Denne udgør en serie bindinger og eksplosioner i energioceanet, afhængig af om kulde- eller tyngdeenergien dominerer. Bliver kuldedominansen mere permanent, får vi ”frossen elektricitet”, dvs sådanne energikombinationer, hvor spændingen mellem de kontrære tyngde- og kuldeenergier holdes indenfor en af det aktuelle væsen kontrolleret niveau, hvilket muliggør oplevelsen af faste, flydende eller luftformige materier.

Den elektricitet vi anvender i vort daglige liv er makrokosmisk elektricitet, det er de af jordklodevæsenet skabte bevægelser som automatfunktioner. Disse bevægelser kan vi manipulere og således skabe os anvendelig elektricitet. En sådan kraft er gravitationen, dvs jordklodejegets viljesenergier etablerer en vis balance mellem de tiltrukne kulde- og varmeenergier, en balance som skaber spænding (LB 527). Gravitationen kan vi udnytte i f.eks. vandkraftværker. Vi skaber en kraftværksdam, hvor forholdene er relativt statiske. Ved at åbne sluserne (bryde ligevægtstilstanden) forandres en del af ligevægtstilstanden i vandmasserne, noget vi oplever som at de flytter sig. Dette kan vi anvende til at drive en turbine osv.

Primusmotor er gradienten i gravitationen. Denne er stærkere jo nærmere vi kommer jordklodens centrum, en forskel som af os fysisk opfattes som forårsaget af afstanden fra midtpunktet, men som psykisk set er en tilstandsforskel eller forskellige vibrationshastigheder i forhold til jordklodens fokuseringspunkt i energioceanet. Andre af jordklodens skabte bevægelser som vinden og vandets kredsløb (i samspil med solsystem-individet) kan vi forvandle til en for os nyttig elektricitet.

Når det gælder kernekraft, som er makrokosmisk livskraft, må vi indse, at den er alt for stærk til at anvende i biosfæren. De fissioner som foregår i jordklodens indre, og som ifølge Martinus udgør jordklodevæsenets livskraft, er beregnet til væsener med en helt anden tidsskala end den, vi har, og i omgivelser som er helt anderledes end vor biosfære. Kernekraftaffaldet, som normalt kan indgå i jordklodevæsenets energiomsætning dybt nede i jordklodens indre, kan ikke omsættes på naturlig vis på overfladen uden at forårsage forstyrrelser, som fører til sygdomme, både for jordkloden og dens mikrovæsener, inklusive menneskene. Det er som at transplantere maveceller til huden, hvilket må få svære følger, cancer m.m. Alt som opleves består af bevægelser, bevægelser som skabes af levende væsener og som vi med vor intelligens bl.a. kan forvandle til nogle for os formålstjenlige energikombinationer.

Hjertet

Hjertet og lungerne udgør et organsystem, som ifølge Martinus er et mikroindivid i menneskets organisme. I forhold til andre organer er følelsesenergien her rigt repræsenteret. Fysisk set er hjertet en muskel, bestående af to forkamre og to hjertekamre samt et elektrisk ledningssystem, herunder bl.a. sinusknuden. Dette system udsender små elektriske signaler til alle dele af hjertemusklens. For hvert signal sker en serie hurtige sammentrækninger af hjertemusklens, hvorved blodet presses gennem kamrene dels ud i det lille kredsløb til lungerne og tilbage, dels i det store kredsløb til hele kroppen og tilbage igen.

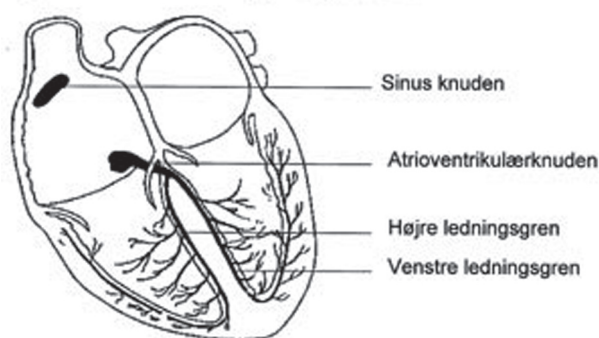
Processen begynder ved at en elektrisk impuls frembringes i sinusknuden og udlades. Impulsen går videre til AV-knuden, der består af specialiserede muskelceller, beregnet til el-overføring. Impulsen standser op et øjeblik, så blodet når at blive presset fra forkamrene til hjerte-

kamrene, og fortsætter til "His knuden", specialiserede celler, der ligner nerver. Herfra går impulsen til kamrenes vægge og endda helt ned til hjertespiden.

Hvorfra kommer hjertet? Ser vi på det evolutionsmæssigt ved vi, at allerede dyr som f.eks. lancettfisker for over 500 mill år siden havde udviklet blodkar, som kunne trække sig sammen og udvide sig. Hos fiskene har blodårerne siden fået en pulserende, to-kamret, blære, som hos padderne blev til tre rum. Nogle krybdyr bibeholder dette tre-rums hjerte, mens andre "eksperimenterer" med et ufuldstændigt fire-rums hjerte. Det sidste trin i denne udvikling finder vi hos fugle og pattedyr. Hvad eller hvem ligger bag denne fantastiske udvikling, som er et af de bedste anatomiske sandhedsbeviser for evolutionslæren? Tilfældighed siger materialisten. Levende væsener mener åndsvidenskaben.

At hjertet er et selvstændigt levende væsen viser sig ved, at vi kan flytte det fra et individ til et andet. Vi kan endda hænge et hjerte op og give det en næringsopløsning, hvorved det slår. Hvad er det, som får hjertet til at slå? Det er elektricitet – som alt andet. Men hvad er det, som egentlig sker, og hvad er det for en kraft, Martinus talte om i sit foredrag?

Hjertets ledningssystem

Kraften

Af det ovenfor stående fremgår det, at hjertet er et selvstændigt levende væsen med egne "organer". El-ledningssystemet kan vi betragte som hjertets nervesystem, hvor sinusknuden svarer til hjernen. Når vi måler "vort" EKG, er det altså i virkeligheden hjerteindividets elektriske aktivitet, vi registrerer. På samme måde har vore andre organindivider som hjernen, fordøjelsessystemet, muskulaturen osv sine egne elektriske systemer. Det samme gælder for cellespiralens individer og videre nedad og opad i spiralerne. Elektricitetens styrke er naturligvis helt forskellig. Jordklodevæsenets sædvanlige elektriske udløsninger i form af lyn har spændinger på millioner af volt, mens vore mellemkosmiske spændinger drejer sig om millivolt.

Det levende væsens organisme er i princippet et univers med naturkræfter på samme måde som det alment kendte univers. I vor organisme er der fænomener som blodomløb, vejtrækning, energiomsætning men frem for alt tænkning. I bogen Bisættelse kap. 43 skriver Martinus: "Hvad er da tænkning, siden den spiller så stor rolle i individets tilværelse? Tænkning er en gennem individets hjerne- og nerveorganer koncentreret udløsning af "overfysiske" kræfter. I henhold til Livets Bog er "overfysiske" kræfter igen det samme som højere elektriske bølger eller vibrationer. Disse bølgers modtagelse og afsendelse gennem organismen fornemmes som "tanker". Denne fornemmelse er igen det samme som oplevelsen af livet.

Når et individ tænker, vil det altså sige det samme som, at der gennem dets nerver og hjerneorganer, der i dette tilfælde vil være at betragte som et "radioanlæg" af overordentlig fin konstruktion, går en strøm af elektriske bølger, der i forhold til de sædvanlige radiobølger er overordentlig mikroskopiske. Medens denne strøm indadtil opleves som tanke, som fornemmelse af livet, viser den sig udadtil som – *magnetisme*, der igen i dette tilfælde er det samme som det, vi kalder "livskraft".

Idet tankerne således er det samme som *fine elektriske bølger*, der gennemstrømmer organismen, vil enhver tænkning være identisk med en eller anden form for – "elektrisering" af organismen, hvilket igen i dette tilfælde vil sige det samme som en "overfysisk" kraftpåfyldning. Denne "elektrisering" eller *kraftpåfyldning* udløses direkte i blodet.

Tænkningen bliver derved det højeste fundament for blodets skabelse, og dets kvalitet må derfor stå og falde med tænkningens natur og kvalitet. Da blodet igen udgør det bærende fundament for selve organismens skabelse, vedligeholdelse og velbefindende, bliver tænkningen således selve livets allerhøjeste manifestationsfaktor: – Det et væsen tænker, det bliver det.

Har det sygelige og abnorme tanker, vil dets organisme blive sygeligt eller abnormt magnetiseret, hvorved den i tilsvarende grad må fremtræde som usund og svækket, medens den ved lyse, sunde og normale tanker uundgåeligt vil komme til at fremtræde som udtryk for det højeste normale velvære."

Konsekvens: Tanken er identisk med al kraft og bevægelse såvel i naturen som i organismen (kap.44).

Hvor kommer impulsen i sinusknuden fra? Materialistisk videnskab mener, at den er en følge af fysiske processer i hjertemuskel. Åndsvidenskaben mener, at den elektriske impuls er en følge af hjerte-jegets vilje, udviklet til automatfunktion. Via A-, B- og C-viden har hjerte-jegets intentioner via overbevidstheden og hjertets psykiske legemer skabt sinusknuden med dens evne til at give

hjertermusklen elektriske impulser. Hjerte-jeget har dermed befriet sig fra dagsbevidst at skabe impulserne. Vi kan sammenligne med vor vejtrækning, som er blevet en automatfunktion med sit særlige organ for regulering af vejtrækningen, hvilket medfører, at jeg ikke for hvert åndedrag må styre det viljemæssigt. (LB 2166)

Impulsen i sinusknuden er altså at betragte som en udløsning af overfysiske kræfter fra hjerte-jegets psykiske legemer. For hjerte-jeget opleves impulserne som en del af tankerne dvs livets oplevelse. For omgivelserne som ”nedad” er hjertecellerne og opad er hjertes makrovæsen, organismen, viser impulserne sig som respektive makro- og mikrokosmisk magnetisme, som er det samme som livskraft. Man kan også sige, at hele den elektriske proces i hjertet er viljestyret energiomsætning (som automatfunktion) dvs virkning af hjertets gravitation.

Denne elektrificering eller tilførsel af livskraft sker fra hjertet direkte til blodet og bliver for de øvrige organer i organismen direkte oplevelser af livet, nogenlunde som vi oplever bevægelser mellem organismer af forskellig slags i vor mellemkosmiske verden. For hjertets mikrovæsener fremstår følgerne af elektrificeringen som naturkræfter, analog med vor oplevelse af ”vore” naturkræfter. Det er altså særdeles vigtigt, at ”opladningen” af blodet sker på et for mikrovæsenerne passende måde. Hvis ikke, dvs hvis naturkræfterne går imod organismens organer og øvrige mikrovæsener, bliver konsekvensen naturligvis sygdom og abnormitet.

I denne sammenhæng skal nævnes, at vi har en anden tilførsel af overfysiske kræfter eller livskraft til organismens mikrovæsener, nemlig den som er en følge af der, der sker i hjernen og nervesystemet. Der er det organismens tanker (oplevelse af livet) som via nervesystemet formidles (som livskraft) til den fysiske krop, bl.a. hjertet. Er vore tanker forkerte, får vi en forkert krop.

Også andre organer har naturligvis sine elektriske systemer. Disse er uundværlige for organismen og dens mikrovæsener, men når det gælder styrken af elektrificeringen er den underlagt hjernen og hjertet.

Diskussion

Den kraft, man skulle kunne finde og som skulle være analog med hjertets kraft – hvordan udvinder man den? Vi plejer at sige, at vi leder efter den såkaldt frie energi, men som det er fremgået af det foranstående kan ingen energi forekomme frit. Vi søger en kraft, og kraft skabes ved viljestyret regulering af tyngde- og kuldeenergibalancen. Alt, psykisk og fysisk, har sin balance som indebærer spænding eller kraft, forårsaget af den aktuelle ligevægtstilstand mellem tyngde- og kuldeenergi (LB 2174).

Hvad mener Martinus egentlig, når han påstår, at ”vi får jo vor kraft fra hjertet”? Som det er fremgået af ovenstående får vi virkelig tilskud af livskraft fra hjertet. Men for at denne livskraft, enten den kommer fra hjertet eller hjernen, skal kunne virke fordres der en energikombination (næring), som livskraften kan omsætte på et for organismen passende måde, så vi får den kraft, som er nødvendig for vore livsytringer. Det er hjertet, som sørger for denne transport af næringsemner, og vi kan derfor tilslutte os Martinus.

Videre siger Martinus: ”Hvad er det, der får hjertet til at slå? Det er ild og kulde. Derfor har vi en temperatur på 37 grader. Det er i balancen mellem ild og kulde, der kan opstå en kraft.” Ser vi det ud fra hjertets synsvinkel, ser vi at dette skal have en temperatur på 37 grader for at kunne arbejde optimalt. Det er makrovæsenet, som giver hjertet mulighed for at holde temperaturen 37 grader. Men hvad indebærer det, at hjertet har temperaturen 37 grader? Ja, hele energioceanet er bevægelse eller energikombinationer under stadig forvandling. Hastigheden på omsætningen af bevægelserne har vi mennesker ”objektiveret” bl.a. i form af vor temperaturskala. En vis bevægelsesmængde i et medium kan måles og bestemmes til at indebære en vis temperatur. I virkeligheden er alle oplevede ting et hastighedsbegreb. (LB 522-527)

Afgørende for hastigheden er forholdet mellem tyngde- og kuldeenergiene, som er viljebaseret. Er balancen mere permanent, får vi en ting som i sig indeholder spænding mellem de kontrære tyngde- og kuldeenergi. Forskydes balancen til den ene eller anden side får vi en hastighedsforandring. Normalt indebærer dette, at hvis det er tyngdeenergien der får overtaget, får vi feber og hjertet arbejder hurtigere. Nedkøles kroppen bliver pulsen langsommere.

Temperaturen 37 grader indebærer en vis balance mellem tyngde- og kuldeenergiene. Det er i balancen mellem ild og kulde, der kan opstå en kraft, siger Martinus. Det må indebære, at der findes en anden kraft eller energiudløsning end den, som bliver resultatet af, at balancen forskydes mellem tyngde- og kuldeenergiene på organniveau. Hvad er det for en kraft? Vi studerer hjertets arbejde med henblik på at forstå hjertets kraftudløsning.

Når hjerte-individet tænker og derigennem oplever livet, indebærer denne tænkning samtidig, at hjerte-individets krop magnetiseres, dvs den etablerede spænding mellem tyngde- og kuldeenergiene får en tilførsel af elektricitetsmaterie (fortrinsvis hukommelses-, instinkt- og tyngdeenergi), som forandrer spændingen i retning mod højere hastighed. Pga hjertermuskulens rent organiske opbygning kanaliseres denne påvirkning af livskraft (elektrificeringen) og forårsager hjertets sammentrækning. Kraftud-

løsningen ledes videre via blodkarsystemet til kroppens forskellige dele, hvilket betyder, at hjertet går tilbage ”hviletilstand” indtil næste livskraftudtømmning sker. Man skulle af dette kunne drage den slutning, at hjertets tanker skulle ske rytmisk, men takket være sinusknudens funktion sker den regulering, vi oplever.

For at få bedre grundlag for den fortsatte diskussion, skal vi undersøge, hvad det egentlig er, der sker, psykisk set. I den psykiske verden findes jo ingen afstand, afstandsbegrebet modsvares af tilstandsforskel, forskellige vibrationshastigheder i de aktuelle energikombinationer. Tankerne består af energikombinationer med

forskellige vibrationshastigheder, hvilket indebærer at tyngde- kuldebilancen er forskellig, samt at spændinger i og mellem energikombinationerne findes overalt. Jegets viljeudløsning ”kanaliseres” via overbevidstheden og de psykiske legemer som automatfunktion til de psykiske energikombinationer, som af os opleves som fysisk materie pga vore fysiske sansers reaktioner med de aktuelle energikombinationer (LB 1950-53). Når tankerne på jegets bud er harmoniske og til gavn for helheden – ikke bare den aktuelle organisme – skabes behagsoplevelser for jeget. Hvis ikke, skabes det ubehagelige gode.

Fortsættelse følger i næste nummer af bladet....

JORDMENNESKEHEDENS OVERGANG FRA KRIG TIL FRED

Af Per Holsner

Menneskeliggørelse af dyrisk instinkt.

Martinus fortæller, at mennesket ikke har været abe på denne klode, og at den første menneskeliggørelse af dyret begyndte her for mere end 80.000 år siden. En første impuls, som bragte begyndende menneskelighed til de væsener, som dengang beboede jorden, og det religiøse instinkt med gudsdyrkelse af onde djævl og gode guder strækker sig lige fra denne allerførste tilsynkomst frem til en del af den nulevende menneskehed. Men nu er ifølge Martinus kroppen tilstrækkeligt udviklet til med moralsk logik at kunne tage imod kosmisk bevidsthed.

Dette i en tid hvor menneskehedens med atomvåben kan udslutte livsmuligheden for deres egen klode og kulminerer i djævlbevidsthed. Dermed er Gud nået så langt i sit skabte menneskebillede, at dette er blevet en Gud lig i skabelse af mørket eller helvede. Netop et krav for at få gudekapacitet med fuldkommen kundskab om godt og ondt. Opnået i en næsten 100.000 år lang krigskultur af det dræbende princip og megen smerte. For jordmenneskene skal alle igennem samme mængde af lidelse, for at blive et rigtigt menneske af godhed. Men ikke samtidigt.

Jesus Kristus vidste, at Faderen ville åbenbare åndsvi- denskaben for menneskehedens hen mod dommedagens endeligt, til en trængselstid udtrykt som krigskulturens ”sidste tider”, for at skabe forståelse for meningen bag mørket, og han lovede at sende ”Talsmanden den hellige ånd”.

Jordens hjerne og begyndende kærlighedsorgan

Menneskehedens er jordklodens dagsbevidste fysiske sjæl og befinder sig i en skærsild ved tærskelen til fredens rige, over en afgrund hvorfra al ondskab endnu vil stige op i dette 21-århundrede, og hvor mange såkaldte bukke vil omskabes til får. Fårene som dem, der er kommet over djævlbevidsthed og ikke nænner at pine mennesker eller at dræbe dyr. ”Fårene, for hvem et virkeligt menneskerige, en fredens kultur har været bestemt, inden denne klode var storknet fra sin glødende tilstand...”, ifølge Martinus. En menneskehed, der som jordklodens hjerne og begyndende kærlighedsorgan, må antages, som alle organer, at indeholde et specifikt antal celler eller mennesker, med hver sin funktion at fylde.

”At gøre alle menneskehedens enkelte individer til genier i udfoldelsen af hver sin særlige farveudstråling af kærlighedens funklende aspekter, således at den samlede

menneskehed kan blive en fuldkommen mental stjerneby med sole i enhver af uselvskhedens mest funklende, lysende og varmende farver, er den guddommelige vilje af i dag”, står der i Det Tredie Testamente.

Mennesker fra og til andre kloder

Tage Buch skriver i et Kosmos blad: *”Nytilkomne i befolkningsekspllosionen skyldes for en stor del mennesker, der gennem mange liv har været tilknyttet kloden, mens en del er væsener fra andre kloder, som ikke på deres egen klode kunne få den skæbne, de nødvendigvis må have for at komme videre i deres udvikling. Derfor fødes de midlertidigt her, hvor ”dommedagen vil rase”, og hvor de således kan få deres karma, før de vender tilbage. En del af klodens egen befolkning, f.eks. primitive stammefolk, som ikke vil kunne følge den hastige udvikling, vil blive overflyttet ved reinkarnation til andre kloder, hvor deres udvikling vil få et jævnt forløb. Tilvæksten i befolkningen vil ikke fortsætte, men snarere aftage ved de kommende begivenheder, og gennem den regulering kloden rent automatisk foretager ved opbygningen af organismen”.*

Selv fortæller Martinus at: *”Karmaen for de mennesker, som ikke er kommet over djævlbevidstheden, vil blive samlet i den verdenskrig, som nu står for døren og snart ruller over jorden. En del mennesker tilhører andre kloder. De som ikke kan nå at blive færdige til kosmisk bevidsthed, må fortsætte på andre kloder med for dem naturlige reinkarnationsmuligheder. Jorden vokser frem til en tilstand, hvor der kun vil inkarnere mennesker, som er modne til at tage kosmisk bevidsthed”. (Artiklen ”Den nye kultur”)*

Dommedagen er den sidste del af den store tidsperiode, inden for hvilken kulturen har været baseret på krig, og når menneskeheden er delt op i 2 kontrære grupper, fårene og bukkene, er denne periodes ”sidste tider” kommet. Efter et kommende ragnarok vil bukkene ikke mere kunne inkarnere på denne klode, og det vil ændre verden fuldstændigt om til en kristen kultur.

Kapitalismens og materialismens karakter

Diktortilhængere forsøger på alle måder at kamouflere deres politik og påberåber sig, at den er det eneste virkelige demokrati. ”Den stærke mand” og diktatorprincipets kvælende blæksprutte arme med sine sugeskåle, omslynger alle stater og individer. Denne usynlige magt tvinger uundgåeligt alle dagens politiske systemer mere og mere ind under diktatur og berøver menneskeheden friheden.

En djævel er et fantom, som mennesket selv har skabt i sit eget spejlbillede, og det materialistiske verdensbillede med sin kapitalisme, ejendomsret og sit krøsusprincip besætter hele jorden. Denne menneskehedens mørke dobbeltgænger lever på andres bekostning og *” hele verdens, staternes, nationernes og de enkelte individers skæbne i dag, hviler på stabiliteten hos disse staters og væseners bankkonto....Den behersker fuldstændigt det daglige liv, er fundamentet for deres politik, militære aktivitet og sociale klasseinddeling” (Stk. 1325-26 i ”Livets Bog”)*. Den materielle naturvidenskab har den særlige mission at bringe hele det fysiske arbejde frem til helautomatik. Ikke til i kapitalismens ånd at gøre menneskene enten til tiggere eller krøsuser.

En hastigt voksende befolkning

Siden 2 verdenskrig er jordens befolkning vokset hastigt til over 6 milliarder mennesker. Da Martinus fortæller om mennesker, som kommer fra andre kloder, opstår spørgsmålet om hvem og hvor mange, der skal til for at omskabe menneskeheden til et organ for kærlighedens rige på jorden. Hvor hver og en behøves i en organisk enhed, netop alle de jordmennesker, som fra verden blev grundlagt står skrevet i livets bog, ifølge Johannes Åbenbaring Kap.13.8. Så når Martinus lige efter 2 verdenskrig bedømmer antallet mennesker til over 4 milliarder, angives der så fårenes antal? For han skriver: *” Hvis vi regner med, at der i dag er over 2 milliarder mennesker inkarnerede i kødet, og at omkring en modsvarende del af jordens mennesker befinder sig i diskarneret tilstand eller på det åndelige plan...” (Stk. 1369 i ”Livets Bog”)*.

Efter døden går mennesket gennem jordklodens åndelige legemer til en ny fysisk inkarnation på jorden og har gjort det i mange liv gennem næsten 100.000 år. Alle skal igennem samme mængde af lidelseserfaring for at blive et rigtigt menneske, gå i skole og prøve livets mange sociale roller. Nogle er ældre og andre yngre sjæle på udviklingsstigen.

Jordklodevæsenet har nu besluttet sig for fremover til et bestemt tidspunkt kun at tage imod mennesker modtagelig for kosmisk bevidsthed, og indenfor dette tidsrum må jordmenneskene rense sine sjæle for at opnå denne tilstand. Derfor er der nu åbnet for jordklodens mørke sjælebyld, og al ondskab presses til overfladen med samtidig mulighed for andre kloders væsener at udleve sine primitive begær. Jordmenneskenes eget mørke udfordres derved forceret til selverkendelse i komprimeret smerte, således at de indenfor kort tid kan nå at udvikle sig til at opfylde klodens betingelser.

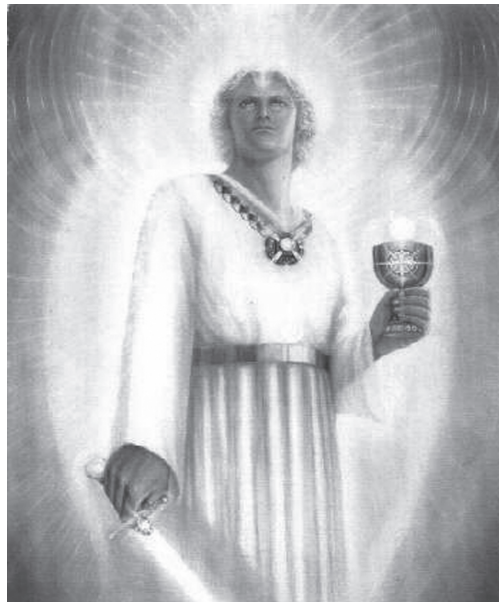
Over 4 milliarder mennesker

I-mennesker, som tidligere måtte til andre mere fremkredne kloder, kan tænkes at få mulighed for at komme tilbage og ligeledes primitive naturfolk, når de på en anden klode i et passende tempo har opfyldt jordens krav. I så fald vil jordmenneskene fortsat kunne udgøre en organisk enhed i jordklodevæsenet ved jordens store fødsel, og kan således antages at udgøre over 4 milliarder menneskeceller med 144.000 ledende personer i et senior og junior samfund af ældre og yngre sjæle. Alle de, som fra verdens skabelse har sit navn indskrevet i livets bog.

Ikke uden grund kalder Martinus sit hovedværk for "Livets Bog", med dens beskrivelse af livets love og den guddommelige plan for verdens skabelse. I samme grad som menneskets gerninger stemmer overens med denne bogs kærlighedsvidenskab, vil mennesker dømme sig selv i et helligt åndeligt lys, når der som det står i Johannes Åbenbaring Kap.20.11-15, for "Guds åsyn" åbnes for livets bog, og menneskeheden dømmes." *Og hvis nogen ikke fandtes indskrevet i livets bog, blev han styrtet i ildsøen*"

I lignelsen om det forsvundne får står at læse i Luk. Kap.15.1-7: "Hvis I har 100 får og mister et. Efterlader I så ikke de 99 i ørkenen og går ud for at lede efter det

bortkomne, til I finder det", og i Matth. Kap.18.12-14: "Hvis en mand har 100 får, og et af dem farer vild, lader han så ikke de 99 blive i bjergene og går ud for at lede efter det vildfarne...Således er det jeres Faders vilje, at ikke et eneste af disse får skal gå fortabt". Så det nedre og højere selv kan mødes i det sande kristusmenneske for alle indskrevne i livets bog.

Johannes Åbenbaring eller Apokalypsen handler om vor tid med dommedag og dens nuværende overgang i de sidste tider. Ærke/arkai englen, som kæmper med mørkets drage om menneskeheden, hedder ifølge traditionen Mikael, som betyder "Hvem er som Gud" eller "Guds ansigt/åsyn". Og de 144.000 mennesker, som omtales som ledende, er dem, Johannes Åbenbaring Kap. 7 og 12 beskriver som værende beseglet på deres pande og stående på Zions bjerg sammen med Guds søn. Disse mennesker i gruppe A, kategori 1 og 2, afd.1 må nu antages være på plads i menneskerigets fosterkrop. Og de 4 jordens vinde, det vil sige de 4 elementer, ved at slippes løs, hvilket vi oplever som vor tids kaos i naturen.

En ny kulturs fosterstadie

Det, menneskeheden er ved at opleve, er en gammel kulturs undergang. Den var bygget på religiøse kulturfaktorer, som nu er døende. Materialismen, som afløser dem, er kun en ny kulturs fosterstadie, en primitiv begyndelse til den organiske struktur, omfattende hele kloden, der bliver en virkeliggørelse af de gamle profetier om "en ny himmel og en ny jord".

("Døende kulturfaktorer", Kosmos nr. 1/1987)

KORT

Ruth Olsen

FOR TAL T

Israel og Palæstina

Nu har civilbefolkningen i Gaza atter måttet opleve ”helvede på jord”, og nu skal Europas skatteydere atter betale for en genopbygning. Men der er vel en eller anden karmisk sammenhæng mellem tidligere tiders jødeforfølgelser i de europæiske lande og det, som jøderne nu koster dem. Vi betaler en ”karmisk gæld” så at sige. Også ved at FN må brødføde 80% af Gaza’s befolkning pga Israels besættelse.

Hvorfor er flertallet i Israel ikke kommet længere i bevidsthedsudviklingen end, at de stadig tror at krig efter alle de år løser noget problem? Der findes dog andre konfliktløsningsmodeller. Ifølge Martinus skyldes det i høj grad deres flokmentalitet. Han skriver i artiklen ”Nationalisme og internationalisme” om det flokdannelsesfundament, som Moses gav det jødiske folk (Kosmos nr. 1/1985):

”Her står vi overfor floktilbedelsen i renkultur. Her møder vi en isolationspolitik af en så fasttømret karakter, at den har kunnet modstå alle angreb gennem de svundne årtusinder, skønt det samme folk eller den samme flok gang på gang har måttet vandre i landflygtighed.”

Det er Moses-religionens ”øje for øje, tand for tand” moral og den bevarede stammementalitet, der har skabt så mange vanskeligheder for jøderne. Overalt i verden har de (som regel) hæget om deres særpræg. Selv den danske overrabbiner Bent Lexner fortalte for nylig, at han ikke ville have, at hans søn giftede sig med en

ikke-jøde. Deres tradition med omskæring af de små drenge må ingen forhindre dem i, osv.

Deres religion blokerer åbenbart for mange af dem for den almindelige indlevelse i, hvordan andre føler og tænker. Når f.eks. bosættere på den besatte vestbred uden videre tager jord og ejendom fra palæstinensere og mener, de har ret til det ifølge deres religion. Den israelske stat aner ikke engang, hvad der foregår af overgreb fra de jødiske bosættere, viser det sig (Orientering på P1 d.6/2).

Der er dog et mindretal af israelere, der har forladt Moses-religionen og prøver at ændre tingene. De har f.eks. foræret palæstinensere fotografiapparater, så de kan filme og dermed bevise overgrebene. Og som kvinden fra den raketramte by, der skrev til regeringen, at hun ikke ville have, de slog kvinder og børn ihjel i Gaza for hendes skyld.

Aktiv dødshjælp

Emnet ”aktiv dødshjælp” er nu igen kommet op til debat, bl.a. fordi der var en TV-udsendelse om, hvordan en håbløst syg mand tog til Schweiz, hvor han stille og roligt forlod denne verden efter eget ønske. Det virkede egentlig så harmonisk og fredfyldt, ledsaget af hans favoritmusik og med farvelkys af konen, der kærligt holdt ham i hånden hele vejen.

Samtidig hører man om en ung italiensk kvinde, der har ligget i koma i 17 år, kunstigt holdt i live bl.a. med næring sendt gennem en slang ned i maven. Familien havde tigget om, at man holdt op med det og lod hende få fred. Det var blevet afvist af myndighederne, formodentligt presset af den katolske kirke. Hun har dog nu fået fred.

Hvordan ville Martinus have forholdt sig til ”aktiv dødshjælp”? At vi ikke selv sluttede livet i utide, f.eks. gennem selvmord, var der ingen tvivl

om, at han mente var en dårlig ide. Døden skulle komme som "noget naturligt, vi ikke selv bevidst har befordret" (Artiklen "Hvad betyder døden", Kosmos 2/1990). Men med de muligheder, der nu er for meget længe at holde kroppen kunstigt i live, er der vel netop ikke tale om, at døden får lov at komme som noget "naturligt".

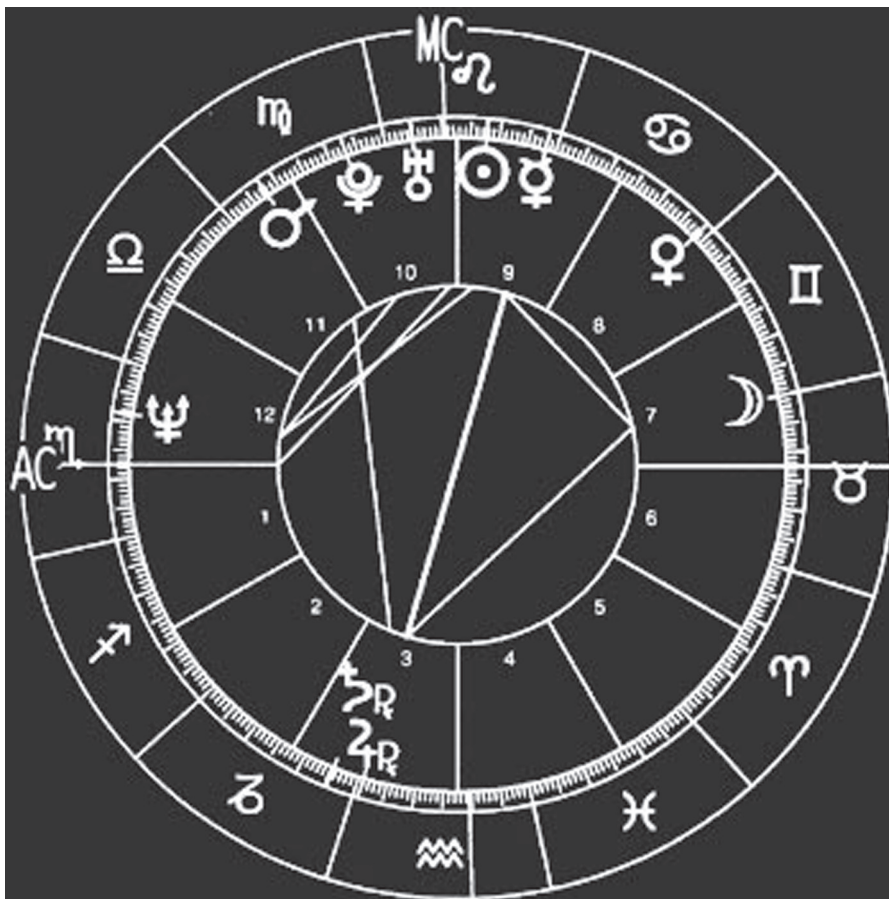
Men er det at sige "nej tak" til lægernes livsforlængende færdigheder det samme som "bevidst at befordre døden"? Vil en sådan forlængelse i de fleste tilfælde ikke bare være "at trække pinen ud"? Er det meningen, at nogen således skal "aftjene noget lidelses-karma" til sidst? Vil den håbløse sygdom, vi evt. "flygter" fra ved selv at slutte livet gennem "aktiv dødshjælp", blot komme igen i næste inkarnation?

Jeg har ikke svar på disse spørgsmål, men jeg er sikker på, at Martinus ikke syntes, vi skulle forlænge livet kunstigt. Men er vi først kommet under lægernes dominans, er det jo deres lægeløfte, der gælder. Vi kan godt skrive et "livstestamente", hvor vi frabeder os livsforlængende behandling, men vil det blive respekteret, hvis vi ligger i en hjælpeløs tilstand og familien mener noget andet?

Vi har med Martinus fået en indsigt, der giver os en afslappet holdning til den fysiske død, men tiden umiddelbart før kan dog stadig bekymre. De fleste af os ønsker nok, den dag "redskabet", kroppen, begynder at gøre alt for mange "knuder", at vor "exit" ikke bliver trukket alt for meget i langdrag.

Barack Obama

USA's nye præsident er blevet en interessant person at analysere. Det norske blad Ildsjelen har lagt hans horoskop, og det kan ikke undre, at det viser netop de egenskaber, vi allerede har set ham udfolde en del af.

Der står bl.a.: Med solen i løven har Obama en stærk følelse af egen identitet og ønske om at have personlig indflydelse. Samtidig er han præget af idealer, som går i retning af at tjene helheden, genskabe balance og fungere effektivt og dynamisk.

Med ascendant i vandmanden vil han altid fremstå som unik og lidt anderledes, og med månen i tvillingerne er han selvskreven som god kommunikator. Han elsker at snakke, men er også åben for at lytte. Han kan bedst med en mandlig modspiller, derfor var han bedst med McCain som modspiller end med Hillary Clinton.

I valgperioden gik Neptun frem og tilbage over Obamas ascendant, derfor kunne han vække idealer, drømme og håb.

Obamas horoskop viser, at han har mange af forudsætningerne for at skabe dybtgående ændringer. Hvis der er nogle farer, der ligger på lur i horoskopet er det, at Obama er en underlig blanding af idealistisk varmhjertet drømmer og praktisk

realist. Hvis han bruger sin magt til at påtvinge verden sine drømme og visioner, som den ikke er klar til endnu, kan det gå galt.

Drengen fra Mars

I Nyt Aspekt (januar 2009) stod der bl.a.:

"Boriska, en 13-årig russisk dreng, har siden han var ganske lille påstået, at han har levet på Mars i tidligere liv. Han beskriver i detaljer planetens teknik og levevilkår, og han siger, at han selv var pilot på de rumskibe, som hentede vand fra Jorden, da Mars begyndte at miste sin atmosfære.

Boriska er blevet undersøgt af flere forskere. Hans aura beskrives som særpræget og hans adfærd som typisk for et indigobarn. Hans fantastiske viden overgår enhver fantasi, mener de.

Ubehageligt nok forudsiger han en stor katastrofe i 2009 på et stort kontinent og i 2013 en endog større. Og polerne vil skifte, siger han. Mere opløftende beskriver han, at "livet vil forandre sig, når den egyptiske sfinks åbner sig." Og at "der fødes specielle børn nu med ny viden, fordi store omvæltninger er på vej på Jorden."

Efter hvad jeg har læst hos Walter Russell, har Mars engang været, hvad Jorden er i dag, og som Venus vil blive i en fjern fremtid. Planeter fødes, udvikles og dør ligesom alle andre levende væsener. Så det er da ikke udelukket, at drengen kunne have haft en inkarnation på Mars engang, men det er millioner af år siden, så man må undres over, hvorfor han ikke for længst er færdig med at inkarnere fysisk.

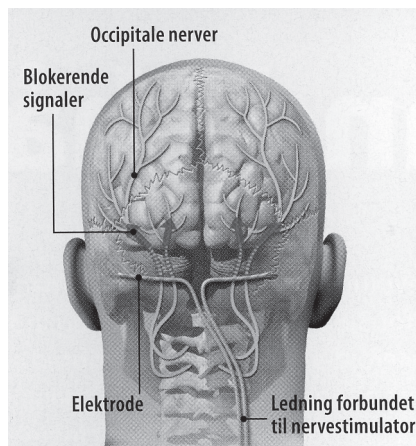
I øvrigt har man fundet lidt sne dvs vand på Mars's poler, så jeg stiller mig skeptisk overfor det med, at han skulle have hentet vand på Jorden. Selv om der engang vil blive masser af vand på Venus, når dens store skylag er fortættet nok, vil vi ikke få brug for at hente vand der, for over 70% af Jorden er dækket af vand og hvis det engang formindskes, vil inkarnationen af liv nok for længst være ebbet ud.

Nu er man så begejstret over, at man har fundet metangas på Mars (TV 1 15/1), for det skulle vise, at der engang har været biologisk liv på planeten. Der har nok i tidernes morgen stået masser af køer og pruttet der!

Strøm til hjernen

Lige da jeg var ved at gøre bladet færdigt, kom Ill. Videnskab nr.3/2009

med en artikel om, hvordan man i USA eksperimenterer med elektrisk og magnetisk manipulering af hjernen i en behandling af migræne. Det viser sig, at dette kan lindre den stærke hovedpine hos de fleste. Dog 6 ud af 16 forsøgspersoner mærkede ingen forskel.

Som det ses på billedet føres ledninger (indopereret) fra et batteri op til nerverne i baghovedet. Batteriet kan man have diskret i en lomme og herfra selv udløse strømmen og bestemme sin "dosis". Behandlingen med magnetisme kræver påvirkning fra en skanner, men den form synes at virke lige så godt, i øvrigt også på næsten halvdelen af kontrolgruppen, der nok kom i skanneren men ingen magnetisk impuls fik!

Forskerne kan ikke finde en forklaring på, hvad der sker, men mener at nerveimpulserne svækkes, så de ikke udløser et smertesignal. Det svarer jo meget godt til det, jeg nåede frem til i artiklen om elektrochok (s.10). Man blokerer noget af forbindelsen til de finere energilegemer, så mikrovæsnernes råb om hjælp ikke når frem til dagsbevidstheden, altså en slags bedøvelse.

I øvrigt fortæller bladet, at i det gamle Rom (år 47) anbefalede kejserens hoflæge at lægge en levende elektrisk rokke på hovedet som kur mod hovedpine! En sådan fisk kan give stød på op til 220 volt, så den kunne altså gøre nerverne følelsesløse.

Om at gå til præst

Jeg hører en del radio på P1. D. 1/12-08 fortalte man om en undersøgelse, der viste, at mange unge mennesker holdt op med at tro på Gud efter, dvs pga, deres konfirmationsforberedelse. De følte sig skuffede, for de havde regnet med at få noget at vide med "mere kød på". De oplevede Bibelens historier som ren uvirkelig eventyr, som de ikke syntes, de kunne bruge til noget.

Vi kan altså konstatere, at der nu vokser en generation op, hvor flere og flere ikke vil "spises af" med tro men vil have viden. Det bliver stadig sværere for en uddannet rationelt-tænkende ungdom at tage de nuværende former for kristendom til sig. Når Paven f.eks. siger, at det er lige så vigtigt at beskytte menneskene mod homoseksualitet som at beskytte regnskoven, må de ryste på hovedet og spørge, hvad den katolske kirke egentlig forstår ved næstekærlighed. Gælder den kun en holocaust-for-nægtende biskop, som nu er blevet genansat uden at skulle tage afstand fra tidligere holdning?

Der er så meget i vor tid, der gør de unge kritiske overfor kirkens religiøse tro. Men de skal jo nok gennem en ateist-periode, før de opdager Martinus. I øvrigt er der stadig færre, der vil være præster i den danske folkekirke, så den gamle verdensimpuls' form for kristendom vil nok dø ud af sig selv. Der har været specielt mange udmeldinger af folkekirken i den seneste tid, men biskop Lindhardt mener, det skyldes finanskrisen!

Jesu sex-liv

Der er i den senere tid udkommet en del bøger, der påstår, at Jesus var gift med eller dog havde et erotisk forhold til Maria Magdalene. Med den viden om den seksuelle polforvandling, vi har fra Martinus, har Jesus med sin kosmiske bevidsthed slet ikke følt sig seksuelt tiltrukket af det modsatte køn i den almindelige forstand, vi kender til. Med sin dobbeltpolethed var hans seksualisme en alkærlighed, dvs han elskede alle. Han har formodentlig slet ikke haft ”brugbare” kønsorganer, men dog haft glæde ved kys og kærtegn (LB V).

Der er ingen tvivl om, at Jesus havde et nært forhold til Maria Magdalene, fordi hun var den, der forstod ham bedst. Men alle hans disciple måtte afstå fra familie og ægteskab, hvis de ville følge ham. Ifølge Lukasevangeliet 14,26 skulle han ligefrem have sagt, at man skulle ”hade sin fader og moder og hustru og børn osv”, hvis man ville være hans discipel. Jeg tror ikke, han har sagt ”hade”, men for at blive uselvvisk alkærlige må de afstå fra ægteskabskærlighed, der jo logisk set er selvvisk.

At vi som den åndelige udvikling skridder frem vil føle os stadig mindre tiltrukket seksuelt til det modsatte køn, er Martinus det bedste bevis for. Selv som ganske ung, før han fik sit kosmiske gennembrud, havde han ingen interesse for piger og følte det blot pinligt, når de blev forelskede i ham.

Det ”ægteskab” mange esoteriske skrifter beretter om, handler uden tvivl om foreningen af den maskuline og den feminine pol i det enkelte menneske. Det er jo det afgørende trin i udviklingen af kristusbevidsthed.

Børnebegrænsning

Jeg har før udtrykt min forundring over, hvad den dybere mening er

med, at kvinders kropsbygning bliver mindre og mindre egnet til at sørge for inkarnationen af nye menneskesjæle her på Jorden. Allerede nu må næsten en tredjedel af børnene fødes ved kejsersnit her i landet og en endnu større procentdel i USA. Martinus har forklaret, hvordan poludviklingen ændrer kvindens krop, men han har ikke mig bekendt fortalt, hvad løsningen på det deraf opståede dilemma er.

Er det med i forsynets plan, at børn i fremtiden i stadig højere grad skal skæres ud af moderens mave? Lige indtil den nye måde at inkarnere på er blevet en realitet, dvs til vi kan materialisere os selv? Men det vil jo tage mange generationer. Desuden viste Stanislav Grofs forskning, at børn født ved kejsersnit ser ud til at være psykisk svagere end de, der selv har måttet kæmpe sig ud i verden.

Konsekvensen bliver måske, at stadig flere kvinder slet ikke ønsker at sætte børn i verden overhovedet. Vi ser, hvordan de fleste kvinder i vor tid v.h.j.a. svangerskabsforebyggelse eller abort sørger for at få færre børn, så snart det er muligt. Martinus tog naturligvis afstand fra abort, men hvad mente han om forebyggelse af graviditet?

Det kan vi læse om i Livets Bog

V stk.1480 og frem. Selv om ”befrugtningsforebyggelse i visse givne situationer må erkendes som en vel-signelse”, mener han dog, det er en ”forbrydelse” mod livslovene, hvis det sker af ren egoisme. Det ”vil være imod naturens love, hvis væsener, der ikke af kropslige hensyn er uegnede til at føde eller mentalt set er uegnede” som forældre, *begår (!)* ”befrugtningsforebyggelse”.

Men hvad forstår han ved ”egoisme” i denne sammenhæng? Her taler han bl.a. om ”unaturlig sparsommelighedshensyn” og ”egoistisk materiel grund, såsom den ulejlighed eller gene, der er forbundet hermed”. Når jeg betragter verden af i dag, er muligheden for forebyggelse af graviditet et af de største fremskridt, der historisk set er sket for kvinder. I patriarkalsk tid altså, for før det styrede kvinderne selv deres seksualitet og dermed antal graviditeter.

Jeg ser det ikke som egoisme at fravælge muligheden for de 10-14 børn, man ofte fik før i tiden, og så endda med den store risiko for at dø tidligt i barselsseng, sådan som kvinder i U-landene stadig gør. Jeg ser det som kvindernes frigørelse fra tidligere tiders ”slaveri” og dermed deres mulighed for at spille en nødvendig samfundsmæssig rolle til udvikling af en bedre verden.

Her er jeg altså absolut ikke enig med Martinus – hvis jeg ellers har forstået ham ret!

Hitler besat

Der er ingen tvivl om, at forsynet havde en ganske bestemt rolle for Hitler. Han var et redskab for udløsning af de mørke kræfter, der skulle op og udleves, for således at give mange de nødvendige lidelsesarfaringer. Men hvorfor var han mon så velegnet til den rolle? Mange har ment, han var besat, bl.a. på grund af hans unaturlige udtryk i øjnene.

Derfor var det interessant at høre en gammel radioudsendelse med

Hans Skaarups samtale med en dansk musiker og korrespondent, Henning R. Møller. Han levede i Berlin i 1930'erne og mødte Hitler ved flere lejligheder. Første gang var før han blev rigskansler, og da beskriver Møller ham som en mand uden personlighed, som en stiv marionetdukke. Da han ser ham intenst ind i øjnene, undres han over, hvor underligt udtryksløse, nærmest mælkevide, de er.

Møller kommer med en for mange sikkert underlig bemærkning, nemlig at Hitler virkede som en, der stod vidåben for en besættelse af ånder. Da han senere møder Hitler igen, kan han konstatere, at magtfulde ånder er flyttet ind, siger han, for omkring hans person var der nu en stærk ubehagelig magtsfære, og hele hans adfærd virkede nærmest som en teaterforestilling.

Møller var musiker dvs kunstner og derfor sikkert god til at fornemme menneskers udstråling. Han brød sig ikke om nazismen og tog hjem til Danmark i 1939.

Er mælk sundt?

Ifølge en ny og meget omdiskuteret bog er komælk i virkeligheden usund ja skadelig for de fleste mennesker. Dette mente mejeristen Martinus ikke, i hvert fald undtager han netop mælk fra den animalske føde, vi skal undgå (Den ideelle føde" s.92). Den fhv. radiodoktor Carsten Vagn Hansen advarer faktisk mod mælk!

I Radioudsendelsen "Apropos" 11/2 fortalte han, hvordan mælken i vore

dage er blevet ødelagt – af flere grunde. Dels fordi køerne ikke mere får den rette kost, dvs græs og halm med naturlige ukrudtsplanter, men i stedet i stor udstrækning fodres med importerede majs- og sojaprodukter. Det har halveret indholdet af de sunde omega-3 fedtsyrer. De nye kvægracer giver nok megen mælk, men vitaminindholdet er dårligere.

Videre fortalte han, at pasteuriseringen ødelægger enzymerne og homogeniseringen giver allergi, fordi fedtperlerne bliver så små, at de kan trænge direkte ind i blodbanerne, hvor der skabes en modreaktion fra immunforsvaret. Hvis køerne havde været sunde og landmandens hygiejne var i orden, ville det ikke være nødvendigt med den skrappe og ødelæggende proces.

Man siger, mælk giver kalk til kroppen, men faktisk er det modsat. Idet mælk syrner kroppen, skaber den

en basisk balance ved at tage kalk fra knoglerne, og således skabes knogleskørhed. Mælk indeholder væksthormoner, der kan være kræftfremkaldende. Når f.eks. så få kvinder i Kina får brystkræft, skyldes det, at de sjældent drikker mælk.

Det kan godt være, mælk var rimelig sundt, da Martinus var barn, men det er den altså ikke mere – ifølge vor "radiodoktor". Kun i små mængder og fra økologiske landbrug!

Boet efter Sam mod Finn Bentsen

Martinus-instituttets revisor gennem mange år Finn Bentsen var økonomisk rådgiver for afdøde Sam Zinglersen. Det gjorde han åbenbart så dårligt, at den advokat, der ordner boet efter Sam, mener han har snydt for ca 2 mill kr. Derfor har han anlagt sag mod Finn Bentsen på vegne af boet. Det foregår ved retten i Hillerød d. 24/8 kl. 9.30 (sag. Nr BS 2-632/2008) Som vidner er indkaldt Willy Kuiper, Henry Hedegaard og Vagn Noach. Da vort retssystem er offentligt tilgængeligt, har evt. interesserede lov at overvære retsmødet.

Intern-debatten

Som jeg fortalte i sidste blad, er der nu blevet åbnet en hjemmeside til den interne debat om håndteringen af arven efter Martinus. Den hedder www.martinus-media.dk

Fred og harmoni i dit eget liv

For at man selv kan få et fuldkomment liv i fred og harmoni, fordres det ikke, at alverdens mennesker også skal opfylde loven for livet. Det er absolut nok, at man selv opfylder denne lov. Man kan ikke opfylde den for noget som helst andet væsen, enhver må selv foretage denne opfyldelse eller kosmisk-kemiske proces med de "kemikalier", som er vedkommendes følelser og tanker.

("Menneskehedens kærlighedshunger", Kosmos nr. 3/1986)

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

HERNING

Torsdag 26/3 **Skæbnevejen mod et paradis på jorden**

v/Lars Gyde

Torsdag 2/4 **Den frie vilje og livets love** v/Ingolf Plesner

Torsdag 16/4 **Blive mere bevidst om dine tanker og følelser** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30 i ”Kulturellen”, Nørregade 7.

HORSENS

Onsdag 1/4 **Kunsten at være et godt menneske**

v/Anette Starke

Kl. 19.30 på biblioteket, Tobaksgården 12

KLINT – program tilsendes tlf. 3834 6280

KULLERUP

Lør 18/4 - søn 19/4 **Selvudvikling, psykoterapi og spirituelle love**

Fre 1/5 – søn 3/5 **Kærlighedens orden – familieopstillinger**

Lør 16/5 kl 10-17 **Simple living og meditation**

v/Silke Rowlin

KØGE

Tirsdag 24/3 **Hvor kommer vore talenter fra?**

v/Eigil Kristensen

Tirsdag 7/4 **Nutidens problemer – fremtidens løsninger**

v/Ole Therkelsen

Kl. 19 i Teaterbygningen

KØBENHAVN

Lørdag 21/3 kl.15 **Livets Bogs struktur** v/Mary McGovern

Hver 2. torsdag kl.19 er der **Kosmologisk aften – samtaler**

Desuden studiegrupper – ring og hør nærmere 3834 6280

ODENSE

Mandag 16/3 **Bliv mere bevidst om dine tanker og følelser**

v/Hanne Myrfeld

Mandag 30/3 **Kønsrollernes forvandling** v/Lene Jeppesen

Mandag 20/4 **Næstekærlighed – et udviklingsprojekt**

v/Søren Olsen

Mandag 4/5 **Bevidsthedens skabelse** v/Ingolf Plesner

Alle møder kl 19.30 i Munkevænget 7.

Desuden studiekreds hver anden mandag tilmelding tlf. 6614 7424

SILKEBORG

Onsdag 1/4 **Den frie vilje og livets love** v/Ingolf Plesner

Kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3

SINDAL

Tirsdag 31/3 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**

v/Lars Gyde

Tirsdag 21/4 **Bliv mere bevidst om dine tanker og følelser!**

v/Hanne Myrfeld

Kl. 19.30 i Solgården, Norgesgade 1

SØNDERBORG

Tirsdag 24/3 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**

v/Lars Gyde

Kl. 19.30 på biblioteket, Kongevej 19

THISTED

Søndag 19/4 **Bliv mere bevidst om dine tanker og følelser!**

v/Hanne Myrfeld

Kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18

TÅSTRUP

Tirsdag 10/3 **Loven for tiltrækning**

Kl.19 i Kulturcentret, Poppel Alle 12

VEJLE

Søndag 15/3 **Den frie vilje og livets love** v/Ingolf Plesner

Kl.14 i ”Den 6.sans”, Gl. Havn 11

VIBORG

Torsdag 5/3 **Bliv mere bevidst om dine tanker og følelser!**

v/Hanne Myrfeld

Torsdag 2/4 **Skæbnevejen mod et paradis på jorden**

v/Lars Gyde

Kl. 19.30 i ”Stationen”, Ll. Skt. Hansgade 7

ÅLBORG

Onsdag 11/3 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed**

v/Hanne Myrfeld

Kl. 19.30 i Teosofisk Forening, Engvej 8, Nr.Sundby

ÅRHUS

Søndag 29/3 **Fra kvinde og mand til menneske**

v/Solveig Langkilde

Seminar kl. 10-16.30 i Roukær Alle 1

Onsdag 15/4 **Bliv mere bevidst om dine tanker og følelser!**

v/Hanne Myrfeld

Kl. 19.30 i Studenternes Hus, 2.sal, Ndr.Ringgade 2,

bygn.1420

OSLO

Fredag 7/3 **Finanskrise i kosmisk belysning**

v/Ulf Sandström

Lørdag 25/4 **Nutidsmenneskets udfordringer**

v/Lene Jeppesen

Kl.18 i Bjørnehuset, St.Hanshaugen – kontaktperson

Terje Røst tlf. 6399 2518

UDSTILLINGER

Fra 29/3 Permanent udstilling ”Den røde tråd” i Døgnplejen, Solstien 1, Gudhjem

I juli på biblioteket, Frederiksværk

I august på biblioteket i Sønderborg

Hvor der er udstillinger i Sverige kan man se på lokalt. www.tredjetestamentet.se

KOSMISK KEMI - af Lisbet Schou

Der findes en ting, jeg må se at få lært,
det allervigtigste bud:
at kende, forstå og erkende mig selv,
og derefter holde mig ud!

Alt det, som hos andre kan harme mig mest,
lever dybt i mit eget sind.
hvis ikke – så ville en irritation
nok aldrig falde mig ind.

De fejl, som jeg har, må jeg grave frem,
at solen kan skinne derpå,
at klart jeg kan skelne det billede, som
Gud gav mig at stirre på.

Ja, hver gang nogen har trampet mig ned
og gjort mig forlegen og vred,
var det blot en genspejling af, hvordan jeg
selv handled' et helt andet sted.

Jeg spurgte min lærer: ”Hvor megen fortræd
skal et menneske finde sig i?”
”I alt, blot det ikke forgifter dit sind!”
Det kaldte han ”kosmisk kemi”.

”Skab først en balance imellem fornuft
og dit følelsesladede sind,
handl derefter roligt, kærligt og klogt,
gå aldrig over gevind!”

Men kosmisk kemi er et instrument
med grumme indviklet teknik,
thi hver gang jeg tror, jeg har lært mig lidt nyt,
har jeg set, hvor let det slår klik.

Så gælder det om at bevare sit mod
og øve sig meget mer,
man spiller jo ikke som en virtuos
blot ved at få et klaver.

Jeg længes jo selv efter kærlighed,
Forståelse, tryghed og fred.
Men det er nødvendigt at så det først
For at høste i eget bed.

(Lis Schou forlod for et år siden den fysiske verden, men vi kan
stadig opleve hende i DVD-serien ”Martinus som vi kendte ham”).

UDSTILLING

Den Røde Tråd

i

MARTINUS

åndsvidenskabelige værk

Det Tredie Testamente